

סודו של הנסיך

א.פרי

סודו של הנסיך

חלק ראשון

מאת א. פרי

תשפ"ו 2026

הגהה:

שיינא גריבץ

עיצוב כריכה:

סופר גרפיקה
סדרים מיוחדים | גרפיקה ועיצוב | עיבוד ומריכות
כי המגם אלון זה סופר גרפיקה!
053.412.7633
a0534127633@gmail.com

כל הזכויות שמורות

Peri33550@gmail.com

הקדמה לקוראים

הספר שלפניכם מתרחש על רקע תקופה היסטורית אמיתית: השנים שלאחר גירוש ספרד, עידן של נדודים, פחד, זהויות כפולות ומאבק על חופש דת וקיום.

האירועים ההיסטוריים הכלליים המוזכרים בספר – ובהם גירוש יהודי ספרד, קיומם של יהודים אנוסים (מראנוס), פעילות האינקוויזיציה והמעבר של פליטים בין מדינות אירופה – מבוססים על מציאות היסטורית מתועדת.

לעומת זאת, הממלכות, הערים והדמויות המרכזיות בסיפור הן בדיוניות.

ממלכת ואלטוריה, ממלכת רוביניה, טרנטיה, קסטלולה ושאר המקומות המתוארים בספר אינם מייצגים מדינה או עיר מסוימת, אלא נוצרו כדי לאפשר חופש ספרותי ולספר סיפור אנושי בתוך רוח התקופה, מבלי לשחזר אירועים היסטוריים מדויקים או לייחס מעשים לדמויות היסטוריות אמיתיות.

הדמויות, מערכות היחסים, העלילות וההתרחשויות בארמון ובשוק הן פרי הדמיון, גם אם הן שואבות השראה מאורחות חיים, מבנים חברתיים ומצבים פוליטיים שהיו נפוצים באירופה של סוף המאה ה-15 וראשית המאה ה-16.

הספר אינו מבקש ללמד היסטוריה, אלא להאיר דרך סיפור את רוח הזמן -

את הפחד והתקווה, את הסודות והבחירות, ואת השאלה האנושית: האם מה שמגדיר אותנו זה המעמד או הבחירה בטוב.

פרק א'

"אילו רק יכולתי לחשוב שאני לא איכר פשוט", חשב לעצמו דורן בעוגמה, בשעה שעקב בערנות אחר כרכרה הדורה שנעה במרחבי השדות.

"אילו רק יכולתי לחשוב שאני בן אצולה שירד אל העם, כמו ששמעתי על מלכים שהתחפשו לאנשים פשוטים כדי להקשיב לעם שלהם", המשיך להרהר.

הכרכרה שלפניו דהרה בשלווה כמעט קסומה. חלונותיה המעוגלים חשפו לרגע את פניהם של יושביה.

עיניו של דורן נפערו בתדהמה. בן אצילים בן גילו - נער לבוש בהידור - ישב בנוחות על גבי המושב, עיניו סוקרות את השטח, את השדות ואת האיכרים העובדים בהם בזיעת אפם.

דורן התנשם עמוקות וחש רעד קל מתפשט בידיו, סימן מובהק להתרגשותו הרבה.

האם ייתכן שבן האצולה הביט לכיוונו? ואולי אף הבחין בו?

המחשבות שחלפו בראשו ביעף גרמו לו לעמוד נטוע במקומו, כמו הדחליל שהכין פרנצ'סקו בשדה.

כן, כן - הוא הבחין בו!

בן האצילים הצעיר חייך אליו ואף נופף בידו.

זורן ביקש להשיב לו שלום, אך אז הוסט וילון הכרכרה ביד מהירה
ונזעמת, ופניהם של יושביה נעלמו מן העין.

זורן נותר עומד כעץ נטוע, מתקשה לזוז מרוב התרגשות.

האציל הצעיר הבחין בו?

הוא נופף אליו לשלום?

הייתכן?

ואולי לא היה זה אציל כלל - אלא נסיך הממלכה בכבודו ובעצמו?

זורן התכופף אל האדמה וקטף כמה צנוניות מבריקות בגוון סגלגל,
אוסף אותן אל הסל.

הוא חיכה.

חיכה להפסקה.

אז ישוב אל הבית הקטן, אפוף הריחות הטובים, ויסעד את ליבו
בארוחה קלה.

שעת ההפסקה הגיעה. זורן אסף את הסלים הקלועים בעבודת יד
מסורה של דודתו, מהם הציצו ירקות עסיסיים ומבריקים, והחל לפסוע
בשבילי העפר המאולתרים שנשללו בידי האיכרים, בדרכו אל ביתה של
דודה גליבה.

רוח נעימה נשבה על פניו. מסביבו נצבעו השדות באורה הרך של
השמש, שהתחבאה קלות בין העננים, וקרניה יצרו פסים בהירים על
פני המרחבים הירוקים.

הסלים היו כבדים, אך זורן נהנה מן המשקל.

גבו היה זקוף, והוא חש כיצד העבודה מחזקת את גופו.

דודה גליבה, אישה נמוכת קומה, בעלת פנים עגולות ועיניים מחייכות,
קיבלה את פניו בשמחה.

"אילו יכולתי, הייתי מספרת לאימך איזה בן חיל אתה, זורן", אמרה
בקולה המלטף, והגישה לו צלחת ובה תבשיל מעלה אדים.

דורן הניח את הסלים בפתח הבית והתיישב לאכול.
"אין כמו האוכל שלך, דודה", אמר, והוסיף כעבור רגע: "מתי אפגוש את אימי?"

דודתו נותרה מחויכת, אף שעיניה הרצינו. בקול מהורהר אמרה את הדברים שכבר אמרה לא פעם:
"אימך, דורן, הלכה לה אל העולם הגדול. היא השאירה אתכם אצלי כדי שאטפל בכם היטב, כי סמכה עליי. היינו ידידות טובות.

"בהתחלה, כשעוד הייתם קטנים, ביקרה אתכם מדי פעם, עד שחדלה לבוא. אבל היא הקפידה לשלוח לי כסף. היא אמרה שהיא סומכת עליי".

דורן המשיך לאכול, ולא חזר על שאלתו הקבועה - היכן אביו. הוא כבר ידע את התשובה. דודה גליבה אמרה לו אותה פעמים רבות.
"אביך יצא להילחם במלחמה מול רוביניה", הייתה אומרת. "נודע לנו שהוא מת, דורן. כמה בכינו כששמענו את הבשורה. קשה היה לנו מאוד".

דודה גליבה התיישבה מולו, סוקרת אותו במבט של הערצה.
"כמה שאתה דומה לאימך", אמרה. "היינו ידידות טובות. היא הייתה אישה טובה, ששאפה לשנות את העולם, עד ש... עד ש...", קולה נחלש לפתע, והיא המשיכה לאט:

"יום אחד היא באה אליי ואמרה שהיא מתעניינת בעולמות הנסתרים; שהיא רוצה ללמוד קסמים, כדי לשנות את העולם וכדי שלא יהיו עוד מלחמות".

"ואיפה היא עכשיו?" שאל דורן.

"קסמים, דורן יקירי, הם כישוף", אמרה. "מזל רע. רציתי להגן עליך ועל אחותך. לקחתי אתכם וברחתי לשדות, עם מעט כסף. קניתי את הבית הזה, וטוב לנו כאן, נכון? טוב פי אלף מאשר בעיר הגדולה".

זה היה הסיפור המוכר, שסיפרה לו פעמים כה רבות.

דורן הנהן קלות. זיכרון העיר הגדולה - הרעש, ההמולה והצפיפות - עלה במחשבותיו. הוא לא ידע אם לשמוח על כך שדודה גליבה הצילה

אותו מאם שביקשה ללמוד כישוף ומזל רע, או להתגעגע לאם הטובה שעליה שמע רק מתוך סיפורים, ושאותה מעולם לא הכיר.

"תודה, דודה גליבה, שהצלת אותנו", אמר בנימוס.

את אחותו לינה, סיפרה הדודה, שלחה ללמוד במנזר רחוק, ואילו הוא הוכיח כי הוא מתאים לעבודת השדה.

דודה גליבה העריכה את חריצותו ואף אמרה שתוריש לו את הבית.

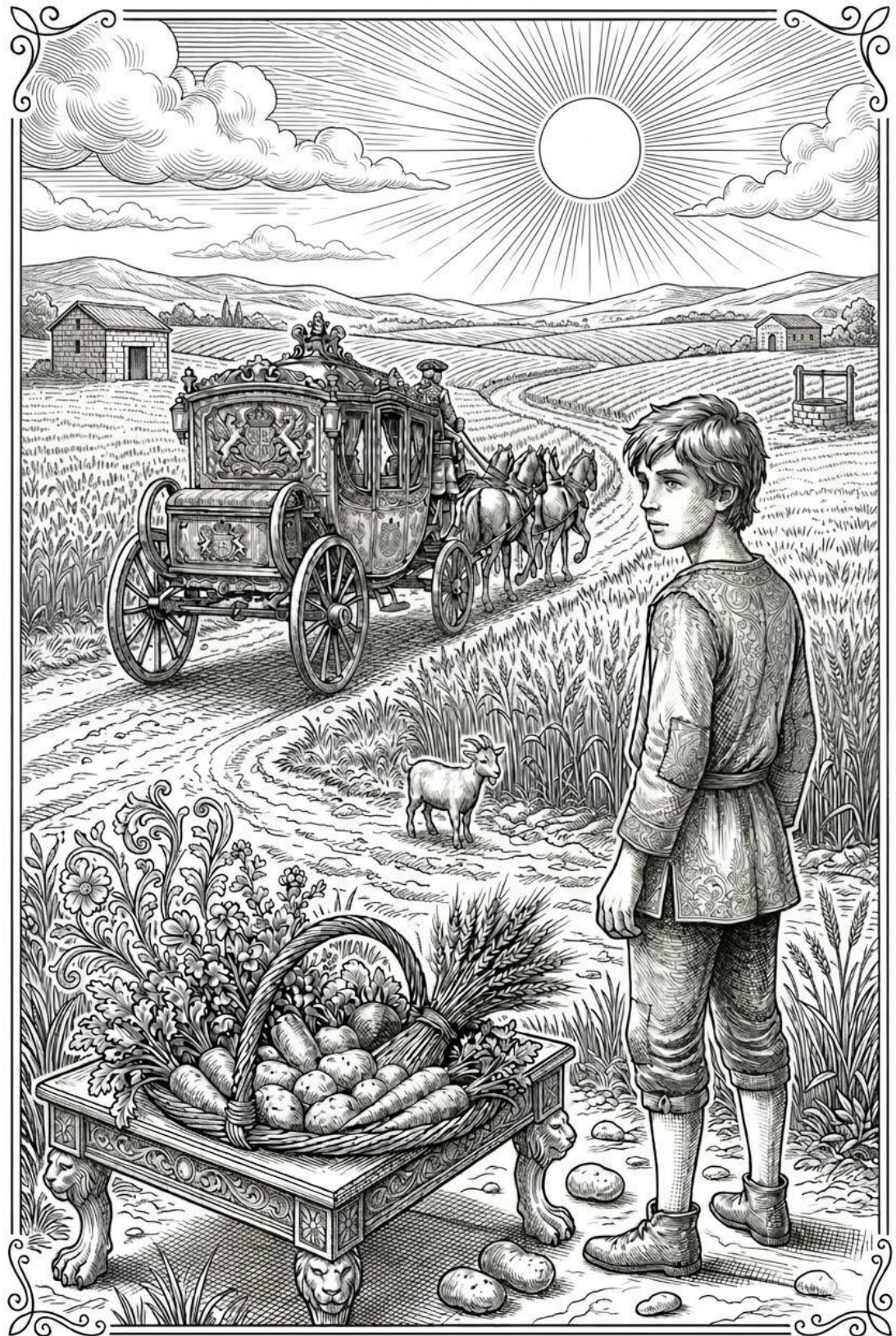
אך מבלי שדודה גליבה תדע, חשב דורן לא פעם שהוא רוצה לפגוש את אימו.

הסיפורים עליה היו נפלאים - וכך גם רצונה ללמוד קסמים כדי להפסיק את המלחמות. הוא חשש לומר זאת בקול רם, אך בליבו סבר שאולי אין פסול בלימוד קסמים לשם מטרה טובה.

לעיתים דודה גליבה דיברה אחרת לגמרי כששוחחה עם חברותיה. דורן היה שומע שברי מילים - על חואן שנשאר בבית מרזח ברוביניה, על בית שקיבלה במתנה מן המלכה קיאלה, ועוד סיפורים מסקרנים.

אלה היו משפטים שכנראה לא נועדו לאוזניו, שכן כאשר שאל לפרשם, הייתה דודה גליבה מניפה ידה בביטול ואומרת: "אלה סתם סיפורים, דורן".

אבל דורן חשב לעצמו שאולי לדודה גליבה יש סוד.

פרק ב'

בקתת העץ של דודה גליבה הייתה ראויה למגורים, אך לאחר שדורן שב מן העיר, היה חולם על בית אמיתי - בנוי אבן אפורה, עם מרפסת, מדרגות וחלונות מסוגננים.

למרות זאת, הבקתה שלהם הייתה מקום נעים לחיות בו. היא סיפקה להם קורת גג, מחסה מן השמש בימי הקיץ ומן הגשמים הסוערים בחורף.

בבקתה היו שני חדרים ופינת אוכל חמימה. המטבח שכן בחצר, וכך גם השירותים, בפניה מרוחקת מן הבית.

מן החלונות נשקף נוף של שדות מרהיבים, עד קצה האופק. שם נראתה צלליתו הרחוקה של ארמון האחוזה ההדור של אצולת דה מנדוסה.

באיטליה אחוזות רבות שייכות לבית מנדוסה. הקרובה ביותר נקראה מונטה קרונה, והיא נוהלה בידי אב הבית של האחוזה.

אולם מגורים בכפר ציורי, בתוך בקתת עץ נאה, היו שונים עד מאוד מן החיים בעיר הגדולה.

כאשר הגיע דורן לעיר הבירה, נוכח לדעת עד כמה הבקתות שבהן גרו תושבי האחוזה אינן אלא חיקוי חיוור לדבר האמיתי - בתים יציבים הבנויים מאבן, בעלי מדרגות עם מעקות מעוצבים וחלונות מעוגלים עטויי זכוכית צבעונית.

דורן אהב לבחון את סגנון הבנייה הייחודי של העיר קסטלולה, עיר הבירה של ממלכת ואלטוריה.

היו בה מרפסות נאות המעוטרות בפרחים, שוק מרכזי שוקק חיים, מחוז בתי משפט, מבני תרבות ומבני ממשל שנועדו לחבר בין העם לבין בית המלוכה.

תיאטרון מרכזי וגינות רחבות־ידיים הרחיבו את הדעת, וחצצו בין המולת העיר לבין הארמון המהודר, ששכן במרחק־מה, מוגן בחומות עבות וגבוהות.

שליטה של ואלטוריה היה הנסיך המלכותי לורנצו דה ואלטוריה. הוא התגורר בארמון סמוך לקסטלולה הבירה עם בני משפחתו: רעייתו, הנסיכה מריאנה, שמוצאה המלכותי מבית הבסבורג, ובנם בן השש - הנסיך ניקולו דה ואלטוריה.

תושבי עיר הבירה חיבבו מאוד את נסיכם רם המעלה, שהיה רב־חסד כלפי בני הממלכה.

גם ברחבי ואלטוריה כולה נודע הנסיך כאישיות מרוממת, אדם משכמו ומעלה, שידע לשלב סמכות מלכותית עם חמלה, וזכה לחסותו של בית הבסבורג.

למרות זאת, היו לנסיך אויבים. דורן ידע על קיומם - הרוכלים בשוק סיפרו מעשיות מסמרות שיער על ממלכות שכנות המבקשות לכבוש את ואלטוריה, ועל חייליו הנאמנים של הנסיך המלכותי, השומרים על גבולות הממלכה.

•

חדר האוכל המלכותי היה מעוצב בטעם יוקרתי. היו שאמרו כי עיצובו נועד לחקות את ארמונות המלוכה שבאוסטריה.

בראש השולחן ישבה המלכה קיאלה, אימו של הנסיך המלכותי ובת אחותו של המלך הקודם - אשר עבר להתגורר בהרי המרפא עם הגיעו לזקנה.

המלך הקשיש העביר את סמכות השלטון לבנה של אחייניתו - הנסיך לורנצו.

הנסיך המלכותי לורנצו ישב על כיסא מגולף וכבד, מרופד בבד רקום וססגוני.

השולחן העצום היה ערוך במיטב המעדנים. משרתים נכנסו ויצאו ללא הרף, מוסיפים כלי הגשה עמוסים במאכלים משובחים, לצד משקאות שהדיפו ניחוחות מיוחדים.

הנסיך המלכותי לורנצו דה ואלטוריה הביט במאכלים, אך לא טעם מהם ואף לא מזג לצלחתו. עיניו היו נשואות אל שלישו, שפרש לפניו את הדרך האפשרית לגישור על דרישתה של הרפובליקה השכנה, רוביניה, לקבל סמכות על אורחיה של ואלטוריה.

"הם מחפשים את המראנוס", הסביר השליש. "איננו יכולים להתכחש לרצונה של הכנסייה. ניאלץ לתת לה דבר-מה. כוחם של הכמרים רב גם כאן, במחוז ואלטוריה".

הנסיך נד קלות בראשו. הוא נראה מוטרד ולא השיב.

אימו, המלכה, השיבה במקומו:

"עלינו לחשוב על פתרון מתאים, לורנצו. איננו יכולים להמשיך במלחמה הקרה. אולי נבטל את אירוסיה של איזבל עם נסיך בית הבסבורג וניעתר להצעה הרוביניאנית?"

"הצעת השידוך הרוביניאנית נועדה להעניק לממלכת רוביניה שליטה על אורחיה של ואלטוריה", אמר הנסיך. "העם יתנגד".

"העם אינו יודע תמיד מה טוב לו באמת, לורנצו", השיבה המלכה. "אורחיה של ואלטוריה הם מראנוס. האם הם חשובים לממלכה עד כדי כך?"

הנסיך הקשיב, אך לא השיב.

באותו רגע נכנסו לחדר האוכל אלפרד ואיזבל אחייניו - ילדיה של אחותו המנוחה אנה - מלווים בבנו, ניקולו בן השש.

הם התיישבו במקומם. כעבור רגעים אחדים נכנסה הנסיכה מריאנה, רעייתו של הנסיך המלכותי, מלווה בבת-לווייתה וחברתה הקרובה, ראנה דה רוקט, אשתו של השליש.

"נדבר על העניינים הללו אחר כך", אמר הנסיך המלכותי לשלישו במהירות. "כעת נתכבד לסעוד מן הארוחה הנפלאה שהכינו אנשינו הנאמנים, האין זאת?"

"כמובן", השיב השליש, משתף פעולה עם רצונו של הנסיך שלא לערב ענייני ממלכה בארוחות המשפחתיות. הוא ביקש לקום ממקומו, אך הנסיך הורה לו להישאר.

"סעדו עמנו", אמר הנסיך באצילות אופיינית. "אתם אורחי הכבוד".
הוא סימן למשרת שעמד הכן בצד האולם להוסיף כלי סעודה לשליש
ולרעייתו.

למרות טרדתו, הנסיך שמר על רוגע. הוא הקשיב בסבלנות לתיאוריו
הנלהבים של בנו בן השש על שיעורי הרכיבה והלוחמה שבהם
השתתף, ואף שמע את תלונותיו על שיעורי השפות, והסביר לו ברוך
עד כמה חשוב להקשיב למורה הזקן.

אחיינו, אלפרד ואיזבל, ישבו שקטים. הוא ניסה לדובב אותם, לבקש
שיספרו כיצד עבר עליהם היום.

איזבל שתקה במופגן. מאז הוצעה לה הצעת השידוך עם הנסיך היינריך
- בן למשפחת מלכי בית הבסבורג ובן־דודה של מריאנה - מיעטה
בדיבור. לדעתה של מריאנה, איזבל חשה מצוקה מן המחשבה שתיאלץ
לשהות במנזר שנה לפחות לפני נישואיה.

אלפרד, לעומתה, דיבר רבות - אך היו אלה דברים שטחיים שהסתירו
משהו עמוק יותר. הנסיך המלכותי הבחין עד כמה אחיינו בן השלוש־
עשרה מוטרד ונבוך. הוא שיער את הסיבה, אך ידע שעליו לברר זאת
בזהירות.

הוא החליט שלא להעיק עליו בשאלות בנוכחות כולם. אולם בתום
הסעודה, לאחר שהמסובים קמו ממקומם, פנה אל אלפרד ואמר:

"הישאר כאן. אני רוצה לשוחח איתך".

פרק ג'

בשוק המרכזי שררה לעיתים אווירה של סוד - אווירה חגיגית שיש בה שתיקה, מבטים וקריצות. שטרות החליפו ידיים מתחת לשולחנות ולדוכני המכירה, ופנים מחייכות התהפכו בן-רגע לרציניות כשחבורת נזירים שתקנים, או כומר עונד שרשרת, נראו מהלכים בין הדוכנים כאילו הם מתעניינים במרכולתם.

הסוד היה קשור לאנשים מסתוריים, שמוצאם הספרדי ניכר בהם היטב. מילים משפת הלאדינו, שבה היו בקיאים, התערבבו בשפת המקום.

מאורעות תמוהים רבים חלפו לא פעם מול עיניו של דורן. כך, למשל, חש שפענח תעלומה כאשר הבחין בסוחר - פורטוגזי על פי מראהו - מתחבא מאחורי אחד הדוכנים, בסיועו של רוכל זריז. היה זה בדיוק כאשר כומר המחוז התקרב לעמדת מכירת חפצי האומנות העתיקים.

רק לאחר שהכומר התרחק מן המקום, סייע הרוכל לאיש הלא-מקומי לצאת מבין הבדים שהתנופפו מעל דוכן הטקסטיל, ואף הגיש לו מעט מים כדי להשיב את נשימתו לסדרה.

"קונברסוס", התגלגל הכינוי בפי סוחרי השוק - יהודים אנוסים שנאלצו להתנצר בספרד למראית עין, והצליחו להימלט לאיטליה בתקווה למצוא בה מחסה.

בדרך כלל הגיעו הקונברסוס דרך הים, ירדו בנמל טרנטיה שבממלכה הסמוכה, ורבים מהם המשיכו משם אל ממלכת ואלטוריה, שבה התקיימו קהילות יהודיות בערים המרכזיות.

בניגוד לטרנטיה, שבה שרר חופש דת ונציגי האינקוויזיציה לא מצאו בה דריסת רגל, בואלטוריה התקיים שלטון אינקוויזיציה חלקי. השלטון אהד את היהודים והתייחס אליהם בהוגנות, אך ליהודים

האנוסים לא ניתן היה להעניק הגנה מוחלטת. יהודי אנוס נחשב לבן חסותה של הכנסייה גם בואלטוריה, ונאלץ לקבל את מרותה.

דורן תהה מדוע רוכלי השוק מסייעים לאנשים הנרדפים בידי הכנסייה, וקיבל לכך הסבר מעניין: שליחיו של אציל עלום־שם הסתובבו בשוק, תגמלו את הרוכלים בכסף או בסחורות, ועודדו אותם לסייע למראנוס.

דורן שיער מיהו אותו עשיר נדיב־לב. הוא הכיר אדם אחד ששליחיו נראו תדיר בשוק. אין ספק, חשב, שמדובר בדוכס של אחוזת דה מנדוסה.

ובכל זאת, שאלה אחת ניקרה בראשו: מדוע ירצה הדוכס, שליט האחוזת שבה התגוררו, לסייע למהגרים בלתי־חוקיים ולהסתכסך עם חוקי האינקוויזיציה?

הדוכס עצמו לא התגורר באחוזת; היא נוהלה בידי איש אמונו, שנודע בנדיבותו כלפי תושבי הסביבה.

דורן חשב לעצמו שאולי מדובר פשוט באדם טוב, המבקש שיהיה טוב בעולם ושלא יהיו עוד מלחמות - כפי שדודה גליבה סיפרה לו על אימו.

אם יהיו מספיק אנשים שיבקשו טוב ולא ירצו במלחמות, אולי יום אחד ישתנה העולם, ואנשים ילמדו להאיר פנים זה לזה - כך אמרה לו פעם מישהי, דמות מעברו, כשהיה עדיין ילד קטן.

היא סיפרה לו אז סיפורים רבים, בסבלנות אין־קץ. האם הייתה זו אימו? או שמא דודה גליבה?

דורן זכר את הסיפורים רק בחלקם, וזכר גם את הספר העתיק שנשלף מתוך ארגז מסע ישן, מלא חפצים מעניינים.

הארגז עודנו בביתם, נעול היטב ומוסווה כשידה שעליה מונחת מפת בד רקומה.

כעת, בעודו סוקר את דוכן העתיקות בשוק, חלפה בראשו מחשבה שחלק מן החפצים שבארגז יוכלו ללא ספק להימכר כאן, בדוכן המרכזי.

עליו לשאול את דודה גליבה אם תרצה להציע אותם למכירה. ייתכן שהדבר יספק להם הכנסה נוספת - כזו שתאפשר להם לשכור עגלה ולצאת לבקר את אחותו לינה, השוהה במנזר הרחוק.

הם פסעו יחד אל המרפסת הצופה אל מגרשי האימונים ואל סוסי המרוץ.

האוויר היה נעים, אך אלפרד חש כיצד חום מכה בפניו. הוא הבין היטב מדוע דודו, אחי אימו, ביקש לשוחח עימו, והנושא גרם לליבו לדפוק במהירות.

"אני יודע שאתה מתכוון לביקורך הצפוי בחדר הזיכרונות של אימך, בהתאם לצוואתה", פתח הנסיך ישר ולעניין.

אלפרד הניח את ידיו על מעקה האבן המבריק, המעוצב בסיתות מרהיב, והביט אל הסוסים האבירים שלחכו עשב באדישות. במרחק־מה, על מגרש האימונים, התאמנו חיילי המשמר.

"כן, דודי", השיב בקול מנומס. "אני זוכר מדי יום את הוראתה של אימי, ומחכה בקוצר רוח לאפשרות לבקר בחדרה המלכותי ולראות את המורשת שהשאירה לי".

הנסיך נאנח קלות.

"אימך הייתה חכמה, וידעה כיצד לגרום לדברים להיעשות, גם כשהדבר עמד בניגוד לאינטרס הארמון, בעיקר בנושא הזה", אמר, "אנה היקרה, אחותי"...

דמעות מילאו את עיניו. הוא סקר את אלפרד והוסיף:
"אתה דומה לה מאוד. אעשה הכול למען אחותי - ולמענכם".

אלפרד לא השיב מיד. הוא ידע שבחדר הזיכרונות טמון סוד, סוד שבגללו אוצר הארמון שומר עליו בקנאות.

מהו אותו סוד? והאם אכן תינתן לו האפשרות להיכנס לשם?

לבסוף שאל: "שבוע הבא, נכון? ביום שני, זה התאריך שבו ימלאו לי שלוש-עשרה שנים, ואוכל להיכנס לחדרה של אימי למשך מספר שעות?" הוא לא טרח להסתיר את התרגשותו.

הנסיך חייך קלות ופרע את הפוני שלו בחיבה.

"כן, אלפי. יום שני הוא היום שלך. תוכל לפגוש את זיכרונותיה של אימך למשך כמה שעות. הארמון מכבד את צוואתה, אך לפי הוראת אוצר הארמון, עם רדת הערב תיאלץ לעזוב את החדר ולא תוכל לשוב ולבקר בו".

אלפרד סידר את שערו בחזרה בקפידה, הביט בפני דודו ושאל בקול חלש:

"מדוע, דודי? מדוע לא אוכל להיכנס לשם כעת? ולמה איזבל לא קיבלה הזדמנות נוספת לבקר בחדר הזיכרונות, כפי שביקשה אימי?"

הנסיך טפח קלות על כתפיו ופנה להסתובב.
"אני ממהר לענייני ממלכה חשובים, אלפרד. זכור, הכול נעשה לטובתכם. כולנו בארמון רוצים שיהיה לכם טוב. זה הכול".

מהורהר פנה אלפרד לחדרו, דבריו של דודו מהדהדים באוזניו.

הוא זכר היטב את השתלשלות העניינים, וידע מדוע איזבל לא ביקרה בחדרה של אימם, למרות צוואתה.

ביום הולדתה השלושה־עשר נדרשה אחותו לצאת למסע התנדבותי בבתי התמחוי, כדי לתרום לעם ולהוכיח שהיא ראויה למזל ולברכה. בשל עיכוב בדרך, שבה לארמון רק לאחר רדת החשכה, וכך הפסידה את זכותה לבקר בחדרה של אימה.

וכעת נותר הוא. האם גם אותו ישלחו ביום הולדתו למסע דומה - שיגרום לו לאחר ולהחמיץ את הכניסה לחדר הזיכרונות?

מה עליו לעשות כדי שלא לאבד את ההזדמנות?

שקוע במחשבותיו ירד אל החצר, לעבר הסוסים. הוא ניגש אל אחד מהם, סייח צעיר, וקפץ על גבו.

"לאן אתה הולך, הוד מעלתו?" קרא אחריו עוזרו האישי, מרקו מלטאר, שנחפז בעקבותיו.

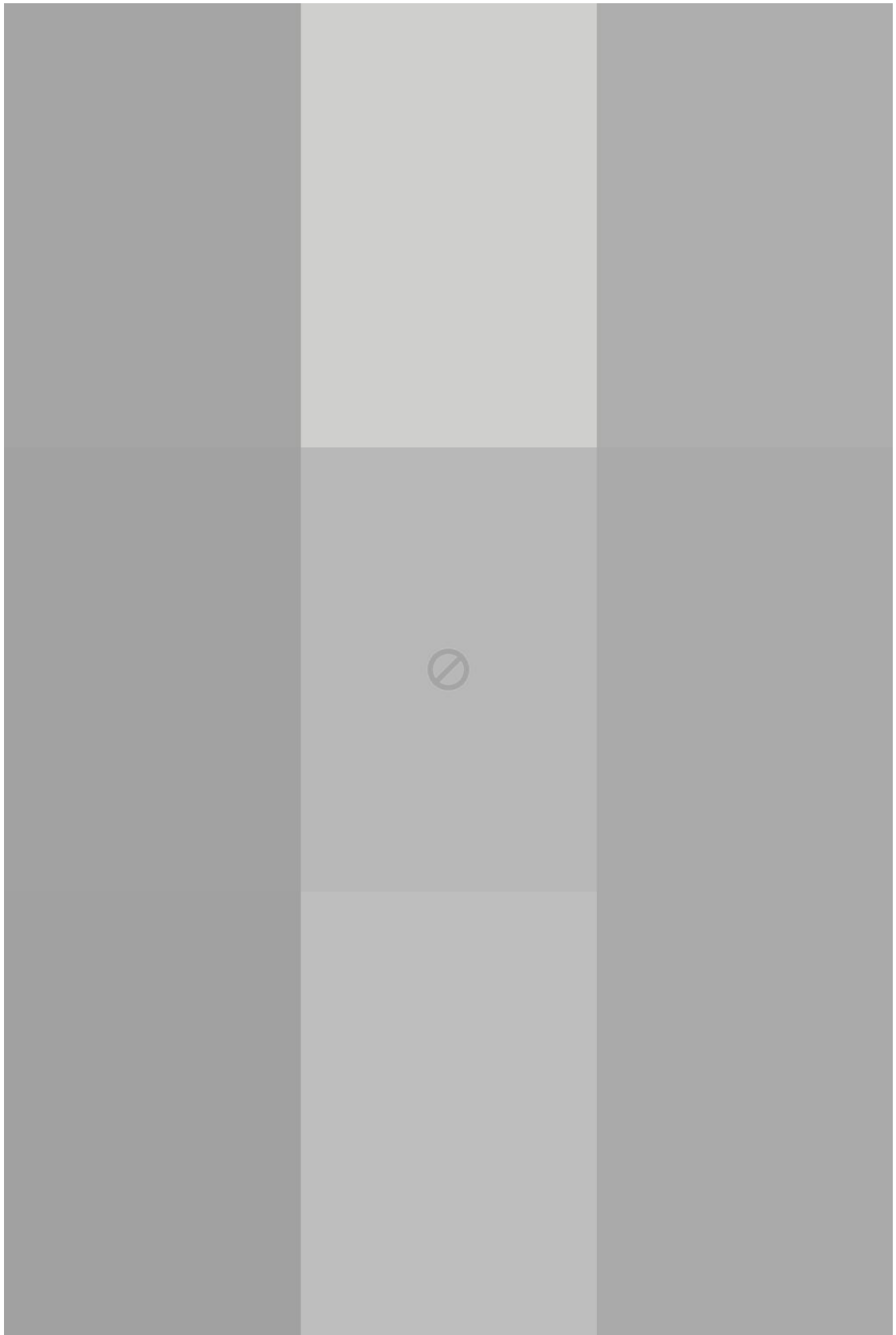
"אני יוצא לעיר, לטייל מעט", השיב אלפרד.

"המתן, אתלווה אליך. איני רשאי לאפשר לך לצאת בגפך", אמר מרקו.

"אני מעדיף לצאת לבדי", השיב אלפרד, וכבר דהר לעבר החומות.

מרקו מלטאר התעשת במהרה מן ההפתעה, פנה לשני אנשי משמר וביקש מהם לדהור בעקבות אחיינו של הנסיך, ולהימנע ככל האפשר מוויכוחים או שערוריות.

אנשי המשמר נענו להוראתו ונעו חרש בעקבות הנסיך הצעיר, מקפידים לשמור על מרחק בטוח.

פרק ד'

הסוס שעליו רכב אלפרד היה הטוב ביותר מבין גזעי הסוסים בארמון. הוא התנהל בקלילות ובמהירות, ואלפרד, שהיה רוכב מצטיין, גמע את הדרך במהירות.

מכל עבר השתרע יופי פראי של צמחים ועצים, מעליו שמיים עוטי ענני נוצה לבנים. רוח קלה נשבה, אך אלפרד לא שם ליבו לכל אלה. הוא היה נתון כולו תחת הרושם שהותירה בו השיחה עם דודו, הנסיך המלכותי.

אנשי הארמון ידעו שאלפרד נחשב לגאון, בעל הבנה חדה ומהירה. הוא ידע היטב לזהות סימני שאלה, בעיקר כשהיו קשורים לרצונותיו. הרצון העז שלו - לזכות להיכנס לחדרה של אימו ביום הולדתו, ככתוב בצוואתה - עמד בסכנה. הוא הבין היטב שקיים חלון הזדמנויות של מספר שעות בלבד. איזבל, אחותו, הפסידה את ההזדמנות הזו - האם היה זה בכוונה?

בחדר הזיכרונות היה משהו שאנשי הארמון לא רצו שהם יראו. בכך היה בטוח.

מהו אותו דבר? ממה הם פחדו?

חדר הזיכרונות של אימו, הנסיכה אנה, שכן באגף השמור ביותר בארמון. חלונותיו היו מוגפים, והכניסה אליו נאסרה עליהם בהוראה מיוחדת של אוצר הארמון.

אלפרד הגיע לביתן השמירה של השער הפנימי, ושני חיילי משמר הארמון יצאו לקראתו. "לאן, הוד מעלתו?" שאלו. "לסיבוב קצר בסביבה", השיב אלפרד בקצרה, בטון נרגז. מחשבותיו גרמו לו לחוש מצוקה וקוצר רוח.

השער נפתח, והוא יצא החוצה.
נותר לו לעבור את ביתן השמירה של השער החיצוני - משימה קשה
יותר. הוא קיווה שיוכל להתמודד עם השומרים שוודאי יתמהו על
יציאתו לבדו.

בינו לבין השער החיצוני השתרעה דרך של כחצי פרסה. הוא היסס
לרגע, ואז פנה אל שומרי השער הראשון.
"אני זקוק לחץ וקשת, כדי לצוד ציפורים", אמר.

אחד מחיילי המשמר הגיש לו את מבוקשו. הקשת הייתה עשויה עץ
כבד, אך למרבה הפתעתם הצליח אלפרד לאחוז בה ביד קלה.
"יום טוב, הוד מעלתו", אמרו ביראת כבוד.

הוא הניד להם לשלום ומיהר לדהור הלאה, אל עבר השער הנוסף.
היה בידו תירוץ מוכן: רצונו להתאמן בציד ציפורים במרחבי השדות
שמעבר לחומות.

*

לדורן היה בשוק מקום קבוע, מול מוכר הטקסטיל ולצד מוכרי
העתיקות והבשמים.
לדעתו, זה היה המקום הטוב ביותר בשוק.

מן המקום שבו ישב יכול היה לראות את האנשים שמוכר הטקסטיל
העניק להם מחסה מאחורי בדי התצוגה - מהגרים שהוסתרו בכל פעם
שאנשי כמורה הסתובבו ורחרחו במקום.
הוא גם יכול היה לעקוב אחר יופיים העתיק של חפצי האומנות
הנדירים שמוכר העתיקות הציע למכירה, ובנוסף - ריחות הבשמים
הערבים שנישאו עם הרוח הישר אל אפו, ושכנעו אותו שגם רוכל
פשוט, בן כפר העובד למחייתו, יכול לזכות בהנאות השמורות לבני
המעמד הגבוה.

על הרצפה המאובקת נהג לפרוש שמיכה מבד קטיפה, שמוכר
הטקסטיל ניזב לו בתמורה לכובע ממרכולתו. על הבד הנאה הניח את
הסריגים מעשי ידיה של דודתו.

יום השוק היה צבעוני ותוסס, רווי צעקות, פרצופים וים של אנשים
שנהרו לכל עבר. היה זה אזור מרכזי, ולא פעם בני אצולה או אורחי

הארמון המלכותי נהגו לטייל בין הדוכנים, לבחון סחורות ואף לרכוש מוצרים במחירים נאים.

בקרב המוכרים שררה תחרות סמויה סביב בני האצולה. כולם רצו למכור להם – או לפחות לזכות לשוחח עמם - ואולי לקבל תשר נדיב על שירות שיוכלו להעניק; כמו מצחצחי הנעליים, שביניהם התקיימה תורנות רשמית מי יזכה לצחצח את נעלי רמי המעלה.

דורן עקב בעיניים בורקות אחר הילוכם ההדור של בני המעמד הגבוה, שמשרתים רבים הקיפו אותם, דרוכים למלא כל משאלה. אח! אילו רק היה זוכה שאציל או דוכס יתעניין בסריגים שפרש על גבי השמיכה המאובקת.

"אמור לי, נערי, כמה זה עולה?"

דורן הרים את מבטו. לא היה זה בן אצולה, אלא מרקו - אחד הרוכלים שהתעניין בזוג ערדליים.

"שלוש מטבעות כסף קטנות", השיב דורן.

מרקו עיקם את אפו.

"אתן לך מטבע אחת ואת הגליל הזה. מדובר בעותק של מפה אמיתית של ואלטוריה. רק מצביאים ואנשי אצולה מחזיקים מפה כזו", הכריז, מנופף בנייר עבה ומגולגל.

דורן השתדל להסתיר את התלהבותו. מניסיונו במסחר ידע שאם יראה לאיש שהמפה יקרת ערך בעיניו - הוא עלול להתחרט, או לדרוש עבורה מחיר גבוה בהרבה.

פרק ה'

חיילי משמר הארמון השקיפו עליו ממרחק ודרשו ממנו לעצור לפני השער.

מפקדם, האציל פיקולו, יצא לקראתו וקד קידה קלה.

"כן, הוד מעלתו, אשמח לעזור בכל מה שיידרש".

אלפרד חש הקלה.

"פתח לי את השער", הורה למפקד המשמר.

אם הופתע, האציל האחראי לא הראה זאת.

"אין באפשרותי לפתוח את השער ללא הוראה מפורשת", אמר בקול כנוע. "אשמח ללוות את הוד מעלתו חזרה לארמון".

כעס הציף את אלפרד. הוא השתדל לכבוש את רגשותיו, כפי שלמד. הדבר לא היה קל. בלימודי כישורי החיים הכול נראה פשוט יותר.

"אני צריך להתאמן בציד. פתח לי את השער", שב ואמר.

"יש בין חומות הארמון מרחב לאימונים", השיב המפקד.

אלפרד לא זז ממקומו.

עיניו סקרו את החומות ואת השער. בקצה החומה התנוסס שובך יוני הדואר. האחראי על השובך, פרנץ, הכיר אותו היטב ואף לימד אותו לא פעם על אילוף יונים. אולי היה יכול לסייע לו לצאת החוצה. אך פרנץ לא נמצא באזור בשעה זו, והחומה הייתה בנויה היטב, כמבצר. לראשונה הבין אלפרד שאינו יכול לצאת החוצה בגפו.

ההבנה לא מצאה חן בעיניו.

הוא נזכר בעוזרו האישי, מרקו מלטאר, שהתייחס אליו בקשיחות תקיפה גם בנוכחות הנסיך המלכותי. דודו מעולם לא גער במרקו על סגנון דיבורו הבלתי מכבד. האם יתכן שהנסיך המלכותי חפץ שעוזרו האישי יחנך אותו ביד קשה?

וכעת הם רוצים לשלוח את איזבל למנזר לתקופה ארוכה.

יש לו תואר של נסיך. הוא אמור לזכות בכבוד מלכים - אך הוא לא היה באמת חופשי.

הוא כאן, בארמון. וכעת הבין שהוא כלוא בכלוב של זהב.

עיניו הביטו בערגה מבעד לסורגי השער אל העולם שבחוץ, בעודו שוקל כיצד יצליח להתגנב החוצה בכל זאת.

קול שעטת סוסים נשמע. הוא הביט לעבר עננת אבק מתקרבת. שני חיילי משמר דהרו על סוסים אבירים. אלפרד זיהה אותם מיד - היו אלו חיילי משמר הארמון הפנימי, המקורבים לנסיך.

הוא שיער שהם כאן בגללו, וההבנה תסכלה אותו. אילו היו אלו אנטוניו ואנדרי, ידידיו מקרב חיילי המשמר, היה יכול לבקש מהם לסייע לו לחמוק החוצה.

הם הופתעו להבחין בו מצידו הפנימי של השער, והתייעצו ביניהם בקצרה.

אחד מהם ירד מהסוס וניגש אליו.

"נשמח לשמור על הוד מעלתו ממרחק. האם נוכל להתלוות אליך? לא נפריע ולא נתערב", אמר.

השער נפתח.

ואלפרד, בסבר פנים נרגן, יצא ראשון. הוא הבחין היטב בחיילי המשמר השומרים ממנו מרחק בטוח, וחש את התסכול גובר.

"ככה זה לחיות בארמון", חשב בזעף. "מכבדים אותך, חושבים שאתה רם מעלה. אף אחד לא יודע שאתה מוגבל, שאינך יכול לצאת בלי שמירה".

ובכל זאת, למרות תחושתו הזועפת, חש חופשי למדי. זו הייתה הפעם הראשונה בחייו שנע לבדו בעיר הבירה - שהוא יכול היה לבחור לאן ללכת.

והבחירה הייתה קשה.

*

בדרך כלל, כשהנסיך ומשפחתו הגיעו לעיר, פנו לרובע היוקרתי של קסטלולה, המכונה רולדי דה פירנצי, כדי לסעוד את ליבם בבית אוכל מפואר המיועד לבני המעמד הגבוה. כעת החליט אלפרד שזה יהיה המקום הראשון שבו יבקר בעיר הגדולה.

בית האוכל המה אדם יותר מהרגיל. נראה שבאותו יום התקיימה בו חגיגה, והמקום היה בתפוסה מלאה. אלפרד הציץ פנימה וראה שישנם מקומות פנויים.

הוא מסר את סוסו לאחד הסייסים שעמד בפתח האורווה, קיבל צמיד המאשר את בעלותו על הסוס, ונכנס פנימה כשהוא סוקר את הנוכחים.

הוא זיהה פה ושם אנשים מוכרים, התיישב ליד שולחן צדדי והזמין צלחת פירות מסוכרים וכד מים ריחניים.

בעוד הזמנתו מוגשת, סקר את המסיבה. יין נשפך כמים, המסובים סעדו את ליבם במנות משובחות, וקולות דיבור וצחוק רמים נשמעו מכל עבר.

הוא טעם ממנתו והביט מבעד לחלונות הגדולים, מבחין בחיילי המשמר שהתלוו אליו עומדים לצד הסייס המשתאה ומדגימים לו את פעוליהם.

לאחר מכן שב לסקור את בית האוכל.

את מרבית הנוכחים הכיר. חלקם היו חברי משלחת בית הבסבורג, שביקרו לאחרונה בארמון מספר פעמים.

נכחו שם גם כמה בני אצולה בני גילו. אחד מהם היה יוהנס, בנו של האציל הגרמני פיטר אולנדורף - שליח מרכזי ונציג בכיר של בית המלוכה הגרמני.

אלפרד עיקם את אפו בסלידה. הוא זכר היטב את המפגש האחרון ביניהם, בעת ביקורם של האצילים במסיבת קבלת הפנים לנסיכי בית הבסבורג.

יוהנס הצעיר התעקש להזמין דווקא אותו לשמש יריבו בדו-קרב;

וכשאלפרד סירב, לא הרפה ממנו - הלך אחריו לכל מקום וניסה לגרום לו לחוש מפסידן.

אלפרד מיהר להסיט את מבטו מפניו של יוהנס. הוא התכופף מעט וחיפש מקום אחר לשבת בו, מרוחק מהצעיר הנלהב. אך יוהנס הבחין בו.

הוא התקרב אליו בצעד מהיר, חיוך רחב על פניו. "היי, אתה - הוד מלכותו הנסיך. מה אתה עושה כאן?" שאל בקול לגלגני.

עיניהם של כל הנוכחים הופנו אליהם.

הוא הניח את הגביע על השולחן והושיט את ידו. "סלבה" (שלום בלטינית).

יוהנס השיב להושטת ידו, אך במקום לאחוז בה לאות כבוד, נופף בביטול ואמר: "סי ויס פֶּאָקֶם פֶּרָה בְּלוֹם" (פתגם לטיני שפרושו: הרוצה שלום יתכונן למלחמה).

אלפרד שתק לרגע ארוך.

האנשים סביבו היו מבוססים למחצה. הם עקבו אחריו בערנות, ואלפרד הבין שהם מצפים לתשובה מוחצת, כזו שלא תשאיר את כבוד בית המלוכה באוויר.

"פורטס פורטונה אֲדִיוֹאֵט" (המזל מאיר פנים לאמיצים), השיב ליוהנס, "אין צורך לאיים, השלום הוא כבודנו".

"אתה צודק לחלוטין. כבוד הוא אבן יסוד, כדברי אבי האציל ירום הודו. אבל אביך, כידוע לכולם, היה טיפוס נבזה שהעדיף לעבור על החוק כמו מוג לב, ואתה ממשיך דרכו... אתה... הנסיך..."

אלפרד חש שפניו התמלאו סומק עז. כל שיעורי הנימוסין, שלמד לשלוט על רגשותיו, נמוגו ממנו. סגנון דיבורו המחוצף של יוהנס היה מעל לכוח הבלגתו.

הוא נטל כד יין כבד משולחן סמוך וניגש במהירות לכיוונו של יוהנס, מחשב כיצד להטיח את הכד מבלי לפגוע בסובבים. "אתה לא תקרא לאבא שלי נבזה, יצור שפל שכמוך!" קרא בקול רם.

"אביך האסיר הכי בכיר של מלך רובניה", אמר יוהנס בלגלוג, "ואתה, בנו ממשיך דרכו, אתה---"

כד היין כמעט והוטח בעוצמה לעברו של בן האצולה הגרמני, אך המלצר הראשי מיהר אל אלפרד ונטל מיידו את הכד. יוהנס לא נשאר חייב. הוא לקח קערה מלאה מים עם כוחות לגירוש המזיקים, כזו שבכל עסק מכובד בקסטלולה מניחים כסגולה, ושפך את תכולתה על אלפרד.

מהומה קלה פרצה במקום. מדובר היה בתערובת של מים וצמחים עם כוחות על-טבעיים, לפי אמונת בני המקום. המלצרים ניגשו לנקות את השטח, כולם מיהרו להתרחק כדי לא לגעת במים, ובעליו של חדר האוכל מיהר לסייע לאלפרד להגיע לבאר המים ולשטוף מעליו את הכוח הזר. באר המים הייתה בחצר האחורית, והגישה אליה הייתה דרך המטבח ההומה.

אלפרד, לראשונה בחייו, ראה כיצד נראה המקום שבו מכינים אוכל. עשרות עובדים עמלו ללא לאות סביב כלי ענק, מדיפים ריחות עזים. כשהוא עמד מול הבאר ומספר עובדים שפכו עליו מים ללא רחם, תוך התנצלות, כדי לנקות אותו מהמים, שם לב לדבר פשוט: הוא היה הרחק משומריו, והוא יכול לצאת מכאן לכל מקום, אמנם בלי סוסו, אבל כן כאחד האדם.

הוא רק היה צריך למצוא לבוש של אדם רגיל. "היכן יש כובסת? אני צריך לכבס את בגדי", פנה לעובדי המקום שסבבו אותו. "אימי כובסת, אנו גרים כאן קרוב. אקח את הוד מעלתו", השיב לו עובד צעיר, סוקר אותו בעיניים נוצצות.

כעבור זמן מה, לבוש בבגדים חסרי תואר והדר, פסע אלפרד לתומו ברחובותיה המרכזיים של קסטלולה בדרכו לשוק, כששומריו נמצאים הרחק ממנו, באורות בית האוכל. כעת, כשהוא לבד, התפנה לחשוב על דבריו של יוהנס: "אביך אסיר של מלך רובניה".

האם זה ייתכן? מאז ומעולם אסר דודו הנסיך לדבר על אביו בשטח הארמון.

זו הייתה הפעם הראשונה שאלפרד שמע על אביו. מאיפה יוהנס שמע עליו? ואיך ידע שהוא אביו?

כמה טוב שיצא מהבית. המידע ששמע כעת יכול היה לתת לו כיווני חקירה בדרך למצוא את זהותו של אביו. מבלי משים, מצא את עצמו בשערי השוק של קסטלולה. הוא הבין שהוא נחשב כעת בעיני הסביבה כנער פשוט, רגיל. אין עליו שמירה. והבנה זו לא מצאה חן בעיניו.

הוא ידע שהוא צריך שמישהו ידע מי הוא, הוא חייב הגנה. עיניו חלפו על פני המון העם. הוא קיווה שיוהנס לא יצוץ כאן פתאום. מבלי משים, מצא את עצמו פוסע בין הרוכלים, סוקר את הסחורה, ונהנה לרגעים ארוכים מתחושת חופש. הוא לא מעניין אף אחד; אין כאן איש שעוקב אחרי הוד רוממותו. הוא נראה אדם פשוט. יכלו לחשוב שהוא נער רגיל שמטייל בין הסחורה, מחפש מתנה להוריו או לסבתו.

מהומה קלה פרצה מתחת לאפו: סוחרי השוק צעקו אחרי ילד שהוא גנב, והילד נמלט. בגדיו של הגנב היו פשוטים, כמו הבגדים שנתנה לו הכובסת.

אלפרד החוויר, עיניו תרו אחר כלי נשק אפשרי. במיומנות הבחין בדוכן שמציע כלי עץ, ביניהם מקלות, למכירה. הוא התעניין במחיר ורכש מקל ארוך שבקצהו מתכת מבריקה. מקל זה יכול היה לשמש גם כעזר להליכה וגם ככלי הגנה.

הוא חש תקווה שזה לא ייראה מוזר, שנער בן גילו מסתובב עם מקל הליכה, וחשב שעדיף לו להסתיר את פניו באמצעות פיסת בד, כפי שנוהגים הזקנים.

הוא הבחין בדוכן טקסטיל ממרחק והחליט לגשת לשם, אולי יצליח להסתיר את זהותו.

תחושותיו היו מעורבות: הוא היה חופשי, אך גם נדרש, בפעם הראשונה, להגן על עצמו.

פרק ו'

מוכר הטקסטיל הציע לו מספר מטפחות, ואלפרד בחר את האפורה.
הוא קשר אותה כדרכם של הזקנים, ורק זוג עיניו ניבט מתוכה.
המוכר סקר אותו במבט רב משמעות.

"מדוע חפץ הינך להתחפש?" שאל בקול נמוך, בעודו מביט לצדדים.
"האם נאלץ אתה להסתתר? האם מהגר אתה?"
מהגר? אולי מהארמון... אלפרד הבליע חיוך קל ולא השיב.

"אצלנו בשוק אוהבים מהגרים. אם אתה רוצה לאכול, אתה יכול
להיכנס לכאן. האנשים כאן תמיד רוצים לסייע; הם בשליחות של אציל
רם מעלה", אמר מוכר הטקסטיל בקריצה, וכל תו בפרצופו המקומט
חייך איתו

הוא הסיט מעט את הבד המתוח והזמין אותו בתנועת יד למקום מסתור
מוסווה היטב.

אלפרד, מופתע, מצא את עצמו מול שולחן נמוך, סביבו מספר כסאות.
על השולחן מונחות צלחות עץ ועליהן מיני מזונות, לצד כדי מים. שני
אנשים, שישבו בצד ושוחחו, נחפזו לקראתו.

"שלום עליכם", אמר לו אחד מהם בשפה זרה. "מהיכן אתה? הגעת
הנה בגפך? היכן המשפחה? ובמה אפשר לסייע?"

אלפרד סקר אותם ואת מוכר הטקסטיל.
הוא שלח מבט לכיוון השוק; נראה שאף אחד מהקונים או הרוכלים אינו
יודע שקיים כאן מקום מסתור.
מי הם האנשים הללו? ומה הם מסתירים?

"ברגע שאדם משוחח בשפה שאינך מכיר, מן הנימוס לחזור על דבריו",
אמר לו קורלון, המורה הזקן.

דברים אלו, שנאמרו כמסר של סיפור, הופיעו מולו. הוא החליט
להמשיך את ההצגה: "שלום עליכם", אמר בקול רהוט והושיט את ידו.
"אני שמח לראות אתכם כאן".

האנשים החליפו מבטים מהירים ביניהם.

"מהיכן כבודו?" שאל אחד מהם, מסמן לסוחר הטקסטיל לשוב
למקומו.

מחשבותיו דהרו. הוא אמור להיות מהגר, לפי דבריהם – מהגר בלתי
חוקי.

והמקום היחיד שמתאים לתושביו להיחשב כמהגרים – זו המדינה
המסוכסכת עם ואלטוריה.

מחשבה חפוזת עלתה בו: האם יש לרוביניה סכסוך עם ואלטוריה בגלל
אביו, האסיר ברוביניה, על פי דברי יוהנס? מה אביו עשה?

"אני מהגר מרוביניה", השיב, ולא הבין מדוע חיוורון עז עלה על פניהם
של האנשים. אחד מהם דחף אותו החוצה, אל השוק, וחברו התקרב
אליו, הסיר מעל פרצופו את המטפחת ושאל: "מי אתה באמת?"

אלפרד מצא את עצמו באמצע השוק, מוכר הטקסטיל מולו, והאיש
הנחמד שהסתתר מאחורי הבד עמד לצידו. הם דחפו אותו לכיוון דוכן
העתיקות, ברצון להבין: מי הוא? מה הוא עושה כאן?

בצד, על גבי בד קטיפה שידע ימים רבים, לצד סחורה מעשי ידי דודתו,
ישב דורן, עוקב בעיניים ערניות אחר המהומה שנוצרה מולו.
הוא הבחין בדמות הקטנה שבאה לרכוש מטפחת בד עוד מההתחלה.
הנער היה מוכר לו, אך הוא לא זכר מהיכן. הוא עקב בחצי מבט כיצד
הצעיר עוטף את ראשו בבד, כדרך הזקנים, וכיצד הוא מובל למחבוא
הנסתר מאחורי בדי התצוגה בדוכן הטקסטיל.

היו אלו מעשים שגרתיים, והוא לא התעניין יתר על המידה, אך חש
שיש כאן סוד.

אבל ההמשך היה בלתי צפוי ולא התאים לאנשי השוק, שבדרך כלל
קיבלו בכבוד גדול את המהגרים. מה הולך כאן? ולמה הנער נראה לו
כה מוכר? היכן ראה אותו לאחרונה?

דורן חש צורך עז להגן על הדמות הנבוכה מפני זעמם השקט של מוכר הטקסטיל והאנשים הזרים.

במהירות פילס דרכו בין האנשים; בגלל שהיה מיומן בצעידה בשוק, הצליח חיש מהר להגיע קרוב למקום ההתרחשות, היכן שהנער עמד. הוא קפץ על דוכן העתיקות וקרא: "יש לי מסר חשוב מהנסיך המלכותי, איגרת שהגיעה אלי היום".

הנער היה קרוב אליו, ודורן התכופף אליו ולחש: "אני מנסה להסיח את דעתם. בינתיים תמצא את הדרך להתחמק מכאן; תתקדם עד הדוכן שבו רכשת את המקל שבידך – אני אגיע לשם".

דורן לא היה בטוח שהנער שמע והבין אותו. הוא הזדקף שוב; אנשים החלו להתאסף סביבו.

בכיסו הייתה המפה של ואלטוריה, זו שקיבל תמורת הערדליים. הוא הוציא אותה ונופף מול האנשים.

"הנסיך המלכותי שלח איגרת! האם תאפשרו לי לקרוא לכם את הודעתו?" קרא בקול גדול.

האנשים לא שמעו אותו מיד. הוא חזר על דבריו מספר פעמים. עיני הכל הופנו אליו, ושקט השתרר במקום. האנשים אהבו את הנסיך המלכותי ושמחו לשמוע את דבריו.

"הנסיך המלכותי, הוד רוממותו ירום הודו, שלח לכאן איגרת חשובה. השליח הביא אותה הבוקר וביקש ממני להכריז לכם את הבשורה כשהשמש תעמוד במרכז הרקיע. זו הזדמנות עבורי לקרוא לכם את האיגרת".

ההמון הביט לכיוונו, ודורן הבחין כיצד הנער הצליח לעזוב את המקום. הוא חייך לעצמו חיוך שבע רצון.

בכיכר הכפר היה יוצא לא פעם כרוז המודיע על הוראותיו של הדוכס. דורן זכר את הנוסח כמעט בעל-פה, ורק השתדל לשנות את המילים כך שיתאימו לבאי השוק.

דורן "קרא" מהאיגרת: "שלום לכם, אנשי השוק היקרים. זו הודעה מהארמון – הנסיך המלכותי של ואלטוריה. הנכם מתבקשים לנקות ולסדר את השוק לקראת ביקורו הצפוי של הנסיך המלכותי ירום הודו, ביום שלישי השבוע. הכינו את בקשותיכם – זו הזדמנות שלא תחזור".

דורן גלגל את המפה והכניס אותה לכיסו.
אנשי השוק החליפו מבטים מהירים.
"הנסיך המלכותי מגיע לבקר בשוק? הייתכן?" המהומה פינתה מקום
לציפייה. האם אפשר יהיה לבקש מהנסיך בקשות? האם ירצה לסייע
להם?

הם התייחסו לדבריו של דורן בכובד ראש. דורן היה מוכר בשוק כילד
אחראי, ממש כמו מבוגר. הוא לא שיקר עד כה, אלא היה נער נעים
הליכות ששמח לסייע לכל מי שצריך.

העובדה שידע קרוא וכתוב סייעה לסוחרים רבים, וגם כעת הם שיערו
שהשליח מהארמון פנה אליו בבקשה לקרוא את האיגרת בגלל שהוא
יודע לקרוא.

האנשים דיברו ביניהם על הבשורה; היו שביקשו לראות את האיגרת.
דורן התחמק מהם ושב לפינתו הקבועה. הוא צרר את חפציו ופסע
לכיוון הדוכן לממכר כלי עץ, מחפש בעיניו את הנער.

הנער עמד שם, ממתין לו.
"תודה לך, עזרת לי מאוד. אפשר לומר שאני חייב לך את חיי", פנה
אליו בשפה מליצית.

דורן סקר אותו, מבחין שהוא לבוש בפשטות אך משדר אצילות.
מי הוא? מה הוא עושה כאן? ומדוע אנשי השוק כל כך נסערו בגללו?
מדוע הוא חש צורך להסתתר?
"אתה צריך משהו מהשוק? במה אני יכול לסייע לך?" שאל.
"אני צריך להגיע לבית האוכל באזור חולדי דה פירנצי. האם תוכל
ללוות אותי לשם? אשלם לך בעין יפה".

דורן חשב לרגע ארוך. "אלווה אותך לשם ואעזור לך, אך מה יש לך
לעשות באזור זה? מהיכן אתה?"
הם פסעו במהירות לכיוון היציאה מהשוק. במקום לקבל תשובה, הוא
נשאל: "מה אמרת להמון? איך הצלחת למשוך את תשומת ליבם?"
הוא משך בכתפיו: "קראתי להם איגרת מהנסיך המלכותי".

הנער עצר ובחן אותו. "הנסיך המלכותי שלח איגרת?"
דורן צחק קלות והשיב: "לא, אבל זה היה הרעיון היחיד שהצלחתי

למצוא ברגעים המלחיצים האלה".
"מה כתוב באגרת הדמיונית?"

פרק ז'

"באגרת נכתב שהנסיך המלכותי יבוא לבקר בשוק ביום שלישי, והם יוכלו לבקש ממנו בקשות".

"וואו, אתה מתנהל כמו אסטרטג מיומן", אמר הנער בהתפעלות.

"אסטר... מה?"

"זו מילה שמגדירה אדם מחושב, שיודע לצפות את צעדיו ולמצוא דרך טובה שתביא לו פתרון", אמר הנער הזר והפתיע את דורן, שסקר אותו מהצד. הוא נראה פשוט מאוד, בגדיו דלים, אך ידע לומר מילים גבוהות כמו חכם גדול. נער עם בגדים כאלה לא יכול היה לקבל השכלה – אלא אם כן היה מחופש.

דורן נעמד במקומו ולא זז. מחופש? איזו מחשבה טיפשית! אך זו הייתה האפשרות הסבירה ביותר.

"נו, בוא הנה, תזדרז, אני ממהר", קרא הנער בטון תקיף. דורן נענה לקריאה, אך הקול והטון גרמו לו להרגיש שמדובר בסיפור אחר לגמרי.

הם יצאו מהשוק ופסעו על הכביש הסואן, נדחפים בין כרכרות ואנשים ממהרים, בדרכם לכיוון הרובע היוקרתי של קסטלולה.

דורן הבחין סביבם במהומה לא שגרתית: חיילים רבים נעו במרחב, תנועה של אנשי משטרה ולבושי אזרחית.

"מעניין מה כולם עושים כאן?" אמר לנער הזר.

הנער נעצר פעם שנייה וסקר אותו; חיוך קל מרפרף על פניו. "הם כאן בגללי, הם מחפשים אותי", אמר, וקד קלות. "אני הוא הנסיך אלפרד. אני שמח להכיר אותך ולראות שיש בממלכה שלנו אזרחים כמוך".

דורן חש שהוא חולם חלום. זה לא יכול להיות מציאות!

הנער הזר לבש בגדים דלים – מי יוכיח לו שהוא באמת הנסיך, ולא מתחזה?

הוא לא אמר לו את מחשבותיו, אלא רק שאל: "אתה נראה שונה, פשוט כל כך... איך אוכל להאמין שאתה הנסיך?"

הנער הזר צחק קלות. "עוד מעט נגיע לביתה של הכובסת, אקח את בגדי, וכשאלבש אותם תראה שאני הנסיך אלפרד".

כעבור זמן מה הם הגיעו לביתה של הכובסת; בגדיו של הנסיך הספיקו להתייבש בשמש.

דורן סקר אותו בעיניים נוצצות, ואז שאל: "אתה יודע, הוד מעלתו, אתה נראה שונה כל כך בבגדים יוקרתיים. האם ייתכן שגם אני... המ... אראה נסיך עם בגדים כמו שלך? האם מה שמבדיל ביני לבינך זה רק הבגדים?"

הנסיך אלפרד שילם לכובסת ביד נדיבה ואמר לדורן: "בוא איתי לאורווה בחצר בית האוכל; בדרך אסביר לך מה ההבדל ביני לבינך". הם פסעו לעבר חדר האוכל, ואלפרד אמר לדורן: "אני יודע קרוא וכתוב, אני יודע לרכב על סוסים, אני יודע לוחמה ונימוסין ועוד... אני נסיך ואתה... סוחר פשוט מהשוק. זה לא רק הבגדים - זה הכל".

"גם אני יודע קרוא וכתוב", אמר דורן. "ואם אלמד את כל מה שאתה יודע?" שאל.

"נולדתי למשפחת אצולה", אמר אלפרד ושתק מיד. לפי דבריו של יוהנס, הוא היה בנו של אסיר. "אולי באמת אין בינינו הבדל כה גדול", אמר לדורן בחוסר רצון, "אבל אני - נסיך. מה לעשות? אי אפשר להחליף ביננו".

ואז שתק לרגע ארוך, כאילו רעיון עלה במוחו, והכריז: "מעניין אותי לדעת - אם תלבש בגדי נסיך, אם תראה כמוני, האם אנשים יוכלו להבדיל ביני לבינך? האם יש הבדל בינינו מלבד בגדים? נראה לך שתווי פנינו שונים כל כך?"

"לא נוכל לדעת", אמר דורן במשיכת כתף. הוא היה נרגש, חש בתוך חלום, ולא היה בטוח שהוא מדבר כראוי עם נסיך - אף פעם לא לימדו אותו כיצד לדבר עם אדם כה רם מעלה!

הם הגיעו קרוב לבית האוכל של בני האצולה. שקט של אחרי-מהומה שרר במקום. אצילים בבגדים יקרים שכבו שם, מתבוססים בקיאה לאחר שהתהוללו כהוגן. דורן היסב מבטו בסלידה.

"הנה הסוס שלי, מחכה לי בארווה", אמר אלפרד בחיוך משוחרר. "איך אוכל להודות לך?"

דורן נע על מקומו ואמר: "האם כבודו באמת קשור לנסיך המלכותי? שמא תוכלו לשלוח שליח מהארמון שיודיע לאנשי השוק שהביקור מתבטל. בכל זאת, שלא יחשבו שאני שקרן".

הנסיך קד קלות במחווה אבירית. "אשתדל לעשות זאת. מה שמך?" "דורן".

"שמחתי להכירך, דורן", אמר ונכנס לארווה, הושיט לסייס את הצמיד שקיבל וקפץ על הסוס.

דורן עקב אחריו בעיניים בורקות, מבחין כיצד חיילי משמר רבים התאספו וסובבו את דמותו של הנסיך. לפתע, כמו משום מקום, הגיעה כרכרה מפוארת, שחיילי משמר דוהרים סביבה. מהכרכרה יצאו מספר אנשים נכבדים, דרשו מאלפרד לרדת מהסוס ושוחחו איתו.

דורן עקב בערנות אחרי כל מה שהתרחש. הוא צבט את עצמו כדי להיות בטוח שזה לא חלום. הוא החליט לעשות את דרכו חזרה לשוק. אך כשצעד, ניגשו אליו מספר חיילים והציעו לו שיסיעו אותו למחוז חפצו בכרכרה. הוא שלח מבט לאחור וראה את אלפרד הנסיך עומד מחייך ומהנהן בראשו.

דורן נענה להצעתם, ולראשונה בחייו מצא את עצמו נוסע בכרכרה מלכותית שהורידה אותו סמוך לשוק ההומה.

בפסיעות קלות חזר למקומו הקבוע בשוק, ראשו הומה מחשבות. האנשים שאלו אותו שאלות על האגרת של הנסיך המלכותי; הוא משך בכתפיו ואמר שאינו יודע פרטים נוספים.

בליבו חשב שהכל זה רק חלום, ובטח עוד מעט ימצא את עצמו מתעורר בחדרו בביתה של דודה גליבה, אך זה לא קרה.

רוח נעימה נשבה על פניו וציננה את התרגשותו הרבה.

כן, הוא זכה היום לשוחח עם הנסיך. ואפילו זכה לסייע לו.
ואם הנסיך לא ישכח אותו – אולי הוא יבוא לכאן שוב?

פרק ח'

חיילי משמר הארמון סקרו אותו במבטים שקטים וארוכים, ולא בירכו אותו לשלום. אלפרד חיפש ביניהם את אנדרי ואנטוניו, ידידיו מקרב חיילי המשמר, אך הם לא נראו בשום מקום.

גם עובדי הארמון שידרו כלפיו יחס קריר ומרוחק, והתחמקו מקשר עין. האם היה גרוע כל כך? מה פשר היחס המנוכר מצד כולם?

היחס הקריר נמשך גם מצד משרתי הארמון שפתחו את הדלת, ואוצר הארמון בכבודו ובעצמו ניגש אליו והורה לו בתנועת יד לבוא אחריו. אלפרד היה עייף ומסוחרר, וברגעים ההם חשב בתסכול עד כמה היה רוצה את אימו לצידו.

אילו אימו הייתה כאן, היא לא הייתה קפדנית כל כך - היא אמא. הוא נזכר כיצד הנסיכה המלכותית מתייחסת לניקולו.

אימו ודאי הייתה מקבלת אותו בחיוך אימהי ושולחת אותו להתארגן לשינה.

בצעדים איטיים פסע בעקבות האוצר, שביקש ממנו בקול נוקשה להזדרז.

הם הגיעו לאולם הפגישות הרחב. הנסיך המלכותי עמד בצדו של החדר, סמוך לחלון.

בהמשך החדר ישבו עוזרו האישי של הנסיך המלכותי, השליש באנרו דה רוקט, הדוכס של סן קרנר, ולצדו עוזרו של אלפרד, מרקו מלטאר. בקצה השולחן ישב מורהו הזקן, קורלון, מעיין בכתבי יד כדרכו תמיד. בחדר נכח גם אחראי משמר הארמון, לורן קולר.

כולם השתתקו כשנכנס, ונשאו אליו מבטים ארוכים ורבי־משמעות.

הנסיך המלכותי פסע למרכז החדר, נעמד מולו ואמר בקול נמוך:
"שב, אלפרד".

אלפרד התיישב, והנסיך המלכותי פנה למקומו בראש השולחן.

"שב גם אתה, אוצר הארמון היקר עליי מאוד, יואן דה ננדס", פנה
הנסיך אל האוצר, שקד קידה קלה והתיישב.

"התכנסנו כאן כדי לדבר על יום הולדתך", אמר הנסיך המלכותי.
"הגענו למסקנה שיומיים לפני יום ההולדת תצא למסע ברחבי
הממלכה. תסייע לעניים, וברכותיהם יעניקו לך מזל טוב ושפע ברכות.
מרקו והשליש הנכבד יסייעו לך לתכנן את דרכך במסע. כפי שהוכחת
היום, אלפרד - אתה אוהב מסעות".

אלפרד שתק רגע ארוך, מעכל באיטיות את הדברים.

הם רוצים להרחיק אותי מחדר הזיכרונות של אימי!

עייפותו פגה באחת. הוא השיב בקול רם:

"מצטער, דודי היקר ורם המעלה, איני יכול לעזוב את הארמון במהלך
השבוע של יום הולדתי. אני מבקש להיכנס לחדר הזיכרונות של אימי,
וכידוע - היום היחיד שבו תינתן לי הזדמנות לכך הוא יום הולדתי".

"כמובן, אלפרד". קולו של הנסיך נותר רגוע. "תזכה לבקר בחדר
הזיכרונות. לכן עליך לצאת יומיים קודם. שלא כמו איזבל שהגיעה
באיחור - אנו נדאג שתגיע בזמן".

המבטים שהופנו אליו היו קרים ומרוחקים.

"זכעת צאו מהחדר", אמר הנסיך המלכותי, "אני מבקש לשוחח מספר
רגעים עם אלפרד".

כולם יצאו.

הנסיך המלכותי פנה אליו בקול שקט אך יציב:

"קיבלתי דיווח מלא על התגרה שלך עם יוהנס. אני מבין שהוא סיפר
לך על אביך. אני מבקש ממך - אינני רוצה לשמוע ברחבי הארמון ולו
מילה אחת על האסיר של מלך רוביניה. לארמון אין כל קשר אליו.
מדובר באדם פורע חוק, ואיננו רוצים ללכלך את שם הארמון בסיפורים
שלא היו ולא נבראו. הבנת, אלפרד?"

וכעת פנה לחדרך והתארגן לשינה. אני מצפה שתתחיל כבר מחר לתכנן את המסע".

אלפרד נותר לשבת.

"אני זקוק לשלוח אגרת מלכותית לאנשי השוק, דודי היקר ורם המעלה," אמר בקול מנומס, מסתיר את רגשותיו הסוערים. "מדובר בעזרה לידיד שסייע לי היום להיחלץ מתגרה שנקלעתי אליה בטעות".

"אגרת מהארמון?"

"כן. הידיד הכריז בשוק כי הנסיך המלכותי שלח אגרת המבשרת על ביקור הוד מעלתו בשוק ביום שלישי. האיגרת הסיחה את דעת ההמון ואפשרה לי להתחמק מהם. תאר לעצמך איזו שערורייה הייתה פורצת אילו היו מגלים שאני הנסיך אלפרד, משוטט בשוק בלבוש שאינו הולם את מעמדי. עליי לשלוח אגרת שתודיע כי הביקור מבוטל, כדי שהוא לא ייחשב לשקרן".

גבותיו של הנסיך המלכותי התרוממו.

"נקלעת לתגרה עם ההמון בשוק?"

"הם חשבו שאני גנב," אלפרד אילתר במהירות, "ונער צעיר סייע לי להימלט משם".

"הוא ידע שאתה מן הארמון?"

"לא. רק לאחר מכן גיליתי לו את זהותי".

הנסיך המלכותי הנהן.

"הבטחות מלכותיות יש לקיים. פנה אל סופר הארמון ובקש ממנו לנסח אגרת מתאימה. אבקש ממפקד המשמר לשלוח שליחים לשוק עם האיגרת החדשה".

"אני מבקש לשלוח שליח אישי אל הנער, עם מתנה ומכתב תודה," אמר אלפרד לפני שעזב את החדר.

"הרשות נתונה, אלפרד. נוקס בונה". (לילה טוב בלטינית).

פרק ט'

כשחזר דורן בערב שלמחרת לביתה של דודתו, הוא היה מלא מחשבות.

העזרה שהגיש לנסיך אלפרד מבלי לדעת את זהותו, השיחה עמו, והנסיעה בכרכרה המלכותית בחזרה לשוק, כל אלה מילאו את ליבו ברגשות מעורבים של אושר, סקרנות ורצון להכיר מקרוב את חייהם של יושבי הארמון.

הוא לא שכח את המפה שהייתה מונחת בכיסו, והתמלא אכזבה כשדודה גליבה לא ידעה להסביר לו כיצד לקרוא אותה.

"לך לכיכר האחוזה, שם גרים עובדי הארמון," אמרה דודה גליבה בחיוך נעים. "רבים מהם יודעים קרוא וכתוב, תוכל לשאול מי יוכל להסביר לך איך לקרוא את המפה."

דורן רצה לספר לגליבה על פגישתו עם הנסיך, אך ידע שלא תאמין לו.

"הדמיון שלך קסום, דורן," אמרה לו לא פעם, כשסיפר לה סיפורים מעניינים מן הנעשה בשוק.

לבסוף החליט לחפש מישהו שיעזור לו לקרוא את המפה, ויצא לכיוון כיכר העיר.

עובדי האחוזת היו בדרך כלל נחמדים למדי, אך באותו יום נראו עסוקים במיוחד. כרכרות ועגלות הגיעו בזו אחר זו, ופרקו אריזות וחפצים רבים. אחד העובדים ניגש אליו וביקש ממנו לעזוב את המקום.

"אני רק צריך עזרה בקריאת מפה", אמר דורן, בניסיון להבהיר שאינו מבקש להפריע.

"אתה יכול לפנות לרוברט, החכם שגר בקצה שורת הבתים", הציע האיש.

"אולי הוא לא נמצא בבית", השיב דורן. ידוע היה שרוברט נוהג לנסוע לפרקי זמן ארוכים.

אך האיש כבר מיהר הלאה, ודורן קיבל את ההצעה ופסע לעבר ביתו של רוברט הזקן, שנחשב חכם ובקי בתחומים רבים.

רוברט היה ידוע גם במסעותיו, שבהם נהג לצאת מביתו לפרקי זמן ממושכים. השמועות סיפרו כי היה עולה אל הגבעות וצופה משם בכוכבים.

למרבה המזל, רוברט היה בבית. הוא שמח לראות את המפה והסביר לדורן היכן נמצאת ואלטוריה, ומי הן המדינות הסמוכות לה.

בדרום שכנה ממלכת רוביניה - ממלכה קתולית קנאית, שבה שלט מלך רוביניה, פרדננד רובניזו, לצד אנשי האינקוויזיציה, שהטילו פחד על האזור כולו.

בצפון שכנה טרנטיה, עיר מסחר על חוף הים, שוקקת חיים, שנהגה בחמלה כלפי פליטים ואף כלפי הקונברסוס - יהודים אנוסים שנמלטו מן האינקוויזיציה - והעניקה להם מקלט.

שליט רוביניה, פרדננד רובניזו, ביקש בכל ליבו לשים יד על פליטי טרנטיה ולהוכיח בכך את נאמנותו לאינקוויזיציה. אך הדרך הייתה חסומה בידי חיילי ואלטוריה, שסירבו לאפשר לשליחי שליט רוביניה מעבר. כך הסביר רוברט, בעודו מאיר את המפה לאור העששית.

"ואיך קוראים את המפה בתוך ואלטוריה עצמה?" שאל דורן בעיניים נוצצות.

"אנחנו נמצאים כאן", אמר רוברט והצביע על נקודה במפה, "כשעה של רכיבה מהירה מעיר המלוכה, קֶסְטֶלְוֶלֶה. כאן, בגבול המזרחי,

נמצאת עיר המבצר סנטרמונטה. סמוך לגבול עם טרנטיה שוכנת
וירנזה - עיר מסחר שוקקת המקיימת קשרים הדוקים עם טרנטיה.
כידוע, אנו שומרים על האינטרסים שלה, משום שקיימים בינינו קשרי
ידידות ומסחר".

רוברט הזקן המשיך והסביר על קנטוריה - אזור הסוסים ואבירי הסדר,
שלא היה רחוק מעיר הבירה - ועל קאסלה די סן לורנצו, אחוזה
חקלאית ובה מנזר עתיק.

"אולי אחותי לינה נמצאת במנזר של קאסלה די סן לורנצו", אמר דורן.
"אשאל את דודה גליבה. ומה זה כאן?" שאל והצביע על אזור הררי
במערב הממלכה.

במקום תשובה נשמע קול נחרה קל.

רוברט התעייף ככל הנראה מן העיון במפה, וראשו נשמט על השולחן.
דורן הבחין בצער שהמפה עדיין אחוזה בידו של רוברט, והתלבט אם
להעירו או לנסות למשוך אותה מידי. הוא ידע שלא יוכל להשאיר את
המפה היקרה ולחזור לקחתה למחרת.

בזהירות רבה שחרר את המפה מידי של רוברט, גלגל אותה, עמעם את
אור העששית ויצא לדרכו חזרה.

בדרך חזור התלבט אם לעבור דרך הכיכר או לעקוף את השדה של
אורצלו.

לבסוף החליט לפסוע דרך הכיכר - ונעמד נדהם למראה עיניו.

מאחת הכרכרות שעמדו שם יצאה משפחה זרה: זוג הורים לבושים
בהידור ולצידם כמה ילדים. לבושם ההדור היה מאובק ומקומט, עדות
למסע ארוך שעברו. עוזרו האישי של הדוכס, רודריגו פואנטס - שהיה
איש הקשר בין עובדי השדות לאחוזה - סייע להם להכניס את חפציהם.
משרתי הארמון לא נראו בסביבה.

היו אלה אב, אם וכמה ילדים, ומהמילים שהחליפו ביניהם ניכר כי
שוחחו בלדינו - שפה שדורן שמע לא פעם בשוק. ליבו החסיר פעימה.
האם תושבים חדשים הגיעו לאחוזה?

רודריגו פואנטס היה אדם מבוגר למדי, שנהג ללבוש בגדי שרד
יוקרתיים. הוא הבחין בדורן, ניגש אליו ואמר בלחש, כאילו חושש

שמישהו ישמע:

"הם אורחי האחוזת. באו לעבוד כאן".

דורן סקר אותם והנהן בראשו.

חודריגו הוסיף: "איך קוראים לך?"

"דורן. דורן די קואנטו".

"נעים להכיר, דורן. אתה גר כאן באזור?"

"אני גר בבקתה שבקצה השדה, אצל דודה גליבה", השיב דורן.

חודריגו הביט בו רגע ארוך ואמר:

"נראה לי שאתה ילד נבון. האם תוכל לשמור אצלך את המידע על בואם של אורחינו לאחוזת? האם אוכל לסמוך עליך? אם תשמור על הסוד, בוא אליי בעוד שבוע ותקבל מטבע סקודו".

"כן, אשמור בסוד", אמר דורן.

פרק י'

דורן נותר עומד ועקב אחר המשפחה שהחלה לפסוע לעבר הגשר המוביל אל ארמונו של הדוכס.

הם נראו עייפים ומאובקים, כמי שזה עתה סיימו דרך ארוכה, ולפתע עלתה בדעתו מחשבה מטרידה: מה יקרה אם יופיע כאן נציג של הכנסייה?

“הם פוחדים מהאינקוויזיציה?” מצא את עצמו שואל בקול.

הודריגו נדרך. פניו החווירו, והוא שלח מבט חטוף לעבר המשפחה, כדי לוודא שלא שמעו את דבריו של דורן. לאחר מכן פנה אליו וביקש ממנו לשוב לכאן בעוד שבוע ולקבל את חלקו תמורת השתיקה.

דורן נענה לבקשתו ופנה משם, שקוע במחשבות.

•

דורן שמע על האינקוויזיציה גם בשוק המרכזי של קסטלולה. הרוכלים סיפרו על מעלליהם הרעים של אנשיה, וקיוו בכל ליבם שהנסיך המלכותי ימשיך להיות נאמן להחלטתו ולא יתיר לאנשי האינקוויזיציה מעבר אל ממלכת טרנטיה.

אנשי האינקוויזיציה רדפו בעיקר אחר יהודים אנוסים, ובשוק דיברו על כך שבמרחבי ממלכת ואלטוריה קיימות קהילות יהודיות בכמה ערים. המרכזית שבהן שוכנת בעיר וירנזה, שלה קשרי מסחר ענפים עם הרפובליקה השכנה, טרנטיה.

אנשי האינקוויזיציה חיפשו בעיקר יהודים אנוסים שנמלטו מספרד ומפורטוגל. יהודים שלא המירו את דתם היו מוגנים על פי חוקי ואלטוריה.

דורן הקשיב לשיחות הרוכלים, שהתנהלו פעמים רבות בלחש, כצופני סוד.

רבים מתושבי ואלטוריה העניקו מחסה לאנוסים שנמלטו מן האינקוויזיציה. הדבר לא היה חוקי; זה היה סוד שאסור היה לדבר עליו. הנסיך המלכותי לא אכף את החוקים הקשים, ואפשר חופש פעולה שבשתיקה.

הקונברסוס לא נחשבו ליהודים רגילים. הם נחשבו לאסירים שעל ראשם ריחף גזר דין חמור, אם יעזו לשוב ליהדותם בגלוי.

דורן ראה אותם לעיתים. הרוכלים זיהו אותם בקלות — הם נראו נודדים ממקום למקום. אנשי השוק סיפקו להם מחסה ועזרו להם להסתיר את זהותם מפני אנשי הכמורה שהגיעו לשוק. זו הייתה הסכמה שבשתיקה: לשמור על האנוסים, להגן עליהם.

מרבית רוכלי שוק קסטלולה נחשבו לאנשים הוגנים ופשוטים. דורן שאף ללמוד מהם, ולהיות גם הוא אדם פשוט וטוב כשיגדל.

אך כאשר ראה את כרכרות המלוכה חולפות ליד השוק, עיניו הוארו לפתע באור מוזר. הוא חלם בכל ליבו לחוות, ולו ליום אחד, מה פירוש להיות נסיך - או אפילו משרתו של נסיך.

היום שבו זכה לנסוע בכרכרה המפוארת היה עבורו כהגשמת חלום מתוק.

הוא חשב כמה נפלא יהיה אם יזכה לרכוב שוב בכרכרה מלכותית, עטורת גיבונים.

על בגדי מלוכה וכתר לא העז לחלום, אפילו לא בחלומותיו הוורודים ביותר.

*

”הנסיך המלכותי לא יגיע לשוק”, סיפר לדורן מוכר העתיקות, כאשר הגיע אל הדוכן. ”הוא שלח את התנצלותו באיגרת חדשה והודיע שישלח לנו מועד ביקור חדש בהמשך”.

דורן חש התרגשות על כך שהנסיך לא שכח אותו, אך גם אכזבה על כך שלא נכח בשוק בעת שהשליחים הגיעו. ודאי היה זה מחזה מרנין.

הוא פרש את מרכולתו על בד הקטיפה וסקר את השוק.

האנשים נראו נרגשים וחגיגיים. המחשבה שהנסיך המלכותי חשב עליהם ושלח שתי אגרות בתוך שבוע מילאה אותם תחושת גיל.

גם דורן הצטרף בליבו לאווירה החגיגית שעטפה את השוק.

הנסיך אומנם לא הגיע, אך האגרות ששלח הוכיחו כי השוק המרכזי חשוב בעיניו. הוא שלח מסר ברור - רצונו לבוא.

"אני אזרח למופת", חשב דורן בגאווה. "הצלחתי לסייע לנסיך אלפרד".

קונים חלפו על פניו. אחדים התעניינו במרכולתו, והפעם הביא עמו גם ירקות טריים מן השדות, דבר שהרחיב את קהל לקוחותיו.

"אתה דורן?" צעיר לבוש בהידור רכן לעברו, כשמשני צדדיו עמדו מלוויו.

דורן סקר אותו קלות. "מאין אתה מכיר אותי?"

"אתה דורן?" שב הצעיר ושאל.

"כן, אני דורן".

"תוכיח".

"מה?"

"תוכיח שאתה דורן".

דורן פשפש בחפציו והוציא אישור למכירה בשוק, שבו נכתב שמו - דורן.

הצעיר התיישב מולו והביט סביבו, לבחון אם מישהו מתעניין בו.

"אני שליח של הנסיך".

"אלפרד?"

"כן. אני עובד בארמון. הנסיך שלח לך חבילה, וביקש שתגיע אל החומה החיצונית של הארמון ותעמוד מתחת לשובך יוני הדואר, מהצד החיצוני. הוא יגיע לשם עם רדת החשכה, עוד הערב. שמי פרנץ - עבדך הנאמן".

הצעיר ומלוויו הסתלקו מן המקום. ודורן שיחזר בראשו את דבריו.

להגיע כבר היום אל החומה החיצונית? האם לא יהיה בכך סיכון? וכיצד יגיע לשם - הרי המקום רחוק?

הוא פתח את החבילה. ברק מסנוור נצץ אליו באור השמש - היו אלה בגדים יקרים.

בחבילה נמצא גם ארנק. הוא פתח אותו ונדהם לגלות כמה מטבעות סקודו ולצידם מטבע זהב.

מדוע נשלחה אליו החבילה? ומה פשר הבגדים? האם הוא נדרש ללבוש אותם ולהגיע כך אל הארמון?

בארנק היה גם מכתב מקופל. דורן ידע קרוא וכתוב - בניגוד לרבים מבני מעמדו.

הוא קרא את תוכנו: הוראה ללבוש את הבגדים ולהגיע אל אזור יוני הדואר עוד הערב.

"המטבעות הן שכר טרחה", נכתב באיגרת המלכותית, "ותוכל לשלם בהן עבור הנסיעה לכאן".

ידיו של דורן רעדו.

הוא היה נרגש.

פרק י"א

את הבגדים המלכותיים עטה דורן על עצמו בבית מרחץ סמוך, לאחר שרחץ את עצמו בתמורה לתשלום של כמה מטבעות.

בבואתו השתקפה אליו מן המתכת ששימשה כראי בפתח בית המרחץ. הוא נזקק למספר רגעים כדי להבין שזה אכן הוא - דורן בן הכפר - ולא אלפרד הנסיך.

האם הם דומים כל כך?

ומה עליו לעשות כדי שלא יחשבו שהוא אלפרד?

איך לא חשב על כך קודם?

"שמי דייגו. אני אחיינו של הדוכס פרננדס", המציא לעצמו זהות חדשה בדרכו לשוק הכרכרות.

"אני צריך להגיע לאזור הארמון בשליחות הדוכס", הוסיף ושינן לעצמו.

רכב הכרכרה ההדורה לא שאל שאלות. הוא שמח להסיע את "הדוכס הצעיר" עד סמוך לארמון, "שם מחכה לי דודי הדוכס" — כפי שדורן הסביר לו.

הכרכרה עשתה את דרכה ברחובות קסטלולה, ודורן בחן בעניין את רחובות עיר הבירה.

זו הייתה הפעם השנייה שרכב בכרכרה מהודרת, ותחושותיו היו מעורבות. הוא חש כאילו לבש בגדים שאינם שלו ונכנס לתפקיד במחזה.

נופים שונים התחלפו מול עיניו כאשר הביט מבעד לחלון הכרכרה.
הדרך אל הארמון הייתה מרתקת, ורוח קלה נשבה ומילאה אותו
תחושת ציפייה.

כאשר הרכב הודיע כי הגיעו, התנער דורן וירד בצעד מאופק. הבגדים
שעטה על עצמו גרמו לו להתנהג כאציל של ממש.

הדרך אל שובך היונים הייתה קלה וברורה. תמרור מאויר ובו חץ הורה
לפנות אל השביל הסמוך לחומה. השובך היה עצום ממדים וניכר
למרחוק.

פרנץ, עובד הארמון שהביא לו את האיגרת, המתין לו מעברה השני של
החומה, עששית בידו.

"תצטרך להיכנס מכאן. הוד מעלתו הנסיך אלפרד מבקש לשוחח
איתך", אמר פרנץ.

החומה הייתה גבוהה, אך פרנץ - שהתברר כעובד קבוע בשובך היונים
- היה מיומן, וסייע לדורן לעבור אל העבר השני במהירות.

השניים פסעו לעבר הארמון. היה עליהם לעבור דרך שעריהן של חומות
נוספות.

פרנץ הסביר לדורן כי שומרי הארמון יחשבו שהוא הנסיך אלפרד, בשל
הדמיון ביניהם והבגדים הזהים.

הם עברו את השומרים בהצלחה והמשיכו אל מתחם מגוריו של הנסיך.
הארמון היה שקט בשעה זו, ועיניו של דורן בלעו בסקרנות את ההדר
והפאר שנגלו לפניו.

חדרו של הנסיך אלפרד שכן במרכז המסדרון.

אלפרד, שכבר לבש בגדי לילה, המתין לדורן בקוצר רוח. הוא הודה
לפרנץ והעניק לו מטבע זהב כתשורה.
פרנץ הלך לדרכו, והם נותרו לבדם.

אלפרד הורה לדורן לשבת על כיסא עץ מגולף והציע לו להתכבד
בפירות שהונחו בסלסלה שעל השולחן הסמוך.

דורן היה עייף מן הדרך וביקש לשתות מים. אלפרד הגיש לו מים
והתיישב על מיטתו, סוקר את אורחו.

"שמי אלפרד", אמר. "אני אחיינו של הנסיך המלכותי מצד אימי, אחותו של הנסיך המלכותי לורנצו דה ואלטוריה, ירום הודו.

יש לי אחות בשם איזבל. היא בת שבע־עשרה והתארסה לנסיך מבית הבסבורג".

"וַוה, מָה דְּלֶקְטָט", אמר דורן בהתפעלות גלויה (וואו, זה משמח — בלטינית).

"לא באמת משמח אותה", השיב אלפרד. "רוצים לשלוח אותה למנזר למשך שנה לפני החתונה. דודתי הנסיכה אומרת שזה גרם לאיזבל למרה שחורה".

"אחותי לינה נמצאת במנזר", אמר דורן. "היא לומדת שם".

"אולי בשביל כפריים זה בסדר", אמר אלפרד, מבלי שהתכוון להישמע מזלזל - אף כי הדברים לא היו נעימים לשמיעה. "אבל עבור אצילים, ללכת למנזר במקום חיי הפאר והחופש שבארמון - זה קשה".

"אולי גם לינה אינה אוהבת את המנזר", אמר דורן באי־נוחות. "אין לי דרך לדעת. לא דיברתי איתה שנים, ואני כמעט שאיני זוכר אותה".

אלפרד נשען לאחור והמשיך:

"אימי הותירה אחריה צוואה. היא ביקשה מהנסיך המלכותי לאפשר לנו להיכנס לחדר הזיכרונות שלה ביום הולדתנו השלושה־עשר. אך הדברים לא הסתדרו כפי שתכננה. איזבל יצאה ביום הולדתה לתרום לעניי הממלכה ולא הספיקה לשוב בזמן, ולפי דברי אוצר הארמון - נאסר עליה להיכנס לחדר הזיכרונות. וכעת גם אני נשלח למסע של עזרה לעניי הממלכה, לכבוד יום הולדתי - הפעם כמה ימים לפני התאריך עצמו. אני רוצה לשוב בזמן, אך חושש שדודי ואנשי הארמון מבקשים למנוע ממני לבקר בחדר הזיכרונות של אימי".

אלפרד שתק לרגע, האזין אם נשמע רעש מן המסדרון, ואז שב ודיבר:

"אני נאלץ לבקש ממך להחליף אותי במסע. אתה דומה לי, וחליפות המסע שלי בעלות צווארון גבוה, כך שלא יבחינו בהחלפה. אני אשאר בארמון כדי לזכות להיכנס לחדר הזיכרונות, שם ככל הנראה נמצא

מידע שעליי לדעת - אולי כך אגלה מי היו הוריי ומה עלה בגורל משפחתי כל השנים".

דורן הקשיב לסיפורו בעניין הולך וגובר.

הוא נזקק לצבוט את עצמו כדי לוודא שאינו חולם.

הוא אכן נמצא בחדרו המפואר של הנסיך אלפרד, ונדרש להחליף אותו בימים הקרובים.

"אין לך סיבה לדאוג", חייך אליו אלפרד. "אלמד אותך כל מה שצריך כדי שתהיה הנסיך אלפרד האמיתי".

דורן הנהן. אחיזתו התהדקה סביב צרור הבד שנשא עימו - הבגדים הישנים שלו.

הוא היה חייב לזכור מי הוא.

הוא דורן, לא הנסיך אלפרד. ובגדי המלוכה שעטה היו רק בגדים מושאלים - כמו התפקיד שנכפה עליו.

זה עורר בו ציפייה, אך הוא לא הנסיך האמיתי, ועליו לזכור זאת.

*

אלפרד נכנס לחדרה של איזבל.

היא יושבה, כמו בימים האחרונים, מול החלון והשקיפה אל הנוף. אנשי הארמון סחו ביניהם על כך שאיזבל כמעט לא אוכלת ושותה, ובארמון חשבו לזרז את נסיעתה למנזר - אולי שם ידעו לסייע לה לצאת מן המצוקה.

"איזבל", אמר בקול רך, "האם את בסדר?"

איזבל נענעה לשלילה ולא הביטה לכיוונו.

"אני נוסע, לכבוד יום הולדתי, למסע עזרה לעניים", אמר.

איזבל הפנתה את ראשה אליו ואמרה: "הם רוצים למנוע ממך את ההזדמנות להיכנס לחדר הזיכרונות, אלפרד, והם רוצים לשלוח אותי למנזר קודר. הם פשוט לא באמת מתעניינים בנו".

אלפרד רצה לספר לה על תוכניתו הגאונית ועל כך שדורן ייסע במקומו, אך שתק. המורה הזקן קורלון לימד אותו שאם יותר משני אנשים יודעים סוד - הרי שהוא כבר אינו סוד.

*

בבוקר נראה חדרו של הנסיך מפואר הרבה יותר מאשר אמש, אז היה מואר קלושות באורה הדל של תאורת העששיות. כאשר התעורר דורן משנתו התקשה להיזכר מה הוא עושה כאן.

בלילה הקודם הציע לו הנסיך מקום זמני בין הווילון לארון שבקצה החדר הרחב, בתוך ערימת כרים וכסתות. היה זה מקום נוח וגם מוסתר היטב.

כעת, כאשר קם בבוקר, היה החדר הריק לרשותו, אך דורן נותר במקום מחבואו, חושש לעשות צעד לא נכון שעלול להביא לגילוי. כעבור רגעים ארוכים נכנס אלפרד, הביא לו אוכל ומסר לו מספר עצות והוראות.

אלפרד יצא ללימודיו, ודורן נותר בחדר המלכותי, לומד להכיר את המקום וחושב על חפציו שהותיר בשוק ההומה ועל דודה גליבה. הוא הזכיר לעצמו שעליו להודיע לה שהוא מתעכב.

•

לאחר שעה קלה של לימודים, כמו בימים האחרונים, הגיע השליש מרקו מלטאר לחדר הלימודים של אלפרד כדי להכינו למסע.

הלימודים היו מעניינים, ובמהלכם נכנס גם הנסיך ניקולו הצעיר, בנו של הנסיך המלכותי, והשתתף בהם.

הם כללו לימודי לחימה מהירה, זיהוי ופיענוח מצבים, שיקול דעת נכון, לימוד מפת ואלטוריה והאזורים הסמוכים, מיפוי המצב החברתי והכלכלי בממלכה, אינטרסים של בית המלוכה ועוד נושאים מרתקים.

אלפרד נאלץ לחזור על שיעורי ההגנה העצמית ונאבק מול ניקולו בן השש, שהוכיח לכולם עד כמה הוא יריב ראוי.

אלפרד ידע שניקולו אינו בעל כוח זהה לשלו, אך מתוך כבוד לדודו, הנסיך המלכותי, לא חפץ לתת לו תחושת הפסד. הוא לא אמר את מחשבותיו בקול, אלא השאיר אותן בינו לבין עצמו.

"אדם אציל צריך לדעת לכבד את החלשים ממנו ולתת להם מקום",
נהג המורה הזקן לומר לו.

בסיום הלימודים ניגש אלפרד אל חדרו של הנסיך.

"אני מוכן לצאת למסע, אם תיתן לי הבטחה לקבל את מפתחות חדר
הזיכרונות לפני שאצא", אמר, מביט אל הקרקע כדי שהנסיך לא יראה
את כוונתו האמיתית.

הנסיך חשב לרגע, מנסה להבין את הבקשה החריגה.
"מדוע אתה רוצה את המפתחות?" שאל לבסוף.

"כדי שכאשר אשוב לארמון ביום הולדתי אוכל להיכנס מיד לחדר
הזיכרונות, בלי לבזבז זמן יקר בלקיחת המפתחות מידי אוצר הארמון".
קולו של אלפרד היה יציב; מבלי משים חיקה את טון דיבורו של השליש
כאשר ביקש מהנסיך דבר־מה.

הנסיך נעתר לבקשתו ואף כתב לו מכתב עבור אוצר הארמון, המורה
לו למסור לאלפרד את מפתח חדר הזיכרונות רגעים אחדים לפני
יציאתו למסע.

פרק י"ב

בוקר המסע הגדול הגיע.

אלפרד הנסיך נחפז אל חדרו של אוצר הארמון ולקח ממנו את מפתח חדר הזיכרונות, כפי שהובטח לו בידי הנסיך.

"אתה תוכל להיכנס לחדר הזיכרונות בעוד יומיים, ביום הולדתך", הבהיר האוצר, "נקווה שתחזור מן המסע מוקדם".

"האם אני יכול להיות בטוח שזה המפתח?" שאל אלפרד. "האם אוכל לנסות לסובב אותו ולפתוח את הדלת?"

"אני אעשה זאת. אתה תתבונן מרחוק", אמר אוצר הארמון.

בלב הולם ליווה אותו אלפרד אל חדר הזיכרונות, עיניו עוקבות אחר המפתח המסתובב במנעול. הדלת נפתחה.

"קח את המפתח והשתמש בו ביום הולדתך", חייך אליו האוצר בנועם. "דרך צלחה, אלפרד הנסיך, וזכור לעשות מעשים טובים רבים לכבוד יום הולדתך".

אלפרד הנהן במרץ והכניס את המפתח לכיסו.

נסער ונרגש חזר אל חדרו, פשט את בגדי המסע ונתן לדורן ללבוש אותם.

דורן, נרגש אף הוא, הכיר היטב את הכללים שאלפרד שינן באוזניו.

בגדי המסע כללו צווארון גבוה וכובע רחב שוליים - פריטי לבוש שסייעו לו להסוות היטב את זהותו.

הוא עלה על מרכבת המסע, מלווה בצוות משרתי הארמון, ונופף לשלום לבני משפחתו של הנסיך, בדיוק כפי שאלפרד הדריך אותו. המשלחת המלכותית עזבה את הארמון, ההמולה שככה, ואלפרד נותר מאחור - ספון היטב בחדרו, ממתין לרדת הלילה.

על פי התוכנית, הוא היה אמור לצאת אל המטבח ולאכול אוכל טרי, שכן בחדרו אכסן מבעוד מועד מאכלים יבשים בלבד. לאחר מכן תכנן ללכת אל חדר הזיכרונות של אימו, כשהמפתח מונח בכיסו.

אך לא הכול התנהל כמצופה. המטבח היה סגור, וסביב אגף חדר הזיכרונות התקהלו עובדי הארמון.

אלפרד חשש להסתובב בארמון, שב אל חדרו והבטיח לעצמו לצאת חרש למחרת.

לפנות בוקר התעורר ונזכר בהחלטתו, מגיע למסקנה שזה הזמן הראוי. הוא מיהר אל חדר הזיכרונות של אימו, משגיח שאיש לא יבחין בו. ביד רועדת הכניס את המפתח וסובב אותו. הדלת חרקה באיטיות ונפתחה, ובלב הולם צעד פנימה.

בוחן את המקום בזהירות.

החדר היה חשוך ומאובק, ואלפרד נאבק בפרץ שיעול ממושך. הוא אחז בעששית ועזב לרגע את אחיזתו בדלת. כעבור שנייה נטרקה הדלת בקול מהדהד.

הוא קפץ ממקומו והבין באימה שהמפתח נותר מחוץ לדלת - והחדר נעול.

ליבו הלם בפראות. מה יעשה? כיצד יצא מכאן? הוא התאמץ להתגבר על שטף המחשבות והחל לבחון את תכולת החדר, שבו נשמרו זיכרונותיה של אימו.

בפינה עמד ארון כבד ורחב ולצידו ארגז נעול.

במרכז החדר ניצבו שולחן וכיסא, ועל השולחן היו מונחים כמה ספרים.

הוא התקרב בצעד מהוסס אל השולחן. הספרים. מה יש בהם?

ביד רועדת פתח את הספר הראשון, בחן את הכתב - ושקע בקריאה.

המעבר מילד-כפר, התאב לראות עולם, לנסיך עטוף עושר, כבוד ושררה, היה מהפך משמעותי עבור דורן.

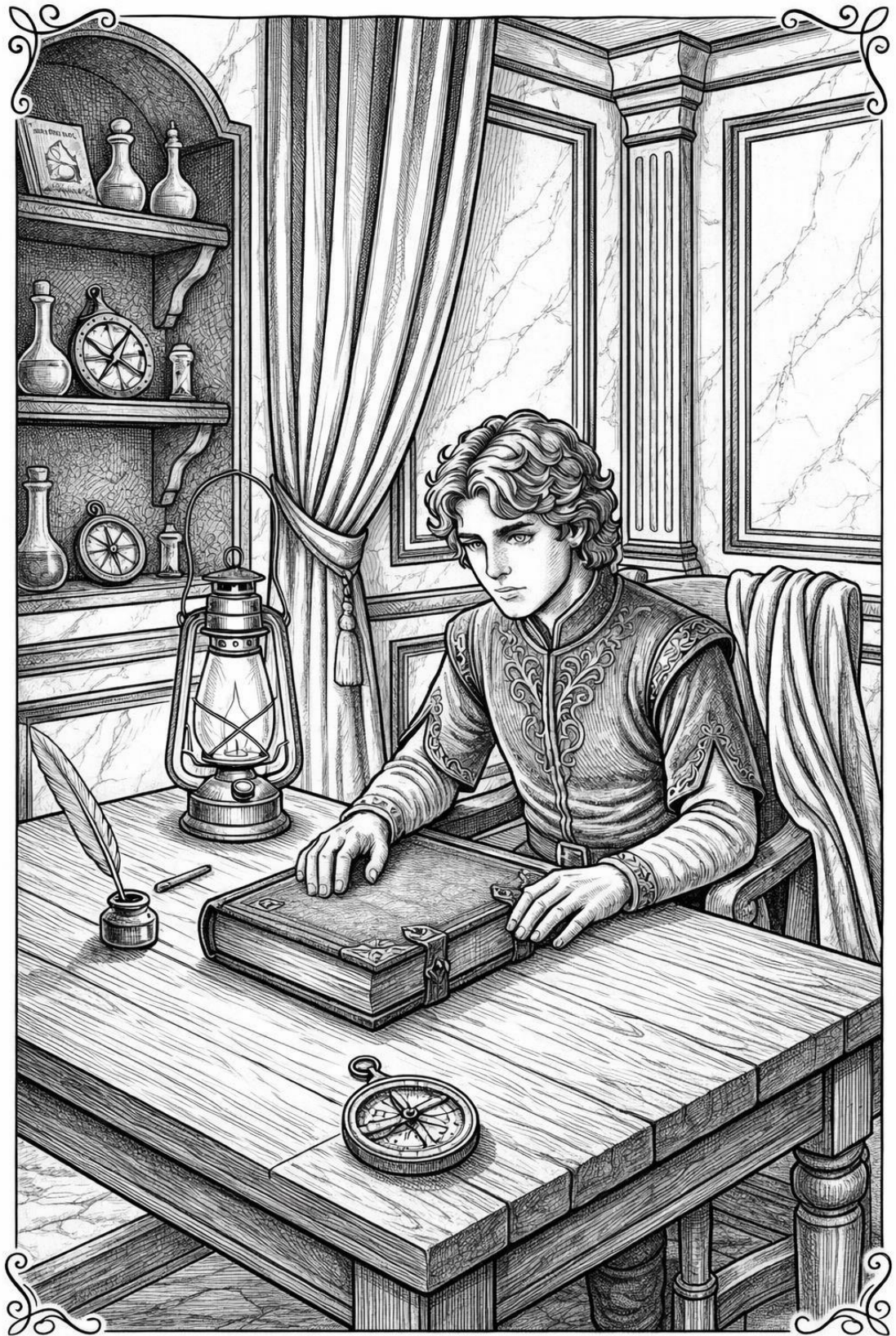
משרתים רבים הקיפו אותו, נכונים למלא כל בקשה. סביב הכרכרה דהרו חיילי משמר הארמון על גבי סוסיהם, והוא, הוא היה זה שבעבורו סבב הכול.

מרקו מלטאר, משרתו האישי של הנסיך אלפרד, ישב אף הוא בכרכרה המלכותית לצידו. לעיתים העיר הערה, לעיתים שאל שאלה סתמית. דורן השתדל להשיב תשובות קצרות ומדויקות, כפי שאלפרד הדריך אותו.

הוא היה מכונס בתוך עצמו, ומרקו מלטאר הניח לו עד מהרה ולא הוסיף לדבר.

כשמצא מרקו שיחה משותפת עם הרכב והמשרתים, חש דורן חופשי לנפשו. הוא הסיט את הווילון ונהנה לצפות בנופים המתחלפים, מבחין בהתרגשות גואה כיצד האנשים קדים לפניו, משליכים לעברו פרחים, מנופפים לשלום ומהללים את הנסיך המלכותי ואת משפחת המלוכה הנשגבה.

זו הייתה חוויה מרוממת נפש, ודורן קיווה שהמסע יימשך עוד ועוד.

פרק י"ג

"ילדיי היקרים, איזבל ואלפרד,
אני כותבת אליכם מכתב זה באהבה רבה. אתם כל עולמי. אני כותבת
לאחר שבעלי היקר מכול, אביכם - דון רפאלו דה קוסטה - נאסר בידי
מלך רוביניה.

מאסרו של אביכם אירע בתקופה בה לממלכת ואלטוריה היו עדיין
קשרי מסחר עם ממלכת רוביניה; אך מאז נותק הקשר עם אותה
ממלכה, שהפכה קנאית יותר ויותר.
אני עצמי הצלחתי להימלט בעזרת אנשים טובים מגורל דומה, עד
שהגעתי הנה, אל ארמונו של אחי למחצה, הנסיך ירום הודו, וביקשתי
את הגנתו".

אלפרד הפסיק לקרוא לרגע.

כמה גילויים במשפטים ספורים.

הוא לא ידע שהנסיך המלכותי הוא אחיה למחצה של אימו. הוא לא ידע
שלאביו קראו דון רפאלו דה קוסטה. אילו גילויים נוספים יחשפו בפניו
כאן?

ליבו הלם בפראות - מסקרנות ומחשש גם יחד.

"אני מבקשת מכם לשבת כאן, על הכיסא, בנחת, ולקרוא את יומני
בתשומת לב. אני יודעת שאחי היקר, הנסיך המלכותי, ישמור על החדר
ויאפשר לכם להיכנס אליו ולקיים את צוואתי, וזאת בזכות הארגז
המונח כאן - ארגז הנושא עימו כוח רוחני לשמור על ממלכת ואלטוריה
שלמה".

אלפרד התיישב על הכיסא, מציית להוראתה של אימו לשבת בנחת.
מבטו נשלח מיד אל הארגז שהוזכר במכתב.

כוח רוחני? האומנם?

"אני רוצה שתכירו אותי יותר. שמי הוא אנה דה קוסטה. נולדתי וגדלתי באיטליה, למשפחת אצולה. אבי הוא הדוכס לוקאס דה מנדוסה, ואימי - הדוכסית אריא.

כשהייתי בת שבע, ואחותי פרנצ'סקה בת חמש, נסענו לספרד - ארץ יפה ושטופת שמש - שם היה לאבי בית קיץ. אימי לא חשה בטוב בטלטולי ההפלגה וביקשה להישאר בספרד. כך חיינו שם מספר שנים, בעוד אבי שוהה רוב זמנו באיטליה ומגיע לבקרנו לעיתים קרובות.

לאחר שנים אחדות, ביום בהיר אחד, יצאה אימי לשוק ומכרה את תכשיטיה היקרים. למשרתים אמרה שאנו, בנותיה - אנה ופרנצ'סקה - איננו חשות בטוב ועלינו לנסוע להרי מרפא. כך הפליגה עימנו חזרה לאיטליה, אך לא אל המחוז של אבי, אלא אל עיר אחרת.

יום אחד קראה לנו אימי לשיחה ואמרה:
'בנותיי, שבו קרוב, כי הסיפור הזה הוא המפתח לחייכן.

פעם, לפני זמן רב, היה מלך גדול ועצום ששלח את ילדיו האהובים לממלכה רחוקה שמעבר לים. הוא לא שלח אותם כדי לכבוש או לצבור זהב, אלא למשימה חשובה בהרבה.

המלך נתן לכל אחד מהם לפיד קטן של אור טהור ואמר:

"לכו והאירו את העולם. הזכירו לאנשים שיש אהבה, שיש צדק, ושיש מלך אחד לכולם".

אך כאשר הגיעו נסיכי המלך לממלכה הרחוקה, גילו שהאנשים שם פוחדים מן האור. האור הפריע להם לישון והאיר את מעשיהם הלא יפים.

חלק מהאנשים כעסו, וחלקם אף ניסו לכבות בכוח את לפידי האור של הנסיכים, וללמד אותם את דרכיהם החשוכות.

הנסיכים הבינו שעליהם להיות חכמים כדי לשרוד. הם לא כיבו את האור - כי היה זה היקר להם מכול - אך תפרו לעצמם גלימות פשוטות, כהות ומאובקות, והחביאו את האור מתחתן.

כלפי חוץ נראו כעוברי אורח פשוטים, לעיתים אף כקבצנים. האנשים בעיר צחקו עליהם או התעלמו מהם, מבלי לדעת שמתחת לבגד הבלוי פועם אור של מלכות.

וכך המשיכו הנסיכים ללכת בין האנשים. בכל מקום שבו שרר חושך גדול, היו פותחים לרגע את גלימתם, שולחים קרן אור קטנה כדי לעזור למישהו - וסוגרים אותה מיד.

בנותיי, המלך הזה הוא אלוקי אברהם, יצחק ויעקב, והנסיכים - הם אנחנו. אנו שייכות לעם ישראל.

אתן נסיכות, גם אם בגדיכן נראים כמו של כולם בכיכר העיר. שליחותכן היא להאיר. אך משום שהעולם טרם מוכן לאור הגדול שלנו, הוא מתנגד לו ובוחר בדרכים חשוכות. לכן אנו שומרים על האור בשקט - מתחת לגלימה, בתוך הבית.

היום, בנותיי, אני רוצה שתכירו בכך שאתן בנות מלך. תלמדו כיצד להחזיק בלפיד שלכן מבלי שהרוח תכבה אותו, וכיצד לזכור מי אתן - גם כאשר אתן צועדות בבוץ של הרחובות".

"בתחילה לא הבנתי הרבה מדבריה של אימי. גדלתי בסביבה נוצרית ולא ידעתי מה פירוש להיות 'נושאות האור', וכיצד מחזיקים בו. התגעגענו מאוד לחיינו הקודמים - לאחוזתה, למשרתים ולחיי הפאר - אך אימי אמרה שהדוכס, אבינו, אינו שייך לנושאי האור, ולא יקבל יפה את אורח חיינו החדש.

גרנו בבית קטן בעיר וירנזה, עיר מסחר שוקקת חיים יהודיים, סמוך לקהילה היהודית, במשך תקופה ארוכה. אך אבי לא ויתר - הוא שלח את אנשיו להתחקות אחרינו".

אלפרד עצר את הקריאה והביט סביבו.

החדר נותר שקט ודומם. החלונות היו סגורים, והוא חשש לפתוח אותם - פן יבחין מישהו בנוכחותו.

מה פשר הדברים שקרא? האם אימו השתייכה לנושאי האור? מה פירוש הדבר? האם אכן השתייכה לקונברסוס? ואם כן - האם הוא ואיזבל יהודים?

המורה קורלון סיפר לו בעבר על שושלת העם העברי; זה היה מרתק, אך נדמה לו רחוק מעולמו. וכעת - הכול נעשה קרוב כל כך.

הוא התנשם עמוקות ושב לקרוא:

"גדלנו בבית קטן ונאה בממלכת ואלטוריה, הרחק מאחוזתו של אבי. חיינו התנהלו בנחת. למדנו יהדות עם אמא בבית הקהילה היהודית, בשיעורים מיוחדים עבור מהגרים כמותנו.

יום אחד, כשאימי יצאה לקניות בשוק, הגיעו מספר חיילי משמר, שאלו לזהותנו ולקחו אותנו אל אחוזתו של אבי. לפני שיצאנו מיהרתי לכתוב לאימי כמה מילות פרידה כדי שלא תדאג. קיוויתי שתבוא בעקבותינו לאחוזה ונתאחד מחדש, אך היא חששה להתקרב. מדי פעם שלחה לנו חבילות בסתר; בחבילות היו חפצי יהדות – סידורי תפילה, מצות לפני חג הפסח, פמוטים ועוד. אנו שלחנו לה מכתבים.

אושרנו לא היה מושלם, שכן בבואנו לאחוזה גילינו שאבינו הספיק להינשא בשנים שחלפו. הוא נשא לאישה את בת אחיו של מלך ואלטוריה. נולד להם בן - לורנצו, אחינו היקר והאהוב.

אימי החורגת התייחסה אלינו כפי שאבי ביקש - בכבוד, למראית עין. אך כאשר אבי לא היה בסביבה השתדלה להעביד אותנו כמשרתות והתייחסה אלינו בזלזול, תוך שהזהירה אותנו שלא נספר לאבינו דבר.

היא הייתה אחייניתו של המלך, ואנחנו יהודיות. לא יכולנו להסתיר לאורך זמן את שמירת השבת שלנו או את המאכלים הכשרים שאכלנו.

'מראני', הייתה קוראת לנו. 'מראני' היה כינוי לאנוסים – כינוי שביטא זלזול עמוק.

כשאבי גילה שאנו שומרות מצוות בסתר, הוא לא הופתע. הוא סיפר לנו שהתחתן עם אימנו לאחר שסייע לה להימלט מן האינקוויזיציה הספרדית. הוא ידע שהיא נמנית עם הקונברסוס והציג את עצמו בפניה כיהודי נסתר. לאימי לא הייתה ברירה אלא להאמין לו. רק לאחר החתונה גילה לה, בשעה שהיה שיכור, שאינו באמת בן העם היהודי.

התגוררנו לסירוגין בארמון המלוכה שבעיר הבירה קסטלולה, אך בעיקר באחוזתו של אבי. אף קיבלנו את התואר נסיכות, לכבודו של אבי.

השתדלנו לשמור מצוות בסתר, ככל שידענו. בהגיעי לפרקי ניסה אבי לשדך לי בן אצולה, אך התחמקתי. חששתי שיציע לי להינשא לאדם שאין לו כל קשר לאוחזי האור - לעם היהודי.

אחותי פרנצ'סקה לא הצליחה להתחמק מן השכנועים הרבים. היא נישאה לבנו של גנרל בצבא המלך, שהיה לוחם בעצמו. גם לה סיפר אבי שהחתן הוא יהודי אנוס, ופרנצ'סקה האמינה לדבריו.

לאחר נישואיה של פרנצ'סקה החלטתי לעזוב את האחוזה וללכת אל אימי. כשלא מצאתי אותה הגעתי אל קהילה יהודית, ושם למדתי עוד ועוד יהדות, התחזקתי בשמירת מצוות ונטלתי חלק בארגון 'אחוות הנסתרים' - ארגון חשאי שתפקידו היה לסייע לאנוסים.

תוך כדי פעילותי הרבה גיליתי את חבורת שודדי הים היהודים. היו אלה אנשים אמיצים שנמלטו מספרד מאימת האינקוויזיציה והשיבו מלחמה לשונאי מחזיקי האור דרך הים. הם התחפשו לשודדי ים ופגעו באוניות ספרדיות ופורטוגזיות.

עם הזמן הוצעה לי הצעת שידוך. הבחור היה רפאלו, בן למשפחה יהודית שגורשה מפורטוגל.

רפאלו היה כלפי חוץ שודד ים, אך לא שודד רגיל - אלא כזה שנלחם בשונאי האנוסים. הוא הנהיג אוניות שודדי ים שהטילו את חיתתן על שונאי מחזיקי האור.

רפאלו ואני נישאנו בטקס צנוע. זכינו לנהל חיים יהודיים גאים והשתדלנו לסייע לאחינו ככל שיכולנו.

אבי, הדוכס, רצה להכיר את רפאלו וניהל עמו שיחות ארוכות. הוא חיבב אותו מאוד ואף התעניין ביהדות. רפאלו אמר לו לא פעם בצחוק: 'יום אחד הוד מעלתו יתגייר ויהיה ממחזיקי האור'.

דבריו לא היו מופרכים, שכן אבי היה איש טוב.

כמרבית תושבי ואלטוריה, גם אבי רחש כבוד ליהודים ושמח לסייע לרפאלו ככל שיכול היה. הוא אמר שהיהודים הם ברכת העולם, וציין שבכל ממלכה שבה יש יהודים - האזור משגשג.

במהלך השתדלותנו לסייע לאחינו, נקלעו דרכינו לא פעם לעימותים עם אנשי הכנסייה.

באחת התקריות הגענו לשטחה של ממלכת רוביניה. האוניות הפליגו במימיה של ממלכה זו, שהקימה בשטחה בתי מאסר מיוחדים עבור 'כופרי' הנצרות.

אני ואתם, ילדי הקטנים - איזבל, ששמך היהודי אלישבע, ואלפרד, שנקראת אהרון - נותרנו על החוף, כי אביכם לא רצה שנסתכן לשווא. הם יצאו לשחרר את חבריהם מן הכלא הרוביניאני, אך מרוב רצון להציל את חברי 'אחוות הנסתרים' לא לקחו בחשבון שמדובר ביציאה למלחמה מוצהרת נגד צבא של ממלכה שלמה.

אוניות המלחמה של רוביניה יצאו לקראתם, ואביכם ואנשיו ניהלו מלחמת חורמה. באותו יום חיכיתי לאביכם איתכם על החוף, יחד עם צוות גיבוי.

אותות המצוקה שהגיעו מן האוניות החרידו אותנו. אנשי הצוות מיהרו לצאת ללב הים לסייע לחבריהם, ואילו אני ואתם נותרנו על החוף. ידעתי שזה רק עניין של זמן עד שחיילי רוביניה יגלו אותנו.

החלטתי להסוות את זהותנו ולבקש עזרה מנסיך הממלכה. היה זה אחי הצעיר, שקיבל את התואר ממלך ואלטוריה - דודו - אשר העביר אליו את סמכויות ניהול הממלכה.

הגעתי לארמון כל עוד נפשי בי. בגדיי היו דלים, ולא היה כל סיכוי שאצליח להיכנס כך פנימה. איש לא היה מאמין שאני אנה, אחותו של הנסיך.

באותם ימים נערכו בארמון חגיגות לרגל נישואיו של אחי למחצה, הנסיך המלכותי לורנצו, עם נסיכת בית הבסבורג. עיר הבירה קסטלולה הייתה שטופת חג.

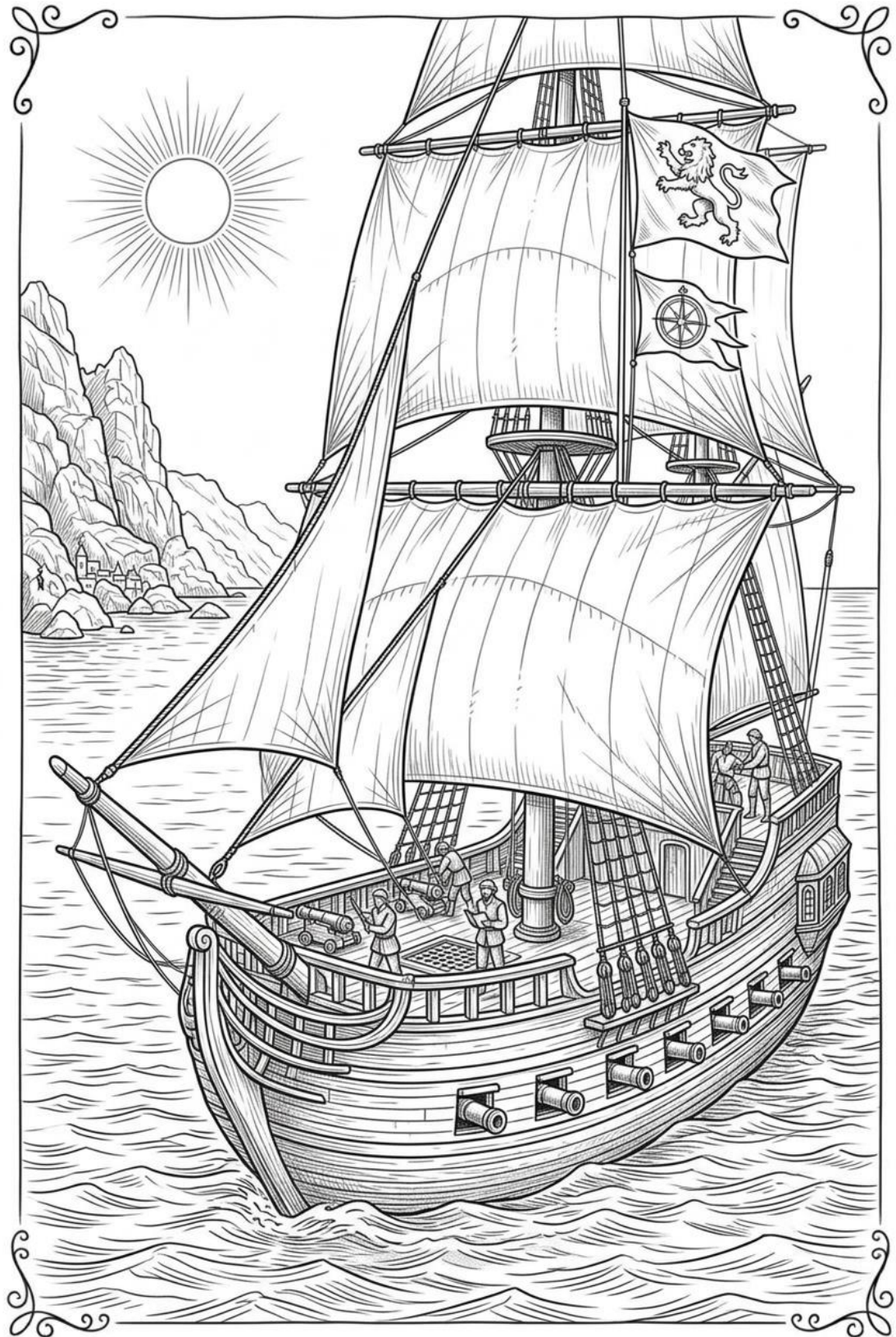
ניסיתי למצוא מקום להתאכסן בו, אך לשווא. כל המקומות היו תפוסים. הייתי אובדת עצות ולא ידעתי כיצד אצליח להיכנס לארמון ולבקש עזרה מאחי הצעיר.

ניסיתי להשיג את אחותי פרנצ'סקה, אך גם אליה לא הצלחתי להגיע. כולם חגגו שם בפנים, בארמון - ורק אני נותרתי בחוץ."

קולות אנשים משוחחים נשמעו מחוץ לחדר הזיכרונות. אלפרד נותר על רגליו בבהלה, ליבו הלם בחוזקה. הכיסא נפל מעוצמת הקפיצה והשמיע קול רם.

הוא עמד רגע ארוך, מקווה בכל ליבו שאיש לא יעיף מבט לעבר הדלת ויראה את המפתח שנותר בצידה החיצוני.

עברו רגעים אחדים עד שנשימותיו שבו לסדרן. הקולות הלכו ונחלשו.
הוא שב אל יומנה של אימו וקרא בשקיקה את הדברים שכתבה.

פרק י"ד

המסע היה מעייף, והגיע הזמן לפרוש למנוחה בזמן הקרוב.

דורן הבחין שמרקו התייעץ עם העגלון היכן יש אכסניה קרובה. רעיון הופיע במוחו: אולי זה הזמן ללכת לבקר את דודה גליבה, לומר לה שהוא מתעכב מעט ולתת לה את הפדיון היומי, יחד עם מטבעות הזהב שנתן לו הנסיך אלפרד לפני המסע.

הוא פנה לעוזרו של אלפרד, מרקו מלטאר.

"יש לי מקום לינה מצוין, שמעתי עליו מהמורה קורלון", אמר. זו הייתה עצתו של אלפרד: "בכל פעם שתרצה לומר משהו חכם – אמור זאת בשמו של המורה קורלון."

מרקו הביט בו בזלזול מה.

"בבקשה, הוד מעלתו, נשמח לשמוע היכן המורה קורלון היה ממליץ לנו לנוח", אמר.

"אפשר ללכת לכפר של אחוזת דה מנדוסה", אמר דורן.

"אחוזת דה מנדוסה"... המהם מרקו קלות. "אנו מבקרים בה לעיתים. יש להם ירקות משובחים, ומיטב התוצרת החקלאית שלהם מגיעה לארמון. נו, טוב, זה רעיון מצוין. כשנשוב לארמון, זכור לומר למורה קורלון שהוא מועיל גם כשהוא רחוק", נידב מחמאה קלה, והורה לרכב לנסוע אל אחוזת דה מנדוסה.

דורן חייך לעצמו בציפייה. הוא התגעגע לכפר הקטן ולביתה של דודה גליבה האהובה.

הוא הכיר מספר פונדקים באזור הכפר, אך חשש להציע למרקו שמא יתהה כיצד הוא מכיר היטב כל כך את האחוזת.

עד מהרה התברר לו שאין צורך בעזרתו, שכן באחוזה הם נחשבו לאורחים נכבדים מאוד, וקיבלו מקום של כבוד בביתו של הדוכס בכבודו ובעצמו.

הם התארגנו בחדרים שקיבלו, ודורן נהנה להתרווח על מיטת אפיריון המחופה בבדים יוקרתיים ולתת מנוחה לעצמותיו היגעות מן המסע. לאחר זמן מה של מנוחה נזכר שיש לו מטרה - עליו לצאת לכיוון ביתה של דודה גליבה, בדמותו האמיתית, דורן בן הכפר.

•

כשדורן הגיע לביתה של דודה גליבה באחוזה, הבחין שמשוהו חדש מתרחש.

הבית הקטן נעשה חגיגי, נקי ומסודר.

דודה גליבה עצמה נראתה שונה. היא קיבלה את פניו של דורן בחיוך רחב ולבשה את השמלה היפה ביותר שהייתה לה.

דורן המופתע התיישב מול הצלחת והחל לאכול, סוקר את הבית הריק והמסודר.

"אני מאושרת, דורן שלי", שיתפה אותו דודה גליבה בקול נרגש, "מצאתי את חואן שלי".

דודה גליבה מצאה את בעלה?

דורן סקר אותה ארוכות, ונזכר בסיפורים שסיפרה לו על בעלה, דון חואן אווילה.

האם הוא הופיע? כיצד?

אפוף מחשבות שכח דורן שהוא יכול פשוט לשאול את דודה גליבה.

הכול היה מלהיב, והאווירה הייתה חגיגית כל כך, עד שחש כי בגדי הנסיך המלכותיים, אותם החזיק בתרמילו שנשא כל העת קרוב אליו, אינם הדבר המרגש ביותר כעת.

דודה גליבה נראתה שונה מדי, והוא רצה לספר לה על הפגישה המרגשת עם אלפרד, אחיינו של הנסיך המלכותי - אך חש שאינו מסוגל.

היא כלל לא התעניינה בו. הדבר הפתיע אותו. היא אפילו לא שאלה היכן היה ומדוע לא שב בזמן.

הוא נכנס לחדרו והתפלל לראות עד כמה גם החדר שינה את פניו. מרבית הרהיטים נעלמו; נותרו רק המיטה והשולחן בצד החדר.

מה קורה כאן?

בבהלה פתאומית הבין לפתע שייתכן שזודה גליבה הוציאה גם את חפציה של אימו - את התיבה הישנה והמאובקת שבה שמורים היו כתבי היד והכלים.

הוא התנער ממחשבותיו ופנה אל דודתו, שעסקה בקרצוף נמרץ של מפתן הדלת.

"זודה גליבה... היכן התיבה עם חפציה של אימי?" שאל.

דודה גליבה חייכה.

"מסרתי את הרהיטים והחפצים לרומיאו הסוחר. הוא ייתן לי כסף תמורתם."

"גם את חפציה של אימי?" קולו של דורן הביע מצוקה.

דודה גליבה נדה בראשה.

"לא, דורן. את התיבה השלכתי הרחק מכאן. ביקשתי מכריסטיאן לזרוק אותה במורד ההר."

"למה, דודה גליבה? מדוע השלכת את התיבה? הרי אלה חפציה של אימי!" הוכיח אותה דורן.

דודה גליבה אמרה בקול שקט:

"רוברטו הזקן אמר לי שהחפצים הישנים מביאים מזל רע, דורן. ראה איזה יופי - רק הוצאתי את החפצים מהבית וכבר מצאתי את חואן!"

דודה גליבה נראתה מאושרת ושמחה. לעומתה חש דורן בעצב הממלא את ליבו. הוא כל כך רצה את חפציה של אימו. הוא לא הבין כיצד הרשתה לעצמה דודה גליבה להשליך אותם הרחק מכאן.

נוכחות חפציה של אימו השרתה עליו ביטחון שיום אחד ימצא אותה. הוא הבין שיוכל לברר מה טיבם בשוק העתיקות, ואולי אף להרוויח כסף ממכירת חפץ או שניים.

מבלי משים הוליכו אותו רגליו החוצה. הוא דילג מעל שביל המים
שיצרו הקרצופים והניקיונות של דודה גליבה, והחליט ללכת אל
כריסטיאן, לשאול אותו היכן המקום המדויק שבו השליך את התיבה
היקרה.

פרק ט"ו

דודה גליבה הייתה שקועה באושרה ולא שמה לב לדורן שיצא מן הבית.
את כריסטיאן מצא דורן נוחר קלות בחצר ביתו, בקבוקי שיכר
מתגלגלים סביבו.
הוא ניער אותו קלות בכתפיו. כריסטיאן פתח חצי עין וסקר אותו מתוך
בלבול.

"היכן התיבה של דודה גליבה, כריסטיאן?" תבע דורן לדעת.
כריסטיאן התעורר לגמרי. כרסו המקופלת נראתה עגלגלה יותר
כשניסה להתיישב. הוא הביט בדורן ומלמל:
"התיבה כאן בחצר. לא הספקתי להשליך אותה במורד ההר. תרצה
לעשות זאת עבורי?"
"בשמחה, כריסטיאן".

דורן מיהר לשוטט בחצר המלאה בגרוטאות, וכשנתקל בתיבה – לא
היה מאושר ממנו.

למרות שלא הייתה קלה במיוחד, הרים אותה וסחב אותה עד סמוך
לבייתה של דודה גליבה. הוא התלבט ארוכות אם להכניס את התיבה
פנימה – הרי דודה גליבה טענה שחפציה של אימו הביאו לה מזל רע.

לאחר התלבטות החליט להשאיר את התיבה מאחורי החצר, בין
השיחים וקוצי הפרא.

הוא היה צריך להבין מה מתרחש כאן ומה יקרה הלאה. לדודה גליבה היו עתה חיים אחרים; היא מצאה את בעלה, וייתכן שיחסה אליו ישתנה.

*

לאחר שהחביא את התיבה היטב, שב דורן לביתה של דודה גליבה לומר שלום. בדרכו הבחין בציפור שיר המקפצת לצידו, כנפיה צבעונית ומרהיבות.

הוא התכופף לעברה, ולהפתעתו לא נמלטה ממנו מיד, אלא קפצה על כתפו, ומשם פרשה כנפיה והתעופפה אל שמי הזהב.

רוח קלה נשבה מן החלון כשנכנס לבית. דודה גליבה לא נענתה לקריאותיו, והוא יצא לעבר באר המים. שם נתקל בה מסייעת לשכנותיה בשאיבת מים, משוחחת עימן בקול רם.

הוא התקרב בצעדים שקטים, שומע שברי מילים ומשפטים.

"אני לא יודעת מה לעשות עם הפרחח הקטן הזה, דורן. חואן לא מסכים שיגור אצלנו. אולי נשלח אותו ללון במגורי המשרתים כאן בכפר. חואן רוצה שאשלח אותו למנזר - כך נאה וכך יאה, הוא אומר. אבל אינני רוצה לשלוח אותו למנזר, זה רק יעורר שאלות מצידו. אני חושבת שעדיף שיהיה משרת באחוזה. מה דעתך?"

דורן חש שרגליו כושלות. דבריה של דודה גליבה היו מעליבים. כך תמיד שוחחה עליו עם השכנות? או שמא רק עתה, לרגל שובו של חואן?

הוא התיישב על האדמה והמשיך להאזין.

"דורן הוא שמטריד אותי כרגע. חואן אינו מוכן לבוא הנה כל עוד הוא אצלי. הוא טוען שהכול בגללו - ובצדק. מי היה מאמין שאיאלץ לברוח למרחקים כה גדולים בגלל היצור הזה? וכעת חואן אומר שיש כאן בעיה רצינית. אין מנוס אלא לשלוח אותו למנזר."

השכנה שהאזינה עד כה בהשתתפות, שאלה דברמה, ודודה גליבה השיבה, אך דורן כבר לא הקשיב. בפסיעות מהירות נכנס אל הבית הקטן של דודה גליבה - שהיה עד לא מכבר ביתו - וארז את חפציו המעטים.

הוא נזכר בנסיך אלפרד, בתפקידו כעת. זה היה כחלום מתוק - לשאת תפקיד רם כל כך. אך עם זאת חש עלבון צורב. טינה החלה להתפתח בליבו כלפי חואן.

לאחר שיסיים את תפקידו כמחליפו של הנסיך אלפרד במסע - לא ישוב עוד לביתה של גליבה.

הוא יעזוב מכאן, ייסע לעיר הבירה, ימצא מקום להתאכסן בו, ואולי יצליח לאסוף די כסף כדי לנסוע אל אחותו לינה, לבקרה במנזר קאסלה די סן לרנצו.

הוא נשא בידו את התרמיל ובו בגדי הנסיך, והחליט לשוב אל הבית, לעטות על עצמו את בגדי הנסיך ולחזור אל הבית שבו התאכסנו - בתקווה שהמשרתים לא שמו לב להיעדרו.

לבוש בבגדי נסיך נחפז לצאת מביתה של דודה גליבה, מקפיד שלא יבחינו בו. הוא לא נפרד ממנה לשלום ולא סיפר לה לאן מועדות פניו.

בקצה הכיכר הבחין בהתרחשות בלתי שגרתית: מספר חיילי כנסייה סחבו זוג מהגרים ושני ילדיהם הקטנים לעבר כרכרה שחלונותיה סגורים.

האב והאם הלכו חפויי ראש, בעוד ילדיהם ניסו לקרוא לעזרה.

במרחק־מה עמדו כמה ממשרתי הדוכס והביטו במתרחש, מתלחשים ביניהם. ניכר היה שאינם מעזים להתערב.

אדם זר למראה פיקח על החיילים - גבוה, שחום, גופו רזה ונוקשה, לבושו בסגנון שאינו מקומי.

"זה חואן, בעלה של דונה גליבה", שמע דורן שני אנשים לוחשים ומצביעים לעברו.

כעס הציף את דורן.

האיש הזה, היהיר, לוקח ממנו את דודה גליבה? מבקש לשלוח אותו למנזר?

הוא חשב במהירות מה יוכל לעשות.

הוא לבש את בגדי אלפרד, ובאופן רשמי נחשב כנסיך. גם החותם המלכותי היה ברשותו.

הוא יוכל להתערב ולהציג את עצמו כנסיך אלפרד - ובכך לעצור את המעשה.

אלא שכאן לא היו לצידו חיילי המשמר, והוא לא יכול היה להפעיל סמכות ללא ליווי צבאי.

הוא החליט לפנות לאחד מבתי המשמר של חיילי האחוזה, שלא היו רחוקים משם.

החייל שפתח לו את הדלת נראה מופתע. "מי אתה?"

"אני הנסיך אלפרד", אמר והניף מולו את החותם המלכותי. "אני אורח כאן באחוזה, ואני זקוק לך ולכמה מחייליך כדי לשחרר משפחה שנציגי הכנסייה באו לאסור".

"הננו לפקודתך, הוד מעלתו", אמר החייל בהכנעה. "אך אינני בטוח שנוכל להתעמת עם אנשי הכנסייה. המתן כאן ואשאל את המפקד מה ניתן לעשות".

כרכת הכנסייה עמדה לצאת לדרכה, כאשר חיילי המשמר חסמו אותה בסוסיהם, מלווים בדורן – הנסיך אלפרד.

חואן יצא לקראתם, סוקר אותם בפליאה.
"זוזו מדרכנו, חיילים".

"בצו הנסיך המלכותי – הם משוחררים", השיב המפקד והורה לפתוח את דלת הכרכה.

חואן סקר את דורן, "מי אתה?" שאל בכעס.

דורן זכר את עמידתו הזקופה של אלפרד ואת תנועותיו, וחיקה אותו בדיוק.

"אני שליחו של הנסיך המלכותי", אמר בקול רם. "הנסיך הורה לי לסייע בכל מקום שבו יש אנשים הזקוקים להגנה מלכותית".

חואן צחק בבוז, "מדובר במראנוס. הם אינם אנשים – אלא שדים קטנים".

דורן הציץ לעבר המשפחה שבכרכה, שעקבה בדריכות אחר הדברים.

"אם הם מראנוס אם לאו - זאת ניתן לדודי, הנסיך המלכותי, לקבוע", אמר בקול יציב. "אני מבקש מאנשי המשמר ללוות אותם לעיר הגדולה ולהביאם לבירור בפני הנסיך המלכותי, ירום הודו".

מסתבר שדמותו של אלפרד פתחה דלתות לרווחה.
חואן הזעם נאלץ לרדת מן הכרכרה, שנוהלה מעתה בידי חיילי
המשמר בדרכם אל עיר הבירה.

"הנך מוזמן להצטרף אלינו, הוד מעלתו. היכן מלווירך?" שאל המפקד.
"אני כאן בביקור סודי. ייתכן שאבוא בעקבותיכם", השיב דורן. "נתראה
בעיר הבירה".

בעמקי ליבו הבין שייתכן שהסתבך בשל התחזותו - אך חש שעשה
מעשה אמיץ, ושהנסיך אלפרד היה נוהג בדיוק כמותו.

פרק ט"ז

אלפרד המשיך לקרוא ביומנה של אימו:

"הלילה ירד על קסטלולה באיטיות ועטף את הארמון באור לפידים ובצלילי נגינה שעלו מן האולמות. צחוק, מחיאות כפיים וקולות כוסות מתנגשות הדהדו מעבר לחומות האבן העבות. עמדתי שם, בשולי החגיגה, זרה בעיר.

כיווצתי את גלימתי סביבכם. הייתם עייפים ורעבים; עיניכם הגדולות ברקו מן הפחד יותר מאשר מן הקור. ידעתי שאסור לי להמתין עוד. כל רגע שעבר הגדיל את הסכנה.

בחרתי בשער הצדדי, זה שממנו נהגו המשרתים להיכנס ולצאת. לא היה בו פאר, לצידו מונחת הייתה רק אבן שחוקה וספסל עץ, אך שם היה הסיכוי היחיד. התיישבתי והמתנתי, מאזינה לצעדים ומנסה לנחש למי אוכל לפנות.

כעבור זמן - איני יודעת אם היו אלה דקות או שעה שלמה - יצא מן השער נער צעיר, לבוש בגדי משרת. פניו היו אדומות מהחום שבפנים, והוא נעצר כשראה אותנו.

"הארמון סגור לזרים", אמר בקול מהוסס.

הרמתי אליו את מבטי. לא ביקשתי רחמים, רק אמרתי:
"עליך למסור מסר לנסיך. אמור לו שאנה, אחותו, מבקשת לראותו.
הלילה".

הנער צחק צחוק קצר, חסר אמון.
"אנה? אחותו של הנסיך?"

שלפתי מן הכיס מסמך ישן. שיערתי שאינו יודע לקרוא, אך על המסמך
התנוסס סמל הדוכסות של אבי. לא הגשתי לו אותו, רק אפשרתי לו
לראותו.

הצבע אזל מפניו.

"המתיני כאן", לחש, ונעלם אל תוך השער.

הדקות שנגררו אחר כך היו הארוכות בחיי. החזקתי את ידיכם חזק מדי,
אולי, אך לא העזתי להרפות. כבר דמיינתי את חיילי הארמון מגיחים
מתוך החשכה, ואת המלחמה שעלולה להיפתח מול רוביניה,
אם מלך רוביניה יבין שרפאלו הוא קרוב משפחתו של הנסיך המלכותי.

ואז - חריקת בריח. השער נפתח חריץ צר.

מאחוריו עמד אדם גבוה, עטוי גלימה כהה. פניו היו מוכרים לי מיד, אף
שהזמן חרט בהם קווים חדשים. עיניו - אותן עיניים, רק חכמות ומבינות
יותר - ננעצו בי.

"אחותי", אמר בלחש.

והעולם, לרגע אחד, הפסיק להתמוטט.

"אנחנו זקוקים לעזרה, לורנצו", אמרתי בקול מבוהל. אפילו לא איחלתי
לו מזל טוב. הוא הבין מיד את מצבי ואפשר לי להיכנס פנימה אל
הארמון.

אגף שלם פונה לכבודי. הוא ביקש מכמה משרתים נאמנים לשמור על
בואי בסוד, עד שיבין מדוע אני נראית כך ואיזו בשורה הבאתי עמי.

הבשורה על מלחמה צפויה מול רוביניה לא הייתה מעודדת. זה היה
המבחן הראשון של הנסיך המלכותי, שקיבל את שרביט המלוכה לא
מכבר מדודו, המלך הקשיש.

"אינני חושב לפתוח במלחמה. נמצא דרך להגיע לשלום עם רוביניה",
אמר לי הנסיך המלכותי. "הישארי כאן, בארמון, אנה. אינני מסכים
שתעזבי. כאן תקבלי הכול".

"אני צריכה לשחרר את רפאלו", התחננתי.

"לא כעת, לא עכשיו", אמר אחי, והוסיף: "שמרי על זהותך בסוד. אינני רוצה שאימי תדע שאת כאן".

הדבר היה ברור לי.

"היכן אבא?" שאלתי. ידעתי שאם אבי נמצא בארמון, יהיה לי קל יותר מול קיאלה.

"אבא יצא למסע. זמן רב לא יצר קשר", השיב הנסיך בקול שקט. "הוא אף לא השתתף בחתונתי".

נותרתי לגור בארמון, מתכננת כיצד לפדות את רפאלו מן הכלא. לא הייתי צריכה לחשוב זמן רב - מלך רוביניה עצמו החליט להכריז מלחמה על ואלטוריה.

ואלטוריה נסחפה בתחושת ציפייה ובהלמות לב. כולם הבינו שמדובר בקרב מכריע.

זמן קצר לפני שהמלחמה החלה הגיעו לארמון אורחים חשובים: אחותי פרנצ'סקה וילדיה הקטנים. בעלה יצא להילחם בחזית. פגישתנו הייתה נרגשת מאוד. שמחתי לראות את ילדיה המתוקים, וגם היא שמחה לראות את ילדיי. היו לנו דאגות משותפות: היא דאגה לבעלה, ואני דאגתי לאביכם, בעלי היקר רפאלו. עודדנו זו את זו וציפינו לשמוע בשורות טובות מן החזית.

פרנצ'סקה לא הסתירה את בואה לארמון והפכה עד מהרה לאחת ממשרתותיה של המלכה קיאלה.

אני השתדלתי שלא להימצא בקרבת המלכה והצלחתי לחמוק מעיניה. הנסיך אלפרד הציג אתכם בפניה כאחייניה של רעייתו, ואני נותרתי רוב הזמן בחדרי".

אלפרד מצמץ בעיניו הכואבות. האם ייתכן שהמלכה קיאלה חשבה בעבר שהם אחייניה של הנסיכה מריאנה? כיצד הגיבה כששמעה שהם ילדיה של אנה? הוא חש שמחשבותיו המבולבלות גוזלות ממנו את כוחותיו. אילו הייתה הדלת פתוחה, היה לוקח עימו את היומנים המרתקים וממשיך לקרוא בחדרו.

הוא קם ממקומו ופסע לעבר הארון, פותח אותו בזהירות. בארון היו שמלות מפוארות, אם כי מאובקות מעט - כנראה בגדיה של אימו - קופסאות תכשיטים, ספרים נוספים, אולי ספרי קודש, ופמוטים.

הוא שלח יד זהירה לעבר החפצים, ירא ליטול אותם לידי, חש שהם נושאים בקרבם משמעות גדולה עבורו.

לפי הכתוב ביומן, יש לו בני דודים - ילדיה של פרנצ'סקה, אחות אימו.

היכן הייתה פרנצ'סקה? והיכן ילדיה כעת? אולי הכול נכתב בהמשך היומן.

פליאה אחזה בו על כך שדודו לא סיפר לו את הסיפור המשפחתי הזה. האם חשש שירצה להכיר את אביו? או שמא פחד שיוודע לו כי הוא נצר לנושאי האור?

מה ההבדל בינו לבין הנסיך? האם העובדה שהנסיך אינו שייך לנושאי האור אמורה הייתה לגרום לו לתחושת ריחוק ממנו? ואיך בכלל נעשים חלק מנושאי האור?

פרק י"ז

עם שחר, לאחר ארוחה כיד המלך, יצאו דורן ומלווי מן האחוזה והמשיכו בדרכם.

בעוברם בשדה הבחין דורן בדודה גליבה עומדת ומשוחחת עם חברותיה. הוא הורה לעגלון לעצור, קפץ מן המרכבה ומיהר לעבר דודתו.

"סלחי לי", אמר בקול התקיף שסיגל לעצמו כנסיך, "האם את דודה גליבה, דודתו של דורן?"

דורן לבש את בגדי המסע של הנסיך - צווארון מוגבה וכובע רחב שוליים - וקיווה שדודה גליבה לא תזהה אותו.

דודה גליבה וחברותיה השתתקו והביטו בו כאילו ראו פלא גדול.

"כן, אני דודתו של דורן", השיבה. "מי אתה? היכן דורן?"

"דורן הוא ידידי", השיב, מעניק לעצמו מחמאה קלה. "הוא ביקש לדעת היכן נמצאת אחותו לינה. האם היא שוהה במנזר קאסלה די סן לרנצו?"

דודה גליבה החווירה קלות ושלחה מבט מהיר לעבר שכנותיה. "ישמרני הקל", מלמלה בבהלה. "יש לך קולו של דורן... אמור לי, מי אתה?"

דורן חש שהלחץ גואה בו. הוא שב על שאלתו בקול תקיף: "עני לי על שאלתי".

דודה גליבה התמוטטה ארצה. דלת הכרכרה נפתחה בתנופה, ומרקו מלטאר מיהר לעברם.

"מה כבודו עושה כאן?" שאל בקול גבוה ומודאג.

זורן הבחין בחברותיה של דודה גליבה מסייעות לה לקום, בעוד היא ממלמלת לעצמה מילים נרגשות.

"מדוע יצאת לשוחח עם הכפריות?" גער בו מרקו. "הוד מעלתו, הנסיך אלפרד - היה זה צעד בלתי הולם. האם שכחת את נימוסיך?"

זורן הביט בו בפליאה. נימת קולו הייתה חריפה וביקורתית. אלפרד אמנם הכין אותו למצבי רוחו המשתנים של העוזר האישי, אך גם כך נדמה היה לו שהתגובה חריגה.

הוא הפנה את מבטו אל השדות במופגן ופסע באיטיות מלכותית לעבר הכרכרה.

"זורן, חזור! אסביר לך הכול!" קולה של דודה גליבה הדהד אחריו.

הוא הביט לעברה לרגע קצר, הנהן קלות לשלום ונכנס אל הכרכרה, שהחלה לנסוע באיטיות הדורה.

"רציתי לברר היכן שוכן מנזר קאסלה די סן לרנצו", אמר זורן, מביט מבעד לחלון הכרכרה בהעמדת פנים שלווה. "שאלתי אותן, אולי ידעו להשיב לי".

"האם הוד מעלתו מבקש שניסע לבקר במנזר סן לרנצו?" שאל מרקו מלטאר. "ניסע לשם - זה רעיון מצויין!"

"תודה לך, מרקו". זורן חש לרגעים כנסיך אמיתי. הוא הזדקף והביט במבט מחויך אל מרקו, שאמר לפתע:

"השתנית מאוד, הנסיך אלפרד. ואני מוכרח לומר - השתנית לטובה".

פרק י"ח

אלפרד שב אל כיסאו, סקרן לקרוא את המשך הסיפור. להפתעתו, לאחר שהפך את הדף, נוכח לראות שהיומן הסתיים. לפי צורת הדפים ניכר שמישהו קרע את היומן באמצעו.

האמנם? מי יכול היה לקרוע אותו? האם אימו? או שמא מישהו מאנשי הארמון? ולשם מה?

הסיפור היה מרתק כל כך, והתגליות מסעירות. הוא מוכרח לדעת את המשך.

הוא פתח מחברת נוספת שהייתה מונחת על השולחן. זו הייתה מחברת דקה יותר. הוא שקע בקריאה:

"ברצוני להעביר לכם, ילדיי היקרים, כמה מילים שאימי אמרה לי. דרכן תלמדו עד כמה תורת ישראל חשובה לנו.

אינני יודעת מדוע שונאי האור רודפים אותנו בשל שמירת המצוות. אני רק יודעת שכל מצווה שאדם מקיים במסירות נפש נחקקת עמוק בעצמותיו. היא הופכת לחלק ממהותו - לזהות העוברת מדור לדור ומכוונת את העם הנבחר לגאולה ולאור לעולם כולו".

המילים היו רכות והתנגנו בליבו של אלפרד כמנגינה ערבה. בעיני רוחו ראה את אימו יושבת מעל הכתבים, רושמת לו ולאחותו מילים שיכוונו אותם בדרכם.

"בסיום הקריאה חשבו על המשך צעדיכם. אני רוצה שתחפשו את הדרך אל האור".

ועל הדף הבא נכתב:

"על שפת הים נמצאה קונכייה קטנה.
הגלים גלגלו אותה ממקום למקום,
ולעתים אנשים בעטו בה מבלי משים.
הקונכייה לא יכלה לעצור את הים
ולא לבחור היכן תהיה מונחת,
אך דבר אחד היה לה:
בתוכה נשמר קולו של הים שבו גדלה.

גם כשנזרקה הרחק מן המים,
אם הצמידו אליה אוזן -
אפשר היה לשמוע את הים.

כך גם אדם:

גם אם ימצא את עצמו רחוק,
אם ישמור בליבו את קול אבותיו,
יידע תמיד מאין בא ולאן עליו לשוב.

היהדות והתורה הן חלק ממני וחלק ממך,
הן עולם ומלואו.
רק עלינו למצוא בתוכנו את קול התורה,
שהיא רחבה מני ים.

האם תזכרו, ילדיי, לחפש את התורה בקהילה יהודית?
עלינו לעשות טוב בכל מקום, לסייע זה לזה, לאהוב, לעזור ולכבד,
וגם לעמוד על זכויותינו בכל דבר.

זהו שילוב יפהפה, הקיים רק בתורתנו הקדושה".

אלפרד סיים לקרוא. שמחה גדולה, מהולה בהקלה, מילאה את ליבו.
הוא היה גאה בעצמו על שהתגבר על המכשולים, הצליח להיכנס אל
החדר ולקרוא את היומנים והמסרים שהותירה לו אימו.

המחשבה שהוא שייך לעם שנבחר להאיר את העולם מילאה אותו
בתחושת משמעות עמוקה.

ללמוד תורה — הבין לפתע — איננו דומה ללימוד מדעים, חשבון או
לוחמה. ללמוד תורה פירושו לחיות מתוך מטרה להגביר את אור
הבורא בעולם.

הוא קם ממקומו, מהורהר.

עליו למצוא את החלק הנוסף של היומן.
מי קרע אותו?
והיכן מצוי ההמשך?

פרק י"ט

הנסיעה אל המנזר הייתה ארוכה. נופים התחלפו מול עיניהם בקצב מסחרר. מדי פעם עצרו למנוחה קלה, סעדו ארוחה פשוטה והמשיכו בדרכם.

מרקו מלטאר סיפר לדורן סיפורים שונים - על ערים רחוקות, שודדים, מלחמות ומסחר. דורן האזין בתחילה מתוך אילוף, אך בהמשך נסחף אל תוך הסיפורים המרתקים ותהה אם מדובר במעשים אמיתיים או בדמיונות שצמחו כמוח פורה במיוחד.

הוא שאל את מרקו על כך.

"סיפורים אמיתיים לחלוטין", השיב מרקו בחיוך מבודח. "אינני נראה לך מבוגר דיי? זכיתי לראות את כל המאורעות הללו במו עיניי".

המשרתים צחקו מאחור.

דורן סקר את מרקו קלות. הוא לא נראה מבוגר במיוחד, ויחסו היה מבלבל כהוגן - לעיתים נהג בו בקשיחות רודנית, ולעיתים בכבוד ובהכנעה.

ככל שהסיפורים נעשו עשירים יותר בתיאורים, כך הבין דורן לאיטו שמרקו ממציא לפחות חלק מהם. האם כך נהג תמיד? האם סיפר סיפורים כאלה דרך קבע? ואם כן - מדוע אלפרד לא הזהיר אותו מפני התחביב הזה?

דודה גליבה, נזכר, לא אהבה סיפורים כלל - לא מומצאים ואף לא אמיתיים.

מרקו עבר לספר על המנזרים.

"המנזרים שלנו, בוואלטוריה, מוקפים חומה רגילה וקרובים למקומות יישוב", אמר. "אבל ברוביניה המצב שונה לחלוטין. המנזר המרכזי שוכן על אי בודד ומבודד, והגישה אליו כמעט בלתי אפשרית".

"באחוזה של-" החל דורן לומר, אך עצר את עצמו ברגע האחרון. המילים שכבר עמדו על קצה לשונו נבלעו. הוא זכר שאינו אמור לדעת פרטים רבים על אחוזת מנדוסה.

"וזה עוד כלום", המשיך מרקו, מתעלם מהיסוסו. "לממלכת רוביניה יש סמוך לאותו מנזר גם את 'האי האסור'. שם כולאים את מתנגדי הממלכה. אינך רוצה לדעת מה מתרחש שם. תנינים שורצים סביב האי ומונעים כל אפשרות בריחה".

•

השער נפתח לאחר נקישות קצרות. נזיר צעיר הביט בהם במבט חוקר, וכשראה את מרקו ואת סמל האצולה שעל הכרכרה, קד קידה קלה.

בחצר שרר סדר קפדני: שורות של עשבי מרפא, אבנים מסותתות ושקט כבד. אם המנזר קיבלה אותם בנימוס קר.

מרקו דיבר - על תרומות, על חסות, על עניין כללי במצב המנזר.

דורן שתק והתאמץ שלא להביט סביבו בלהט מחשיד. הוא חיפש פנים מוכרות - אך הבין שאינו באמת יודע כיצד לזהות את לינה.

לבסוף, כשמרקו יצא אל הכרכרה להביא תשורה למנזר, מצא דורן הזדמנות לשאול בפשטות:

"יש כאן נערה בשם לינה", אמר כבדרך אגב. "מאחוזת מנדוסה. היא באה לכאן לפני כשבע שנים. הבטחתי לדודתה גליבה - התופרת של הארמון, למסור לה דרישת שלום".

אם המנזר לא ענתה מיד. היא קמה, ניגשה למדף עץ עמוס קלסרים דקים ודפדפה באיטיות מדודה.

דורן הרגיש כיצד ליבו הולם באוזניו.

"היא איננה כאן", אמרה לבסוף.

המילים היו קצרות מדי.

"איננה כאן?" חזר דורן. "אולי היא רשומה בשם אחר? יש לה סימן זיהוי - נקודת חן עגולה בסנטרה".

"לא. לא הייתה כאן מעולם נערה עם נקודת חן בסנטר", השיבה אם המנזר. "לפחות לא תחת השם הזה".

דורן הרים את ראשו בחדות.
"זה לא ייתכן", אמר, ושכח לרגע את תפקידו. "אמרו לנו" —

המבט שנשלח אליו השתיק אותו מיד.

"נערות אינן מתקבלות ללא רישום", המשיכה אם המנזר. "ואיננו
מעבירים נערות למקומות אחרים ללא תיעוד".

"אז לאן היא נלקחה?"

שתיקה.

"אם חיפשתם מישהי", אמרה לבסוף, "ייתכן שפנתה למקום אחר עוד
לפני שהגיעה הנה".

"איזה מקום?" שאל דורן בקול שקט יותר.

אם המנזר הביטה בו רגע ארוך. מבטה לא היה חומל, אך גם לא עוין.
"יש מנזרים נוספים ברחבי הממלכה".

המשך הביקור כבר לא עניין את דורן. אכזבה כבדה ירדה עליו.

כאשר יצאו מן המנזר, נסגר השער מאחוריהם בצליל חלול. הכרכרה
המתינה, והסוסים רטנו בחוסר סבלנות.

דורן לא עלה מיד. הוא עמד והביט אל הדרך המשתרעת קדימה.

מרקו ניגש אליו.

"הכול בסדר, אלפרד? נדמה שהביקור השפיע על מצב רוחו של הוד
מעלתו".

"הכול בסדר", השיב דורן. "רק חשתי שהם קרים מדי... כאילו אינם
חיים באמת. הניגוד בין חיי השפע שלי לחייהן החשוכים של הנזירות
דיכא את רוחי".

מרקו נענע בראשו.

"אולי באמת עליך לבוא לכאן לעיתים קרובות יותר", אמר. "להרגיש
כיצד נראים חיים נטולי פינוקים. לישון בחדר קר ללא חימום, למלמל
תפילות כל היום ולאכול לחם יבש עם חלב מדולל במים..."

דורן נעץ בו מבט מוכיח.
"מה עלה על דעתך, מרקו? אינני רואה כיצד אצליח לשהות במקום כזה
אפילו שעות אחדות. וכעת - עשה טובה ועזור לי לעלות לכרכרה".

רק לאחר שהתרחקו מן המנזר פנה אליו מרקו שוב.
"ובכל זאת", אמר, "נדמה שהתעניינת במקום הזה יתר על המידה".

דורן הרים אליו מבט תמים.
"חשבתי שמדובר במוסד בעל חשיבות", אמר בזהירות. "שמעתי פעם
שמקום שמחזיק קירות גבוהים - מחזיק גם סודות".

מרקו חייך.
"אמירה נאה. לא שלך, אני מניח".

"שמעתי אותה", השיב דורן.

"מהמורה קורלון?" קרץ מרקו.

דורן תהה מה יודע האיש שלצידו.

הכרכרה החלה לנוע. המנזר נבלע בין העצים, אך תחושת הריק נותרה.
דורן הבין שהדרך שחיפש אינה מתחילה כאן - אך גם אינה מסתיימת
כאן.

מולו ישב אדם המספר סיפורים מומצאים, עוטה חיוך של ביטחון
ונראה שיודע הרבה יותר מכפי שהוא מגלה.

אך מי שיכולה לסייע לו באמת היא דודה גליבה. רק היא יודעת היכן
לינה.

ודורן ידע דבר אחד בוודאות:

אין טעם לבקש ממרקו לנסוע למנזרים נוספים.
עליו לשוב ולברר עם דודה גליבה באיזה מנזר נמצאת לינה.

פרק כ'

"הבטחתם לי, הבטחתם!" קולו של הנסיך אלפרד הדהד ברחבי הארמון, לאחר שבא בדרישה להיכנס לחדר הזיכרונות ונענה בסירוב.

המנעול בחדר הזיכרונות הוחלף כבר בבוקר, ואנשי הארמון סירבו לאפשר לו להתקרב לאגף שבו שכן החדר. לטענתם, מאחר ששב לאחר רדת ערב – ההבטחה לקיום הצוואה התבטלה.

דורן עדיין שהה בחדרו. רוחו שבה אליו מן המסע, אך עתה היה עליו להתארגן ולשוב אל העולם שבחוץ.

בזמן ששהה הנסיך אלפרד בחדר הזיכרונות והצליח להימלט דרך החלון, היה ברור לו שכעת מצופה ממנו דבר אחד בלבד – להתעקש.

לא לספר על המסע, רק לדרוש את זכותו.

הוא ידע שעליו להיראות מאוכזב. כמי שלא הספיק לשוב בזמן - ויודע זאת.

ואכן, שיחק את תפקידו היטב.

אלא שהנסיך המלכותי עמד בסירובו הנחרץ וביקש ממנו לגלות בגרות ולהבין שהמצב מורכב. כשאלפרד המשיך להתעקש, פנה אליו בזעף:

"לך לחדרך, אלפרד. בצו מלכותי אתה בעונש מאסר. לא תצא ממנו עד מחר בערב - או עד שתתיישב דעתך".

אלפרד עטה הבעת אכזבה וחזר לחדרו, מלווה בשני חיילי משמר שנעלו את הדלת אחריו.

בחדר, משוכנע שאיש אינו מאזין, ביקש מדורן לספר לו על המסע.

דורן סיפר.

ואלפרד הקשיב.

"אילו אני הייתי נוסע", אמר לבסוף, "לא הייתי חווה את המסע כמוך. אני מפונק הרבה יותר. אינני יודע ליהנות... אולי מפני שגדלתי בארמון, ואתה גדלת בכפר".

זו הייתה מחשבה מעניינת. אלפרד מעולם לא עבד. משרתים סבבו אותו תמיד. דורן עמל בשדות, והעבודה הקשה הצמיחה בו איכות אחרת - יציבות שקטה, שאינה מצויה בנסיך עטוף מעמד ותפנוקים.

"אתה צריך לצאת מן הארמון בהקדם", אמר אלפרד לבסוף. "אסור שיראו אותך כאן. מחר עם שחר תלבש את בגדיי ותרד דרך החלון. לך לחדרו של פרנץ וצא עימו לכיוון השוכך. שם תחליף שוב בגדים ותוכל להסתלק לעיר".

דורן הנהן ושתק רגע ארוך. רצה לבקש כסף - ביתה של דודה גליבה כבר אינו פתוח בפניו - אך התבייש.

בערב נשמעה נקישה על הדלת.

דורן כבר שכב על יצועו, מותש מן המסע. אלפרד, לבוש בגדי שינה, פתח.

בפתח עמד שלישו של הנסיך המלכותי.

"שלום לך, הוד רוממותו", קד קלות. "ראיתי את מצוקתך היום. החלטתי לעשות מעשה נועז ולהביא לך את הפריט היחיד שנותר בחדר הזיכרונות של אמך. אנא שמור על כך בסוד - למען שנינו. אם תאמר שאני הבאתי לך, אכחיש".

הוא הביט סביבו, הגיש חבילה עטופה בבד ולחש: "זו טובתי האישית. הכרתי את אמך - היא הייתה אם טובה. מחר אבוא להשיב את החבילה למקומה".

אלפרד נטל את החבילה באיפוק. הוא לא הראה שמחה וקיווה שהשליש ייחס את שתיקתו לעייפות.

הוא סגר את הדלת, הגביר את אור העששית ופתח את החבילה.

ספרון קטן היה מונח שם.

הוא פתח וקרא:

"בני היקר והאהוב, אלפרד,
בהגיעך לגיל שלוש-עשרה חשוב לי שתדע שאביך הוא האסיר הבכיר
ביותר ברוביניה.
אביך זקוק לשחרור מן הכלא הנורא הזה. אנא ממך, אסוף את כוחותיך
וצא להילחם למען שחרורו.
צא לרוביניה בשקט, בלאט, מבלי שאיש בארמון ידע. תן לאביך תקווה.
אתה תצליח.
באהבה, אמא".

אלפרד קרא שוב. ושוב.

ואז הבחין בדבר מוזר - הכתב.

כתב ידה של אימו, ביומנים שקרא בהיחבא, היה שונה. גם העובדה
שאיזבל לא הוזכרה כלל עוררה בו ספק.

והניסוח -

"אביך האסיר הבכיר ביותר".

מי מדבר כך?

יוהנס.

זו שפת האצולה. אימו לא הייתה מתארת כך את אביו.

וכל הסודיות הזו...

האם השליש זומם נגדו דבר-מה? ואם כן - מדוע? האם הוא מבקש
לשלוח אותו, הנסיך המפונק והלא-מנוסה, לרוביניה האפלה כדי
לשחרר את אביו?

אפוף מחשבות שכב לישון.

לפני שנרדם עלה בו רעיון נועז. חיוך קל עלה על שפתיו. ייתכן
שהשליש - דווקא הוא - יוכל לסייע לו להגשים את רצונה האמיתי של
אימו.

עם שחר סייע לדורן להימלט דרך החלון, הדריך אותו כיצד להגיע
לחדרו של פרנץ ומה לומר אם יישאל.

הוא המתין לצעדי השליש.

אך הפעם לא הופיע השליש - אלא אוצר הארמון.

"השליש שלח אותי לקחת חבילה. לא התאפשר לו להגיע", אמר בקול מתנצל.

אלפרד זע במקומו.

האם גם האוצר מעורב? על מי יוכל עוד לסמוך?

"אני צריך לדבר עם השליש", אמר בקול שקול. "יש לי מסר סודי עבורו. יש לשמור על סודיות מוחלטת".

האוצר קד. "אעביר לו".

כעבור שעה יצא דורן מן הארמון, לבוש בבגדי הרגילים. פרנץ סייע לו לעבור את החומה החיצונית. בידיו נשא תרמיל עם בגדי הנסיך, שאותם החליף ליד השוכך. בכיסו נחו מטבעות סקודו, כמה מטבעות זהב - ומתוכם מטבע אחת גדולה, נושאת חותם מלכותי.

לפני שיצא, חיבק אותו אלפרד.

"היה לי נעים לפגוש אותך, בן הכפר. אולי עוד נתראה".

דורן חייך קלות.

"מרקו מלטאר אדם טוב. הוא אוהב אותך. זכור - מי שקשוח אליך לפעמים אולי דואג לך באמת. ומי שנחמד מדי... אולי חלקלק".

חכמת כפר פשוטה.

אלפרד טפח על כתפו והגיש לו את המטבע.

"זהו חותם מלכותי. החוק מחייב לסייע למי שאוחז בו. הוא יפתח לך דלתות".

דורן יצא.

וכעת נותר אלפרד לבדו.

הוא פסע הלוך ושוב בחדרו.

האם השליש ואוצר הארמון רוקמים סביבו מזימה?

ואם כן - האם הנסיך המלכותי עצמו מוגן?

או שמא גם הוא מוקף באויבים?

הארמון מעולם לא נראה לו סוער כל-כך.

פרק כ"א

נקישה נשמעה על דלת חדרו של אלפרד.

השליש נכנס, נושא מגש עם ארוחת הבוקר. הוא הניח אותו על השולחן בתנועה מדודה.

"התבקשתי להעביר לכבודו את ארוחתו. כבודו רשאי לצאת מן המעצר רק ברדת ערב", אמר, ונאנח כאילו לעצמו. הוא התיישב וסקר את החדר בעיניו.
"האם קראת לי?"

עיניו של אלפרד נמשכו אל המגש. מחשבה חלפה בו - אם נושאי האור אוכלים רק מאכלים כשרים, כפי שכתבה אימו ביומנה, האם כל מזון מותר להם? עליו לשוחח עם יהודים, לברר. שאלות חדשות צצו בו ללא הרף.

הוא הרים מבטו אל השליש.

"תודה שטרחת להביא את ארוחתי. אמור לי - האם תוכל לסייע לי להגשים את בקשתה של אימי?"

אם השליש הופתע, הוא לא הראה זאת.
"מהי הבקשה? וכיצד אוכל לסייע?"

"אני צריך לצאת מן הארמון, כהוראת אימי. דודי, הנסיך המלכותי, לעולם לא יסכים שאעזוב - בוודאי שלא כדי לבצע את תוכניתי. אני זקוק לכרכרה ולאישור יציאה. עבורי... ועבור איזבל".

"איזבל?" הרים השליש גבה קלה. "גם היא תצטרף? אין זה רעיון נבון. לפי הוראת אימך - עליך לצאת לבדו".

לפי ניסוחו הבין אלפרד - הוא יודע.

אלפרד שתק רגע.
"אולי אלווה את איזבל למנזר, ומשם אמשיך לבדי. האם תוכל לסייע לי
לחשוב כיצד לעשות זאת?"

השליש הנהן באיטיות.
"אשקול זאת, הוד מעלתו".

•

איזבל ישבה על ספסל בגן הפרחים לצד המלכה קיאלה. הן קלעו יחד
זר מרהיב ודיברו בשקט.

ברגע של הבנה מהירה הבין אלפרד לפתע: המלכה קיאלה היא אימן
החורגת של אימו ושל אחותה פרנצ'סקה - אותה הכיר דרך היומן.
משמעות הדבר פשוטה: היא סבתו של ניקולו, אך אינה סבתם שלו
ושל איזבל.

מעולם לא הקדיש מחשבה למבנה המשפחתי הזה. הריחוק של
המלכה מהם - האיפוק הקר - קיבל לפתע הסבר.

והיכן סבו האמיתי, אביה של אימו?
שאלה שלא יוכל לשאול כעת.

איזבל הבחינה בו ושמחה, "איך היה במסע?" שאלה בציפייה.

אלפרד הביט סביבו. רק המלכה הייתה בקרבת מקום. "אני רוצה
לספר לך דבר חשוב. תוכלי לבוא למקום שקט יותר?"

איזבל הניחה את הזר על הספסל ואמרה למלכה שתשוב בעוד רגעים
אחדים.

השניים פסעו לכיוון האורות ומשם פנו אל פינת ילדותם - גינה קטנה
מוקפת עצים גזומים. במרכזה אגם קטן שבו שטו ברווזים בנחת.

"תמיד אהבנו לבוא לכאן, זוכרת?" אמר אלפרד.

הוא המתין. משלא השיבה, הוסיף: "לאחרונה אנחנו כמעט לא
מדברים. יש לכך סיבה?"

איזבל לא ענתה לשאלה, "דבר. מדוע קראת לי?"

אלפרד בחן אותה. היא השתנתה. תמיד הייתה רצינית, אך כעת שקטה
ומהורהרת יותר. האם הנסיעה הצפויה למנזר מעיקה עליה כל-כך?

האם יוכל לסמוך עליה? היא אחותו - אך האם הוא מכיר אותה באמת?
"לא סיפרתי לך איך היה במסע", פתח.

"דודנו, הנסיך לורנצו, שלח אותך למעצר", השיבה בקרירות. "המלכה
קיאלה אמרה לי שחרגת מכללי הנימוס. גם אני לא נכנסתי לחדר
הזיכרונות ביום הולדתי - וקיבלתי זאת כיאה לנסיכה".

אלפרד סקר את הסביבה ולחש: "האמת היא שכן נכנסתי, איזבל.
הייתי בחדר הזיכרונות של אימנו".

שתיקה.

"כיצד?" שאלה בלחש.

"זה סוד. ומה שאספר לך - סוד גדול יותר. לא נסעתי למסע. שלחתי
נער בן כפר הדומה לי. הוא לבש את בגדיי ונסע במקומי. אני נכנסתי
לחדר עם מפתח שביקשתי מראש. לאחר מכן החליפו את המנעול -
מבלי לדעת שכבר הייתי בפנים".

חיוך ראשון עלה על פניה מזה זמן רב. "אתה יצירתי מאוד, אלפרד. ומה
היה שם? תשתף אותי?"

אלפרד נשם עמוק, "אספר לך הכול, אבל הבטיחי לי לשמור זאת בסוד
מוחלט".

הרוח הקלה הזיזה את פני המים. הברווזים המשיכו לשוט באדישות.
ורק ביניהם - עמד סוד שעלול לשנות את גורלם.

פרק כ"ב

הוא שוב פעם הופך להיות נער רגיל ההולך בשולי דרכים.
המעמד הזה של בן-כפר קיבל אליו את דורן שוב, בעת שיצא מהארמון,
בסיועו של פרנץ האחראי על שובך יוני הדואר.

היה על דורן להחליף את בגדי הנסיך הרכים והנעימים לבגדיו
הקודמים, הקרועים, ולחזור להיות בן כפר פשוט ורגיל.

זה היה כל כך שונה עבורו, לצאת משערי הארמון המפואר והשקט,
אפוף ריחות הפרחים והדר משרתים, אל העולם הסואן שבחוץ. עולם
בו לא היו משרתים ולא עוזרים ואף אחד לא רואה אותך, אלא רק אתה
צריך להוביל את עצמך לכל מקום.

דורן התקשה להסתגל לשינוי במעמדו.

הוא פסע בצידי הדרך, מחפש כרכרה מתאימה, ועיקם את אפו כשראה
את עגלת הנוסעים הרגילה שעצרה סמוך אליו.

כולם ישבו בה בצפיפות, וכסאות העץ נראו חסרי הדר ללא הריפוד
היוקרתי של הכרכרה המלכותית.

האמנם עד לפני זמן לא רב כל אלו לא הפריעו לו כלל?

בכיסו שכנו מספר מטבעות סקודו לצד מטבעות זהב, אותן העניק לו
הנסיך אלפרד.

הנסיך אלפרד! כמה חבל שהוא נפרד ממנו. הם יכלו להמשיך להיות
ידידים טובים.

אבל זה לא הגיוני; הנסיך חי את חייו בארמון, הוא גר בחדר מפואר, עם
משרתים רבים, עוזרים ועובדי הארמון, הוא לא באמת צריך להתיידד
עם בן כפר!

האומנם?

או אולי היה צריך להציע לו את ידידותו? סך הכל הנסיך, למרות מעמדו, בטח ישמח שיהיה לו חבר נאמן.

"אתה עולה?" קולו הרם של אחד הנוסעים העגלה העיר אותו מהרהוריו.

הוא נענה לקריאה ועלה על העגלה, מוצא לעצמו מקום דחוק בין חבילות ואנשים. העגלה הטלטלה כל הדרך, עד שהגיעו סמוך לשוק.

זורן שילם לרכב על הנסיעה וירד בזריזות מהעגלה, נתקל בהמולה הרגילה של השוק.

ערב רב של אנשים, קולות, צבעים.

השוני הרב בין אווירת הארמון השקטה, ההדורה והמאופקת, לבין האווירה התוססת של השוק המרכזי גרם לו לעמוד מספר רגעים ולנסות להשתלב בחזרה ברעש ובמהומה.

הוא פסע לעבר מקומו הקבוע בשוק, ליד דוכני הבדים והעתיקות. מוכר העתיקות שמח לבואו ואמר לו שמוכר הטקסטיל שומר לו על חפציו.

הכל היה רגיל כל כך, אבל זורן הבין שני דברים: אין לו מאיפה לקחת סחורה נוספת כשהסחורה תימכר, והוא לא יודע היכן ילך לישון, כל עוד הוא חושב לנתק קשר עם דודה גליבה.

אולי כדאי לו לחזור לכפר, ולבקש תשובה מדודה גליבה היכן לינה נמצאת.

זורן פרס את בד הקטיפה הרחב, והניח עליו את סריגיה של דודה גליבה, בעודו שקוע במחשבות. מי יכול לומר לו היכן לינה, אחותו?

יש רק דרך אחת לדעת זאת, והוא מקווה שזו הדרך הנכונה.

פרק כ"ג

"אנחנו יהודים?!" אמרה־קבעה איזבל בקול שקט, כשאלפרד סיים לספר לה על תוכן היומנים. "אני לא מבינה מדוע הנסיך המלכותי השאיר את החדר כפי שהוא, עם המידע הזה. אולי מדובר במידע מטעה?"

"מה שכתוב ביומנים הוא אמת. הלב אינו טועה. קראתי את המילים שאמא כתבה — הן מלאות אהבה. רק אמא יכולה הייתה לכתוב מילים כאלה: על היהודים, על אבא שלנו. אנחנו נושאי האור, איזבל. זו הסיבה שהיהודים נרדפים — אנשים פוחדים לשמוע את האמת. הם רוצים לחיות בשקר".

"אבל הנסיך המלכותי! הוא לא יהודי! למה הוא השאיר את החדר של אחותו?"

"אמא הייתה חכמה. יש בחדר ארגז מכושף ששומר על הארמון. אם יגעו בחדר הזיכרונות - הכישוף יחריב את הממלכה".

"באמת? אז היכן המשך הסיפור ביומן של אמא? מדוע אין המשך?"
"אין לי תשובה, איזבל. אבל זו האמת. אסור לנו לספר אותה לאף אחד. זו האמת שלי ושלך".

איזבל שתקה רגע ארוך ואמרה: "דיברתי עם המלכה קיאלה בזמן האחרון. היא הסכימה איתי שהמנזר אינו מתאים לי, ואמרה שעליי לבטל את האירוסין".

"את שייכת לעם היהודי, איזבל. אנחנו צריכים ללמוד יהדות - כשרות המאכלים, שמירת היום השביעי", אמר אלפרד. "לא נוכל לעשות זאת בארמון".

"הם רוצים לשלוח אותי למנזר, אלפרד. רציתי לדבר איתך על זה. בימים הקרובים הייתי אמורה לנסוע למנזר. דודנו, הנסיך, לא היה מוכן לדחות את הנסיעה. החתונה נקבעה לשנה מהיום". דמעות נצצו בעיניה של איזבל. "לא ידעתי מה לעשות, אלפרד. המלכה קיאלה אמרה לי שעדיף לחכות עם זה - אולי אקבל הצעה מתאימה יותר".

אלפרד שקע במחשבות, ואז אמר: "איזבל, אנחנו לא יכולנו להישאר כאן בארמון. אינני יודע מה קרה עם אמא, עם אחותה פרנצ'סקה וילדיה. אינני יודע מה קורה עם אבא. אבל אני יודע שאנחנו יהודים, ועלינו לחשוב כיצד נוכל לצאת מהארמון מבלי לעורר התנגדות. אולי הנסיעה הקרובה שלך למנזר יכולה הייתה לתת לנו פתח לברוח".

הוא שתק לרגע והוסיף: "לא סיפרתי לך, אבל השליש הביא לי את הצוואה של אמא. בצוואה היא ביקשה ממני לנסוע לרוביניה כדי לשחרר את אבא מהכלא".

"באמת?"

"אמא לא באמת כתבה את הצוואה הזאת. יש כאן מזימה נסתרת - אינני יודע של מי. יש אנשים בארמון שרצו שאסע לרוביניה".

איזבל שתקה רגע ארוך ואז חייכה לפתע. חיוכה הפך לצחוק של ממש. "אני מבינה מה אתה מתכנן, אלפרד. אתה רוצה להשתמש במזימה כדי לברוח מכאן וללמוד את תורת היהודים?"

"כן, איזבל. תבואי איתי ללמוד יהדות?"

"אנחנו צריכים לחשוב על זה. לתכנן היטב הכול, אלפרד. לאן ניסע? איך נסתיר את המסע?"

"בארמון יחשבו שאת במנזר, איזבל. ואני? אני צריך לחשוב. אולי יהיה לזה פתרון".

פרק כ"ד

השליש חלף על פניו של אלפרד מספר פעמים, ואלפרד הבין כי הוא מבקש לשוחח עמו. היה זה בשעה שאלפרד השקיף לעבר מגרש האימונים של לוחמי הארמון. לצדו ישבו שני חיילי המשמר ושוחחו ביניהם, ומדי פעם הסבירו לאלפרד על שיטות האימון של הלוחמים שהתאמנו במגרש שמולם. היו אלה אנדרי ואנטוניו, שנחשבו, מבין חיילי משמר הארמון, למקורביו של הנסיך אלפרד.

אנטוניו היה מורו ולימד אותו להשתמש בחץ וקשת, ואילו אנדרי היה עוזרו של המורה ללימודי לוחמה. שניהם היו כידידים קרובים לאלפרד וסייעו לו בכל שנדרש.

אלפרד הבין כי השליש מבקש להחליף עמו מילים, ונוכחותם של השניים מפריעה לכך. "אנדרי, הכן לי את הסוס. אני רוצה לצאת לטיול קצר בסביבה. ואתה, אנטוניו, הבא לי את הקשת", אמר בטון מצווה.

השניים נענו לבקשתו והלכו לבצע את ההוראות. כעבור זמן קצר הופיע השליש והתיישב לצדו.

"הוד מעלתו ביקש ממני לסייע לו להגשים את צוואת הנסיכה אנה, אימו", פנה אליו.

אלפרד סקר את השליש. זקנו המחודד הקנה לו מראה מהורהר, ושערו המתולתל, שבצבץ מתחת לכובע הפלדה הגבוה שחבש, האפיר במקצת. הוא נראה רציני ומחושב. אלפרד תהה בליבו מה מניע אדם כמותו – שאמור להיות נאמן – להתנהל בדרך זו, וכיצד אינו חושש שמעשיו ייחשפו.

ואילו הוא, אלפרד, לא היה נכנס לחדרה של אימו וקורא ביומניה – האם היה מאמין לבקשתה, כפי שנכתבה בצוואה המזויפת? סביר להניח שכן. הוא לא היה מעלה בדעתו שיש כאן אחיזת עיניים. היה לו מזל גדול שהצליח להיכנס לחדר הזיכרונות והבין כי מדובר בצוואה בדויה.

"אשמח להגשים את צוואתה של אימי", אמר אלפרד בקול רגיל, מסווה את מחשבותיו. "אני חושב שהתוכנית מצוינת. האם אתה זוכר אותה? כאשר איזבל תיסע למנזר, אצטרף אליה ואבקש מהנסיך שיאפשר לי להמשיך משם למסע ברחבי הממלכה".

"אתה אדם אמיץ, אלפרד יקירי", השיב השליש. "אארגן לך את כל הדרוש לנסיעה. אדבר עם הנסיך המלכותי שיאשר לך ללוות את איזבל למנזר, ומשם לצאת למסע ברחבי הממלכה. לגבי ההגעה לרוביניה – תצטרכו להגיע לשם לבד. לא אוכל לשלוח עמך מלווים. אני סומך על שיקול דעתך ועל כך שתשמור את הדבר בסוד. אם תספר למישהו על המסע לרוביניה – הכול יתבטל".

הוא התקרב ולחש באוזנו:

"זכור, אלפרד, אל תספר על כך אפילו לשני ידידיך הלוחמים. ואם תעשה זאת – אכחיש שעזרתי לך".

אלפרד הנהן קלות וקיבל לידיו את מושכות הסוס בתודה.

זמן מה דהר מהורהר על פני השדות שהקיפו את הארמון. הוא סקר את המבנה מכל עבריו, שקוע במחשבות. השליש מתכנן דבר-מה, וגם אוצר הארמון שותף לכך. מה הם מבקשים? מדוע כה חשוב להם שיגיע לרוביניה? האם רצונם להרחיקו מן הארמון, או שמא יש להם מטרה נסתרת בממלכה השכנה?

הוא החליט שעליו ללמוד יותר על רוביניה.

לאחר סיבוב קצר ירד מן הסוס והחזירו לאנדרי בתודה. את הקשת השיב לאנטוניו. כאשר שאל אותו כמה ציפורים צד, משך בכתפיו והשיב שאינו יודע. כיצד יסביר לו שלא ירה אף לא בבעל כנף אחד? ובכלל – מי אמר שלשליחי האור מותר לירות בבעלי כנף?

"מה רצה ממך השליש, הוד מעלתו?" שאל אנטוניו בקול שקט, נוטל את הקשת לידיו.

אלפרד הביט סביבו ונזכר כי לפי כתביה של אימו שמו האמיתי אהרון, ואחותו היא אלישבע. הזיכרון העלה חיוך על פניו. מן הכתיבה שלה למד עד כמה אהבה אותו, וכיצד הצליחה לגרום לו לאהוב מיד את שליחותם של אנשי האור.

"האם אתה זקוק לעזרה? אנחנו כאן", הוסיף אנדרי.

אלפרד סקר אותם. הם הקרינו דאגה כנה ורצון לעזור. "תודה על רצונכם הטוב, לוחמיי", אמר להם. "אם אזדקק לעזרה – אדע למי לפנות".

השניים החליפו מבטים. אנטוניו טפח על כתפו ואמר: "תמיד לשירותך, הוד מעלתו".

•

עם רדת הערב פנה אלפרד לעבר ספריית הארמון, מתוך רצון לקרוא על היהודים ועל ממלכת רוביניה. הספרייה קידמה את פניו בדממה מסודרת, ועד מהרה שקע בין הספרים, קורא בעניין ומחפש מידע על היהדות ועל שומרי האור.

רוביניה, כך למד, הייתה ממלכה קטנה השוכנת בגבולותיה של ממלכת ואלטוריה. היא התפרנסה בעיקר מייצוא בדים יקרים, בשמים וייצור כלי זכוכית. השלטון ברוביניה היה נוצרי, והדבר הסביר מדוע המנזרים בה היו מבוצרים כל כך.

פרק כ"ה

קולות השוק, זרם הקונים ושיח הרוכלים החזירו את דורן לשגרת חייו, עד כי תקופת המסע שלו בדמות הנסיך נדמתה לו כחלום רחוק.

למרות שכלפי חוץ נראה כרגיל, בתוך ליבו שררה מהומה. דבריה של דודה גליבה, ששחה באוזני שכנותיה על ה"מטרד ששמו דורן", שבו ועלו בזיכרונו וגרמו לו למבוכה של ממש. הוא הבין שייתכן שדודה גליבה כבר אינה הדודה הטובה שהייתה. יש לה עולם חדש - עולם שבו היא נכנעת לדעותיו של חואן.

וחואן עשה רושם של אדם לא נחמד.

מחשבותיו שבו אל דבריה של דודה גליבה, והוא הבין שאינו יכול לשוב לביתה - לבית שבו אמרה לשכנותיה כי ברצונה לשלוח אותו להיות משרת באחוזת הדוכס.

והיא גם הייתה היחידה שזיהתה את קולו, למרות בגדי הנסיך, כשביקש ממנה את הכתובת של המנזר.

מה חשבה עליו? שהתחפש לנסיך? או שמא האמינה שבאמת זכה למעמד רם?

קונים הגיעו, רכשו סחורה, שילמו והלכו. והוא נותר שקוע בהרהוריו. הוא אהב את דודה גליבה, אך הבין שהמצב השתנה.

אולי כדאי לשוב אל ביתה, להתפייס עמה, לספר לה מה עבר עליו, ואפילו להכיר את חואן?

הרי דודה גליבה הייתה היחידה שיודעת באיזה מנזר נמצאת לינה, אחותו. אולי תיאות לספר לו?

ואם תתעקש שלא לגלות לו היכן לינה?

אולי מוטב שינסה לפעול בדרך אחרת.

הערב החל לרדת על השוק. דורן קיפל את סחורתו והניחה אצל מוכר העתיקות.

הוא קם ממקומו והחל לפסוע לעבר היציאה מן השוק.

בימי השוק, כאשר נאלץ ללון בעיר קסטלולה, נהג למצוא מקום לינה באחד המלונות הזולים שהשכירו מיטות לסוחרי השוק. תמורת עבודות ניקיון היה מקבל מזרן ללילה.

אך כעת לא רצה לשוב לאותו מקום - לא כשבצרו המטבע המלכותי ובתרמילו בגדי הנסיך.

הוא רצה ללון במקום נעים יותר.

בצעדים חרישיים פסע בצד הדרך, הגיע לפונדק נאה והציג בעמדת הקבלה את המטבע המלכותי.

"מה תרצה?" שאלה אשת הפונדקאי שנקראה למקום. קולה הביע יראת כבוד.

מסתבר שהמטבע המלכותי פתח דלתות - ועד מהרה מצא דורן את עצמו בחדר נקי ומסודר, עם מיטה מוצעת וארוחה משביעה.

הוא ישן היטב, ובבוקר קם בכוחות מחודשים ובהחלטה לנסוע אל הכפר, אל אחוזת מנדוסה, שם ילבש את בגדי הנסיך שהיו מונחים בתרמילו.

פרק כ"ו

רוביניה היא ממלכה עם שלטון מלוכני קשוח, קרא אלפרד, יש בה סחר משגשג וכלכלה יציבה, לצד עונשים כבדים כלפי הכופרים או כלפי מתנגדי הארמון.

אחד המקומות הידועים לשמצה זה האי האסור, הנמצא סמוך לחופי רוביניה.

באי זה נכלאים מתנגדי המשטר. סביב האי שורצים תנינים שמונעים כל דרך לצאת מהאי.

האנשים שחיים שם נאלצים לעבוד בפרך עבור השלטון, הם יוצרים כלי זכוכית יקרים ומסייעים בכך לרוביניה לבסס את מעמדה כיצרנית כלי הזכוכית הגדולה בכל האזור.

המידע היה מרשים, ואלפרד ניסה לנחש אם אביו, רפאלו, נכלא באי זה.

בעוד בספריית הארמון היה שפע של מידע על רוביניה, הרי שמידע על יהודים ויהדות לא היה בנמצא.

האם ספרים אלו נמצאים בחדר הפנימי בספרייה, זה שצריך עבור הכניסה אליו אישור מיוחד?

הנסיך אלפרד לא היה בטוח שספרים אלו נמצאים שם, אך לא ידע כיצד להשיג אישור לחדר זה בלי לעורר חשד סביב מטרותיו.

הוא המתין בספרייה זמן רב, עד שהמורה קורלון נכנס לספרייה בצעדים חרישים, מלווה באוצר הארמון, שפתח לפניו את הדלת של החדר הפנימי.

אלפרד הסתתר בפינה חשוכה, עוקב בערנות אחר החדר המואר באור קלוש. היה זה חדר קטן, ואוצר הארמון המתין בחוץ עד שהמורה ימצא את הספר המבוקש.

הייתה זו הזדמנות להיכנס לחדר, הוא צריך רק למצוא הסחת דעת עבור האוצר.

מבט קל לעבר חלונות הספרייה הוכיח לאלפרד שהנסיך ניקולו יושב על הדשא מחוץ לספרייה ומעיין בספרים.

חרש, בצעדים שקטים, יצא אלפרד לחצר, ניגש לניקולו ואמר לו: "עשה לי טובה, ניקולו, גש לאוצר הארמון ואמור לו שאלפרד אמר להודיע לו שהוא הולך לחדר הזיכרונות של הנסיכה אנה".

אלפרד הסתתר בפינתו החשוכה בספרייה כשניקולו ניגש לאוצר הארמון והעביר אליו את הדברים.

כפי שציפה אלפרד, למשמע הדברים, הגיש אוצר הארמון למורה קורלון את המפתח של החדר הפנימי שבספרייה, ורץ בהולות לכיוון האגף בו שכן חדר הזיכרונות.

אלפרד פנה שוב לניקולו ואמר: "האם תוכל לבקש הסבר מהמורה קורלון על תוכנו של אחד הספרים שאתה קורא?"

ניקולו נענה לבקשתו וניגש למורה קורלון, ובעוד תשומת ליבו של המורה קורלון הייתה בספר שהגיש לו ניקולו, מיהר אלפרד בחיפוש קדחתני בין המדפים.

עד מהרה הסתבר לו שיש בחדר זה ספרים רבים על יהדות.

הוא נטל איתו מספר ספרים, ומיהר להחביא אותם בחדר הספרים המרכזי.

כשאוצר הארמון שב, היה אלפרד שקוע בפינת הספרייה בקריאת הספרים על יהדות.

אוצר הארמון התקרב אליו, "מדוע אמרת שאתה הולך לחדר הזיכרונות של אמך?" שאל.

"ניקולו לא הבין אותי", השיב אלפרד, מביט לכיוונו של האוצר במבט צונן.

מאז שהבין שהאוצר משתף פעולה עם השליש, חש שהוא לא מחויב להם דבר.

אם הם מצאו עוז לזייף את צוואתה של אימו, בגלל כוונות לא ברורות, הוא מבין שהם לא ראויים ליחס של כבוד מצידו.

האוצר הלך לדרכו, ואלפרד הוסיף לקרוא מידע רב על היהודים.

מתוך מה שקרא הוא למד שיש בממלכת ואלטוריה מספר קהילות יהודיות, בעיקר בערים מרכזיות או בערים סמוכות לגבול של ממלכת טרנטיה.

הקהילה היהודית המרכזית והפעילה ביותר נמצאת בעיר ווירנזה.

הוא קרא עוד קצת מידע על העיר ווירנזה ועל הקהילה היהודית שם.

למרות המידע שנפרש מול עיניו הוא הבין שעליו לקבל מידע יותר עדכני.

אולי יפנה לקבל מידע על ווירנזה העיר מג'וליאנו ויסקטו, הממונה על השליחים הסודיים של הארמון.

הוא מכיר את הערים ברחבי הממלכה ויוכל להכין לו מידע מפורט על הקהילה היהודית בוירנזה.

פרק כ"ז

אלפרד ידע באיזו שעה אמור ג'וליאני לעבור במסדרון בחזרתו מפגישתו השבועית עם דודו, הנסיך המלכותי.

הוא ישב על אדן החלון שבמסדרון הצר, רגליו משתלשלות מעל רצפת האבן. גלימתו הונחה ברישול לצידו. בהמשך המסדרון עמד אנדרי, אחד מלוחמי המשמר הנאמנים של אלפרד, עומד הכן לסייע בכל מה שיידרש.

ג'וליאנו וסקונטי עצר בקצה המסדרון. מופתע לראות את אלפרד מולו, עמידתו של אנדרי לא הותירה מקום לספק בכך שהוא לא יכול לעבור הלאה, אלא עליו להמתין.

"אתה נוסע הרבה ברחבי הממלכה", אמר הנסיך הצעיר בלי להביט בו. "יותר ממה שמקובל לאדם שאינו שליח רשמי".

"כך נוח לי", השיב ג'וליאנו. "וגם לאחרים".

הנסיך חייך קלות. "אז אולי תאמר לי – עד כמה יש לך אפשרות להכין לי מידע מפורט על ערים ברחבי הממלכה? אני צריך את המידע עבור המסע שלי. רוצה להתכונן אליו היטב".

ג'וליאנו התקרב צעד אחד. "זה תלוי מה הוד מעלתו רוצה לשמוע, אילו ערים? ומה המידע?"

הנסיך השיב בשקט: "אני צריך מידע מקיף על הערים קסטלולה ווירנזה".

שתיקה קצרה.

"אתה יודע מה? עזוב מידע על קסטלולה" המשיך הנסיך, כאילו מדבר לעצמו. "ווירנזה. לא מדברים עליה הרבה כאן".

ג'וליאנו הנהן. "עיר שקטה מדי מעוררת תשומת לב".

"בדיוק", אמר הנסיך. "אני רוצה לדעת על העיר".

ג'וליאנו נראה קשוב, "איזה מידע תרצה?"

הנסיך משך בכתפיו. "על הכל על הקהילה היהודית, על המבנה של העיר, מי מושל שם, אני רוצה לדעת הכל".

אלפרד קם מן החלון, הרים את גלימתו והוסיף, כמעט בלחש: "תכין לי סיכום בכתב, והגש לאנדרי, הוא כבר יעביר את המידע אלי. אין צורך להעביר הלאה את הבקשה הזו, כן? אני רוצה להפתיע את דודי הנסיך, אנא שמור על הבקשה בסוד מוחלט מפני כולם. זה מבחן עבורך, ג'וליאנו".

ג'וליאנו קד קידה קלה, לא רשמית. "אם כן", אמר, "זה כבר כמעט כאילו לא ביקשת דבר".

*

אנדרי העביר לאלפרד את המידע יום למחרת, אלפרד קרא את הדברים בתשומת לב:

ווירנזה נשלטת בידי הפודסטה לודוביקו דה־פרארה, איש חוק ואציל בעל חובות, שנזקק לא אחת לשירותיהם של יהודי העיר, ולכן לא מתערב באורח החיים של הקהילה שם. מעליו עומדת מועצת העיר, ובה ראשי גילדות ואצילים מבתי דה־רוסי ומונטאלטי, ששומרים על יציבות כל עוד המסחר משגשג. הכנסייה בעיר היא בראשות הבישוף אנריקו, אדם מלומד אך זהיר, ולצדו נזירים מטיפים, ובראשם האח ברנרדו, שידע להצית את לב ההמון במילותיו.

בשוק המרכזי, בין סוחרי הבדים והמלח, מתנהל מסחר תוסס, בעיקר מול הממלכה השכנה, טרנטיה, שערי החוף שלה משמשות את ווירנזה לייצוא סחורות ולייבוא.

המשמר העירוני בעיר הוא בפיקודו של קפטן רוג'רו, והוא שומר על הסדר - כל עוד שולם לו כראוי.

הקהילה היהודית בוירנזה

הקהילה היהודית בעיר וירנזה היא קהילה קטנה אך מלוכדת, ושוכנת ברובע אבן צנוע סמוך לחומת העיר המזרחית. בראש הקהל עומדים שני פרנסים: ר' אברהם בן ליאון, סוחר ממולח ובעל קשרים עם ארמון העיר, ור' שמואל די־פיזה, איש מעשה אהוד שידע לדבר אל לב אנשי הקהילה. מעליהם מרחפת סמכותו השקטה של ר' יצחק בן קלונימוס, רב הקהילה וראש בית הדין, שנודע בחכמתו ובזהירות לשונו.

לצדו יושבים הדיינים ר' מנחם הרופא ור' אלעזר הספר, והגבאי יוסף בן דוד דואג לעניים, ליתומים ולפדיון שבויים. בין אנשי המלאכה בולט מאיר הצורף, ואילו בענייני מסחר והלוואות פועלת ביד בטוחה מרים בת נתן, אלמנה חכמה שממלאת תפקיד חשוב אף שלא נושאת תואר רשמי. חיי הקהילה מתנהלים בשגרה זהירה: תפילות, לימוד, מסחר ושמחות שנחגגות בדלתיים סגורות, מתוך ידיעה כי חסות העיר ניתנת כל עוד הייתה הקהילה מועילה ושקטה.

אלפרד קרא בעניין את הדברים, הוא צריך לדבר עם איזבל ולתכנן היטב את המעבר לוירנזה, אולי יצליחו ללמוד שם איך להיות שומרי האור, ולממש את בקשתה של אימם, ללמוד על התורה והיהדות.

פרק כ"ח

אחוזת מנדוסה קיבלה את דורן בנמנום של בוקר צח המתעורר לאיטו.
השקט הכפרי היה מבורך והעניק לדורן אפשרות ללבוש את דמותו של
הנסיך מיד אחרי שהעגלה שהביאה אותו לכפר פנתה לדרכה.
לאחר שעטה על עצמו את בגדיו של הנסיך, נקש על דלתות במתחם
המגורים של חיילי המשמר.

החייל שפתח את הדלת הופתע לראותו.

"כן הוד מעלתו", אמר וקד קלות, "במה אוכל לסייע לכבודו?"

"אני כאן בשליחות סודית מהארמון, הצוות שלי ממתין לי מחוץ
לאחוזת, אני צריך את הסיוע שלכם", אמר דורן, מופתע לשמוע את
הטון של עצמו. ללא ספק משהו בו השתנה, הוא מדבר כמו נסיך
אמיתי.

"מה שתצטרך אנו כאן לשירותך", אמר החייל.

"מה שמך?" שאל דורן.

"שמי פרידריך".

"מצוין, פרידריך, אני צריך שאתה ושניים מחבריך תלכו לביתה של
גליבה אווילה והביאו הנה את בעלה חואן לחקירה, אני צריך לשמוע
ממנו כמה דברים".

"כן, מיד נעשה זאת", אמר פרידריך.

דורן המתין בחוץ, עוקב אחר חיילי המשמר המתארגנים ויוצאים לכיוון
ביתה של דודה גליבה.

הוא חיכה זמן מה, ואז השיב לעצמו את המראה הרגיל, של דורן בן הכפר.

באחוזה מנדוסה הייתה דמות אחת שכל מידע שהגיע אליה עבר הלאה:

כריסטינה.

דורן ניגש לביתה, ואמר לה: "חיילי המשמר לקחו את חואן, בעלה של דודה גליבה, עימם, כדי שיורה להם את הדרך למנזר בו נמצאת לינה, אחותי. עזרתי לנסיך אלפרד, והוא בתמורה נתן לי את המטבע המלכותי, שפותח בפניי דלתות. אני נחוש להשיב הנה את לינה."

"אתה כל כך אחראי", אמרה כריסטינה שהייתה באמצע להכין בצק, "האם גליבה יודעת על התכנית שלך?"

"דודה גליבה לא יודעת כלום", אמר דורן לכריסטינה, שמוללה את ידיה בסינרה בדאגה. בליבו חשב: 'אולי דודה גליבה לא יודעת כלום, אך ממש בקרוב היא תדע, בזכותך, כריסטינה יקרה'.

הכתובת הבאה שלו הייתה ביתה של דודה גליבה.

הוא המתין מאחורי החלון.

כריסטינה לא אכזבה, היא הגיעה חיש לביתה של דודה גליבה בליווי מספר ידידות מהכפר. דודה גליבה הכניסה אותן לביתה וסחה להן במשפטים מהירים על חיילי המשמר שהגיעו הנה ולקחו את חואן.

דורן לא חש שהוא מזדהה עם צערה, הוא עדיין היה מאוכזב מיחסה אליו לאחר חזרתו של חואן.

לאחר שדודה גליבה סיימה לתאר, דיברה כריסטינה.

דורן הקשיב בדריכות לסיפור של כריסטינה שהוסיפה תיאורים כהנה וכהנה.

"הם לוקחים את חואן איתם למנזר, גליבה. דורן שלך הוא חבר של הנסיך אלפרד וקיבל ממנו אישור לקחת את חואן למנזר של לינה אחותו", אמרה כריסטינה.

דורן המתין בדריכות לתשובה של גליבה, שהגיעה במהירות. דודה
גליבה ספקה כפיה, קפצה ממקומה וקראה בקול: "חואן יחזור
לרוביניה? כיצד?"

רוביניה! לינה נמצאת במנזר ברוביניה?

דורן חש שנשימתו נעצרת.

בלי לחשוב פעמיים פסע לכיוון דלת הבית ונכנס פנימה במהירות.
הוא ניגש לדודה גליבה ונעמד מולה.

האורחות החליפו מבטים מהירים ויצאו מהבית חרש.

נותרו דודה גליבה ודורן שבחן אותה, שואל בקול רועד: "לינה ברוביניה?
מה היא עושה שם? איפה היא בדיוק? איך היא הגיעה לשם?"

דודה גליבה נראתה מבולבלת. היא החזירה לדורן מבט ארוך ואמרה:
"לאט לאט, קודם תספר לי היכן היית? מה פשר הכרכרה המלכותית
בה נסעת והלבוש של הנסיך שלבשת? האם אתה אחראי לכך שחואן
נסע לרוביניה?"

"חואן לא נסע לרוביניה, דודה גליבה, מדובר בשמועת שווא".

"הוא לא הלך להביא את לינה?"

"לא. הוא תיכף יבוא לכאן, מדוע לינה במנזר ברוביניה? ספרי לי הכל!"

דודה גליבה סיפרה:

"עבדתי בארמון המלוכה, כמשרתת של המלכה קיאלה. אימך הייתה
ידידתי הטובה ואף היא עבדה כמשרתת בארמון יחד איתי. התחתנתי
עם חואן ולא זכינו לילדים כך שאתה ולינה הייתם כמו ילדיי. אביך היה
חייל משמר הארמון ומת במלחמה, ואימך למדה קסמים בסתר כדי
למנוע מלחמות.

מאז שאימך החלה ללמוד כישוף החלו לקרות דברים מוזרים בארמון.
הבנתי שאני צריכה להציל אותך ואת לינה. דיברתי עם המלכה קיאלה
וסיפרתי לה על הדאגה שלי. היא ביקשה ממני להבריא אתכם
מהארמון, כדי שלא יהיה לכם מזל רע, והציעה שאקח אתכם למנזר
הרחק הרחק, כדי שאמכם לא תמצא אתכם. "ברוביניה יש מנזר
מצוין", אמרה לי.

לקחתי את החפצים של אמכם, כפי בקשתה של המלכה. היא ארגנה לי כרכרה מיוחדת שהעבירה אותנו את הגבול. חואן בעלי נהג בכרכרה ואני ישבתי אתכם מאחור.

היה זה לילה קריר, טיפות גשם ירדו ללא הפסקה, בתוך הכרכרה היה נעים אבל חואן היה עצבני כל הדרך. כשהגענו לרוביניה הוא מצא בית מרזח ונכנס לשתות שיכר, בעוד אנחנו מחכים בכרכרה.

לפתע נשמע קול רעם מתגלגל, ומהבהלה הסוסים פתחו בריצה.

הרגעתי אתכם ככל יכולתי.

ולאחר שהסוסים נרגעו ממרוצתם הבחנתי שאנחנו באזור לא מוכר.

נטלתי את המושכות לידיי והסעתי את הכרכרה למקום ישוב.

כשהגענו לאזור מיושב ביררתי היכן יש מנזר והשארתי שם את לינה.

אותך לקחתי איתי, כי הבנתי שאתה תוכל לסייע לחזור לוואלטוריה, חיילי הגבול יתחשבו בי אם אספר להם שהוריי בוואלטוריה. כששבתי למלכה קיאלה, התברר לי שהמלכה סיפרה לאמכם על המסע שלנו לרוביניה ושאמכם יצאה לרוביניה, בעקבותינו. לא סיפרתי למלכה קיאלה שאתה איתי, חששתי מתגובתה. היא נתנה לי את הבית הזה שלנו, באחוזת מנדוסה, כהוקרה למאמציי."

דורן סקר את דודה גליבה.

היו לו שאלות רבות לשאול. יותר מכל היה חשוב לו להבין את פשר המילים "אמכם יצאה לרוביניה".

האם ייתכן שאימו הגיעה לרוביניה? האם הצליחה לעבור את הגבול?

רצון אחד ויחיד מילא את כל כולו: להגיע לרוביניה, לפגוש את לינה ואולי גם את אימו.

אך כיצד יגיע לרוביניה?

אף אחד לא יצליח לעבור את הגבול לממלכה הסמוכה, בדרך לא קלה, ויש שמירה קפדנית בגבולות.

הוא שתק לרגע ארוך, ואז שאל את דודה גליבה: "מה שמה של אימי?"

"לאימך קוראים פרנציסקה, דורן", דודה גליבה דיברה בקול שקט,
כמתנצלת.

מבטו של דורן הקיף את הבית הדל בו גדל. הייתה לו ילדות מאושרת
בשדות אחוזת מנדוסה.

אבל כעת מתברר שהוא חי בשקר.

האומנם? זהו סיפור חייו האמיתי?

פרק כ"ט

חפציה של אימו ממתינים לו בתיבה שהחביא בין השיחים.

דורן פסע לשם, וחילץ את התיבה. הוא צריך לדעת מה התוכן שלה, להכיר את אימו, אולי יגלה פרטים נוספים שיסייעו לו לדעת לאיזה כיוון פנתה אימו.

הוא סחב את התיבה עימו, היא הייתה ישנה, מרופטת מעט ועלולה הייתה למשוך תשומת לב. מצד שני, אין לו ברירה אחרת, הוא לא יכול להשאיר כאן את החפצים היקרים, שבוודאי מכילים מידע יקר ערך. הוא הגיע סמוך לארמונו של הדוכס דה מנדוסה, והחליף שוב את בגדיו לבגדי הנסיך, ניגש לחיילים והורה לשחרר את חואן לביתו.

אחר כך ניגש למעונו של רודריגו, עוזרו של הדוכס, וביקש ממנו מקום לינה עבורו.

רודריגו המופתע, שהיה בטוח שמדובר באלפרד הנסיך, ביקש להבין כיצד הוא הגיע הנה ללא משלחת, ודורן סיפר גם לו שהמשלחת נמצאת במרחק מה מהאחוזה, ושהוא נשלח הנה בשליחות סודית.

דורן קיבל חדר מאורגן ומשרת עמד הכן למלא את מבוקשו.

הוא היה כה עייף, ולא הספיק לפתוח את התיבה. עד מהרה נעצמו שמורות עיניו והוא נרדם.

בבוקר הוא מיהר לצאת החוצה, בטרם רודריגו יגיע הנה ויתחיל לשאול שאלות. הוא החליף שוב את בגדיו לפשוטים, ויצא להמתין לעגלה שתיקח אותו לעיר הבירה, קסטלולה.

התיבה הייתה כבדה, אבל הוא חש שהיא מכילה את אוצרות משפחתו. הוא ידע שהוא חייב לצאת לרוביניה, אך לפני כן הוא צריך להכיר את אימו, אולי ימצא רמזים בחפצים שהותירה.

הם הגיעו לקסטלולה לפני הצהריים, ודורן ירד בזהירות מהעגלה, אוחז את התיבה ומחשב את צעדיו הבאים.

התחושה שלו הייתה מוזרה: תחושה של פרק שנסתיים בחייו. דודה גליבה, הדמות האהובה עליה נשען כל חייו, התגלתה בדמותה המקורית, הלא אכפתית כלפיו.

הוא צריך למצוא מקום טוב ונוח לשהות בו, עד שיצליח לתכנן את המשך צעדיו. כיצד יגיע לרוביניה? האם יוכל להגיע לשם בעת שישנו מתח כה עז בין שתי הממלכות?

האם יש אפשרות לעבור את הגבולות? ואם כן, כיצד? הרי הוא נער עני ללא יכולת כלשהי!

מהורהר, סוחב את ארגז המסע ובו חפציה של אימו, ניגש אל הפונדק הקרוב והציג בפני הפונדקאי את המטבע המלכותי.

המטבע פתח לפניו שערים, הוא קיבל חדר נאה וארוחה טובה.

לאחר שסיים לאכול, פתח את הארגז בתנועות איטיות. ערב רב של חפצים היו בו, חלקם נראו עתיקים. הוא חש כעס, כעס על דודה גליבה.

כיצד מצאה את העוז לקחת לאימו, או יותר נכון לגנוב, את חפציה?

בתנועות איטיות שלף את החפצים והניח אותם על השולחן בחדר הפונדק. לאור קרני השמש שנכנסו מבעד לחלונות, נראו הכלים מזכרונות שקמו לתחייה: זוג פמוטות עשוי כסף שנותר מבריק מעט, מספר כתבי יד, כד עשוי זכוכית ועוד חפץ לא מוכר עשוי עץ. היו בתיבה גם מסרק שנהב שבור בשיניו, סיכת בגד מנחושת שהשחירה, ומחרוזת של אבני חן.

הוא ליטף את קצה הארגז המגולף. הריח של עץ רטוב ואבק דרכים עלה ממנו, מעורב בריח לבנדר שאימו כנראה נהגה להטמין בין הבגדים. הכעס על דודה גליבה בער בו. היא לא רק לקחה את החפצים; היא ניסתה למחוק את עקבותיה של אימו מהעולם, כאילו היו חוב שיש לפרוע.

לפתע, בתחתית הכפולה של הארגז, נגלה לעיניו צרור קטן עטוף בבד קטיפה דהוי. כשפתח אותו בזהירות, נשרה אל השולחן טבעת חותם

כבדה, נושאת סמל שלא הכיר – עיט שחור שכנפיו פרושות מעל מפתח.

הוא קפא. המטבע המלכותי שנתן לפונדקאי הבטיח לו קורת גג ללילה, אך הטבעת שבידו רמזה על ירושה מסוג אחר לגמרי. האם זו הסיבה שגליבה הייתה כה להוטה להניח את ידיה על הארגז? האם החותם הזה הוא בעצם חותם מכושף? למה הוא שייך?

השקט הופר בצהלת סוס בחוץ ובקול צעדים כבדים שעלו במדרגות העץ של הפונדק. הוא מיהר להכניס את הטבעת לכיס בגדו, ליבו פועם בעוצמה. הסוד שסחב בארגז המסע היה כבד בהרבה מכפי ששיער.

קול נקישה קלה נשמע על הדלת: בפתח נראה צעיר עטוי מדי משמר הארמון. הוא סקר אותו קצרות: "דורן?"

"כן", השיב לו דורן בקול חלוש, שולח מבט מהיר לחפציה של אימו. "אני שמח שמצאתי אותך, הנסיך אלפרד נמצא כאן בחוץ בכרכרה ורוצה להחליף איתך מספר מילים".

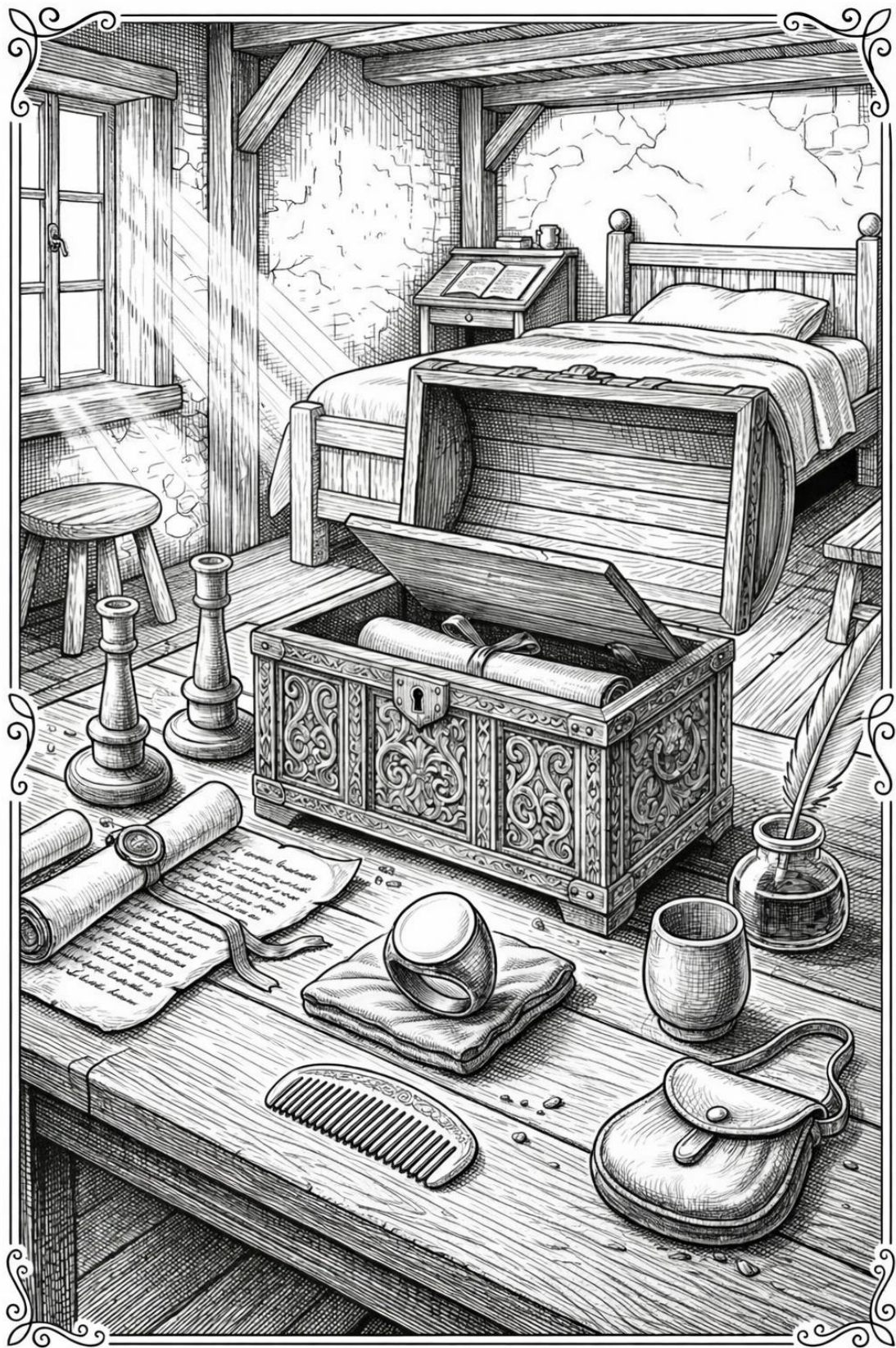
"אמור לו להיכנס", השיב דורן, בעודו מנסה להשיב את החפצים במהירות לתוך הארגז.

כעבור מספר רגעים נכנס הנסיך אלפרד לחדר, מלווה בחייל המשמר המלכותי.

"אני שמח שאתה משתמש במטבע המלכותי", קרץ אליו הנסיך והתיישב על הכיסא הפשוט שהיה שם, "החותם הזה הוא דרך נהדרת להשיג את האנשים שאתה רוצה להשיג".

"מה פירוש?" תמה דורן.

"כל עסק שמוצג לפניו המטבע מחויב להעביר לשליחים סודיים שפזורים בממלכה את המידע", הסביר אלפרד, "זו אחת הדרכים שלנו, בארמון, לעקוב".

פרק ל'

הנסיך אלפרד סקר את החדר. "פונדק נאה מצאת לך", אמר לדורן בחביבות, "רק אמור לי – היכן לנת הלילה?"

דורן נע באי נוחות. שאלותיו של הנסיך עוררו בו תחושת פליאה. "נסעתי לאחוזת מנדוסה, לבקר את דודתי גליבה", השיב.

"ומה פשר התיבה עם החפצים הללו?" הנסיך התרומם והלך אל התיבה, בוחן את תכולתה ושולף את כתבי היד.

"נראה שיש כאן חומר קריאה מעניין", אמר לעצמו, ואז פנה אל דורן: "בוא נדבר ישירות. מדוע אני כאן". הוא שתק לרגע והוסיף:

"באתי לכאן לבקש ממך בקשה, דורן", השיב. "אני צריך שתלווה אותי למנזר".

דורן החוויר קלות. זכר את המנזר שבו ביקר עבור אחותו לינה, ותחושת קדרות עלתה בזיכרונו.

"אינך צריך לחשוש, יקירי", אמר אלפרד. "אני צריך שתכנס לדמותי – תלבש את בגדי למשך זמן מה. אני צריך להוכיח בפני יושבי הכרכרה שאני מלווה את אחותי איזבל למנזר, ואחזור עימם. לאחר מכן תגיע כרכרה שתיקח אותי לכיוון רוביניה – כמובן שאתה תצטרך לעלות עליה. כשתגיעו קרוב לגבול, יספקו לך סוס לרכב לכיוון רוביניה. אתה יכול לקחת את הסוס ולדהור לאן שתרצה. אני מבין שלא תרצה לעבור לרוביניה, כיאה לנאמן למולדת, אה?" – קרץ אליו אלפרד.

"אני... אשמח... מאוד אשמח לנסוע לרוביניה", התגמגם דורן, מופתע מעצמו. ולנוכח תגובתו של הנסיך מיהר להוסיף: "מדובר בסיפור ארוך, הוד מעלתו, אבל אני חייב להגיע לשם. בדיוק חיפשתי דרך".

"דרך לרוביניה?" שאל אלפרד בהשתאות. "על מה ולמה?"
"סיפור מפתיע. האם כבודו רוצה לשמוע?"

אלפרד סקר אותו קלות והנהן: "ספר לי הכל, דורן. מה יש לכן כפר מאחזת דה מנדוסה להגיע לממלכה הקשוחה והבלתי חביבה הזו? אני רוצה לשמוע הכל".

דורן שלח מבט מהיר לכיוונו של החייל שעמד בצד. הבעת פניו הייתה רגועה, אך בעיניו ניכר זיק של קשב. הנסיך אלפרד אמר לו: "זה בסדר, אתה יכול לדבר. אנטוניו הוא חייל נאמן".

וכך סיפר דורן את דבריה של דודה גליבה.

"אימך הייתה משרתת בארמון?" הגיב אלפרד בהתלהבות. "ייתכן שהיא הכירה את אימי! אמור לי, דורן – מה התוכניות שלך? מה תעשה ברוביניה? איך תמצא את אימך ואחותך?"

דורן השפיל את מבטו. "אין לי תוכנית", אמר, "אעשה מה שאני יכול".

אלפרד שקוע במחשבות. הרצון של דורן להצליח הפתיע אותו ומילא את ליבו בהערכה. *'מה רב ההבדל בינך לבין בן הכפר', חשב. 'בעוד בן הכפר מוכן לנסוע לרוביניה עבור אימו ואחותו, אתה מחפש דרכים להישאר כאן ולא לצאת לשחרר את אביך'.*

מדובר בסיכון משמעותי עבורי, כנסיך, השיב לעצמו. לא אוכל לשחרר את אבי אם אגיע לרוביניה. נותרה רק שאלה אחת: איך השליש מוכן לשלם את המחיר ולשלוח אותי לשם? האם לא ייחשף הסיכון למלחמה בין הממלכות? ומה אם ברוביניה יחשבו שדורן בן הכפר הוא הנסיך אלפרד המחופש – הם דומים כל כך ...

אלפרד התנער ממחשבותיו והביט בדורן. "אבי, רפאלו דה קוסטה, הוא אסיר של מלך רוביניה", אמר.

למשמע הדברים, אנטוניו נע על מקומו בחוסר נוחות. אלפרד שלח מבט מהיר לדורן והוסיף: "אולי תנסה להשיג לי מידע על אבי – היכן הוא, מה מצבו. כל מידע יעזור".

דורן הנהן: "אעשה כל מה שהוד מעלתו יבקש".

"אחשוב על רעיון כיצד תבצע את שליחותך על הצד הטוב ביותר", אמר אלפרד וניגש לעבר הדלת. "בינתיים, תישאר כאן. תהיה זמין. בימים הקרובים נצא למסע. אשתדל לבנות לך דרך מתאימה להיכנס לרוביניה באופן הטוב ביותר. אתה יודע לנגן?"

"בחליל", ענה דורן.

"טוב מאוד. אולי זה הפתרון – להיכנס לרוביניה בתור ג'ולארה, מוזיקאי
נודד ששר שירים ומספר סיפורים. נראה לך שתצליח להיכנס לדמות
הזו?"

פרק ל"א

אולם הנשף היה מלא בנכבדי הארמון. נרות רבים האירו את הקירות, וצללים זהובים רעדו על בדי הקטיפה.

הנסיך המלכותי, דודו של אלפרד, נראה נרגש מהרגיל; לצידו עמד השליש והאוצר, ואלפרד תהה עד כמה הם מתואמים בנוגע למסעו הקרב.

דודו, הנסיך המלכותי, לא העלה על דעתו שאלפרד אמור לנסוע לרוביניה? האומנם? או שמא הוא שותף בזיוף הצוואה של אימו?

אלפרד מיהר לגרש את המחשבה הזו – לא ייתכן. דודו היה עושה הכל כדי להגן עליו.

אך מה באשר לו? האם זה בטוח לשתף פעולה עם דורן ולשלוח אותו לרוביניה? האם הוא פועל נכון?

דורן בכל מקרה היה מחפש דרך להגיע לשם, הרגיע את עצמו. כמי ששמע על טיפוסים כמותו, הבין אלפרד שדורן היה יוצא לרוביניה בכל דרך אפשרית.

במהלך מחשבותיו הדוהרות, קלט אלפרד את דודו הנסיך המלכותי קם ממקומו ואמר מספר מילים על מסעו של אלפרד ברחבי הממלכה, על האמון שהכתיר רוחש לו ועל הסיוע שיינתן לו בשם המלוכה. דבריו התקבלו במחיאות כפיים שקטות ומהוגנות. אילו רק ידע הנסיך שאלפרד, לפי תכניות בכירי הארמון, לא אמור לנסוע ברחבי הממלכה כלל – אלא דרומה, אל רוביניה.

השליש התקרב לאלפרד, התכופף לעברו ולחש בקול רם, כך שכולם שמעו:

"למען ביטחונך, הוד מעלתו, מוטב שנצייד אותך בסימן זיהוי. כך נוכל לדעת בכל עת מה שלומך".

הנסיך חייך אליו.

"זה אינו קסם", אמר, ושלח מבט חטוף אל אימו, המלכה קיאלה, שהנהנה קלות.

"מדובר בחומר מיוחד, שרקחו לאחרונה הכימאים שלנו. ידע עתיק, לפי הוראות כתבי יד קדומים, שנרקח ביד זהירה".

הוא סימן למשרת, שהגיע כשהוא נושא כלי קטן עשוי חרס, סגור במכסה ומשוח בשעווה.

"קוראים לו *אונטום פיאטום*", הסביר הדוד.

"משחה עדינה, משרף תאנה ירוקה, שמן זית ומעט אוכרה אדמדמה. כמעט אין לה ריח, והיא שימשה את אבותינו להבעת מעמד, יופי ומעמד אצילות, שעובר מדור לדור".

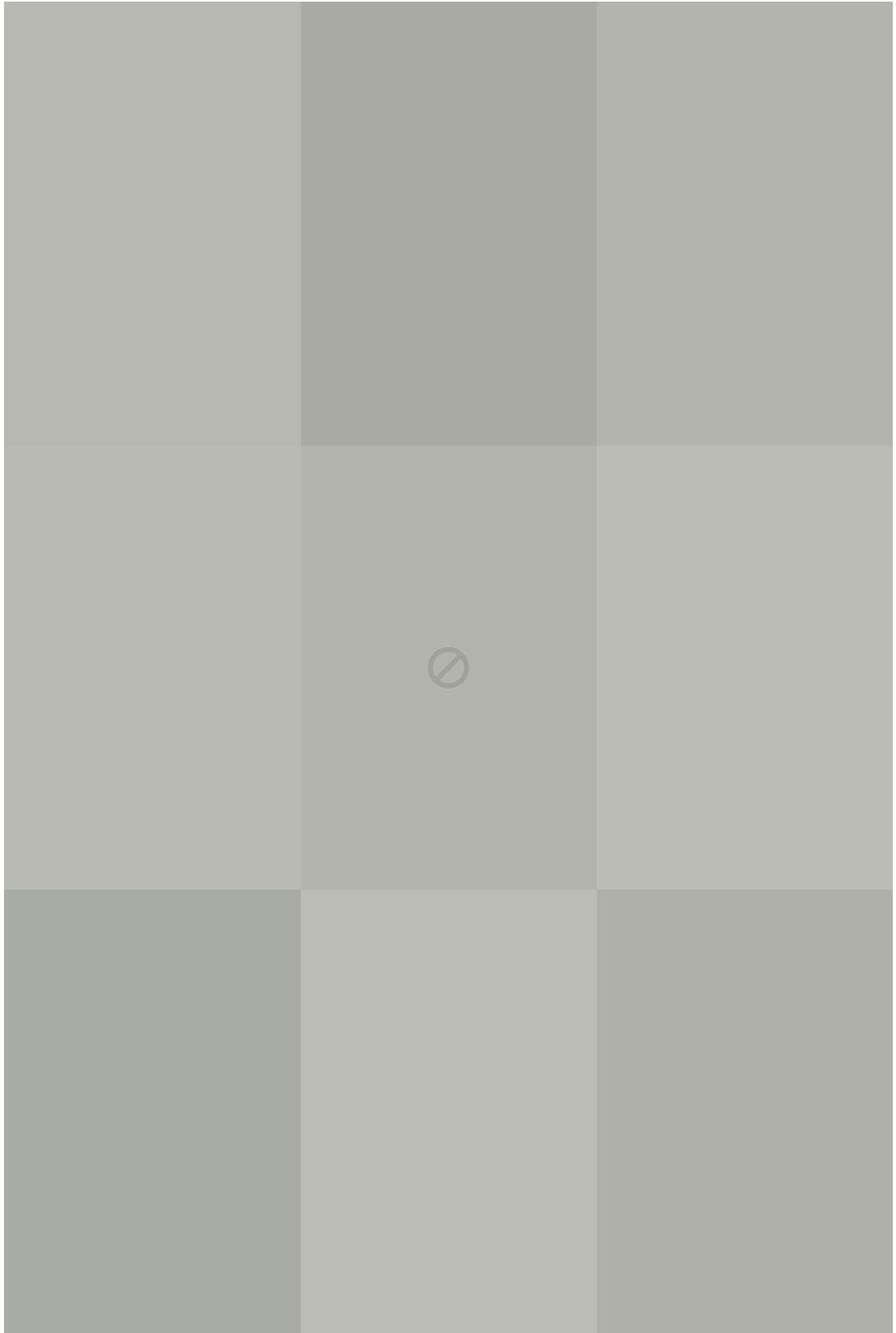
הדוד טבל את אצבעו במשחה ומרח טיפת חומר בקו ישר מתחת לשיער של אלפרד, ממש על מצחו.

"בתחילה לא ייראה דבר", הוסיף, "אך לאחר ימים מספר יופיע סימן קל – כתם זוהר כמו השמש, כאילו נצרב בעור מרוב הדרך. רק מי שיודע לחפש יבחין בו. הכתם אינו ניתן להסרה אלא על ידי משחה מיוחדת שנמצאת איתנו כאן, בארמון. אם תרצה להסירו, תצטרך לשוב הנה" – קרץ אליו הנסיך המלכותי, שולח מבט מהיר אל אימו.

אלפרד הנהן, נבוך במקצת, ושב להקשיב לברכות הסובבים. איש מן הנוכחים לא ידע כי אותו סימן, שנאמר עליו כי נועד לשמור עליו – עשוי להיות חותם מובהק, וסימן ההסגרה שלו, בכל מקום שאליו יגיע.

הוא שלח מבט מהיר לעברה של איזבל, שעמדה בצד בין נשות הארמון ושלחה אליו מבט מעודד.

באותו רגע הבין, שאולי עבורו מדובר בכתם שמסגיר אותו, אך כל עוד הוא נותר בוואלטוריה אין לו משמעות, ואותו כתם, שלא יתנוסס על מצחו של דורן ברוביניה, עשוי להציל את שליחותו של בן הכפר.

פרק ל"ב

כל אנשי הארמון נעמדו בכחצי הגורן, מול הכרכרות המלכותיות. כולם היו שם: המלכה קיאלה, הנסיך המלכותי והנסיכה מריאנה, השליש ורעייתו, אוצר הארמון, המורה קורלון, משרתים, אנשי המשמר המלכותי, יועצים ואנשי סודו של הנסיך המלכותי.

אלפרד חיפש את מבטו של השליש, שחיך אליו בידידות צופנת סוד. התוכנית הייתה נפלאה: הנסיך המלכותי מתכוון לשלוח את אחיינו למסע ברחבי הממלכה, לבקשתו, בעוד השליש שולח אותו לרוביניה – לשחרר את אביו!

אלפרד חיך קלות לעצמו; לא השליש, ולא הנסיך המלכותי, משערים שאיזבל לא הולכת למנזר, ושהם מתכוננים ללמוד מה זה להיות יהודים.

תחושת ציפייה מתעוררת בו. הוא הרגיש בכל נפשו שהוא שליח המלך האמיתי, אלוקי אברהם, ושייך לשליחי האור.

דורן ממתין לו באחת הכרכרות, מחופש למשרתו האישי.

אלפרד רצה לחבק אותו, לומר לו שהוא מאחל לו הצלחה במשימות שנטל על עצמו, שהוא אמיץ ונאמן. אך אינו יכול לגשת אליו – לא כעת.

איזבל יושבת בכרכרה המלכותית, מוקפת במשרתות, והוא, אלפרד, יושב בכרכרה נוספת, מלווה בצמד ידיו, אנטוניו ואנדרי, ובמלווים מטעמו של השליש, שרוצה שהם ילוו אותו לגבול עם רוביניה.

מרקו מלטאר נשלח בתחילת השבוע לשליחות מאת השליש ועדיין לא שב; אלפרד חיך לעצמו – הוא יודע מדוע. השליש לא רוצה שמרקו יגיע איתו למסע, וזה מוכיח שמרקו אכן נאמן.

אלפרד שלח מבט מהיר לעבר דורן. כשהם יגיעו למנזר, דורן ילווה אותם ויחליף את בגדיו לבגדי המסע המלכותיים.

דורן ייסע לכיוון רוביניה, בעוד אלפרד ואיזבל ילבשו גלימות רחבות כשל נזירים ויעלו על עגלת נוסעים פשוטה שפונה לכיוון מזרח. הם ירדו בעיר הקרובה ויכלכלו את צעדיהם.

אנדרי ואנטוניו ילוו את הכרכרה המלכותית, אך הנסיך עצמו לא יצא למסע כפי שבארמון חושבים. הוא יוצא למסע אחר – מסע לגילוי שורשיו.

הכרכרות יצאו לדרך בהינתן האות, ונפנופי שלום נרגשים ליוו אותם בדרכם, לכיוון המסע שלהם.

•

בדרך חשב אלפרד עד כמה מסעו של דורן בן הכפר הוא בלתי אפשרי – כיצד ייכנס לממלכת רוביניה, בעוד הוא חולם למצוא את אחותו ואימו? האם לא מדובר באתגרים רבים מדי? אלפרד הבין שעליו לתת לדורן מעט הגנה.

הוא חיכה להזדמנות בה המשרתים לא היו בסביבה ופנה לאנדרי ואנטוניו:

"אני צריך שאחד מכם ילווה את דורן בדרכו לרוביניה", אמר. "הכוונה - ללוות מרחוק, לראות אם הוא צריך עזרה. מי מוכן להתנדב למשימה?"

"אני אעשה זאת", אמר אנדרי, "אני מכיר היטב את רוביניה, מהימים בהם הייתי לוחם ב'מלחמת הריבונות'. אם כבודו זוכר את המלחמה הזו, היית צעיר מידי אז".

"שמעתי על המלחמה", אמר אלפרד. "מצוין. אנדרי, תלווה את דורן לרוביניה מרחוק, תסייע לו היכן שרק צריך ותהיה שם בשבילו. תן לו את המפה של רוביניה, כשתראה לנכון. ואתה, אנטוניו, תתלווה אלי".
נופים מרהיבים חלפו מול חלונות הכרכרות, אך לנוסעים לא היה פנאי להתפעם מהיופי – כל אחד שקוע במחשבות ותכנונים.

התוכנית התנהלה כמתוכנן: דורן, לבוש בגדי המסע של הנסיך, עלה לכרכרה שדהרה לכיוון רוביניה, מלווה בשליחי השליש ובאנדרי.

כשהגיעו סמוך לרוביניה קיבל דורן את הסוס של הנסיך, יחד עם תרמיל המכיל בגדי נווד, חליל וצידה לדרך, שהוכנו מראש.

אנדרי ביקש אף הוא סוס, ומבוקשו ניתן; הוא דהר בעקבות דורן, שומר על מרחק.

באותו זמן, הנסיך אלפרד והנסיכה איזבל עטו גלימות נזירים והמתינו לעגלת נוסעים. כשהגיעה, עלו עליה, שילמו דמי נסיעה ונסעו לעיר הקרובה.

בכרכה המלכותית ישב אנטוניו, שהוביל את החפצים שלהם, כולל ארגז המסע עם חפציו של דורן.

כאשר יגיעו למקום ישוב, לפי התוכנית, יחליף אנטוניו את הכרכה המלכותית בעגלה פשוטה ויסיע אותם לעיר עם קהילה יהודית ענפה. הם יפרקו את חפציהם בדירה שימצאו למגורים, ויתחילו ללמוד יהדות. זו הייתה תוכניתם.

האם התוכנית הצליחה בקלות?

ומה קורה עם דורן ברוביניה?

האם הוא יצליח להגשים את חלומו?

כל זה ועוד, בספר הבא "סוד הנסיך הנסתר 2"

ספריה הקודמים של א. פרי (לפי סדר הוצאתם):

במה ללא קהל

קוד נפוליאון

הצעה לסדר (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 1)

סדר הפוך (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 2)

דובי שיר והכתר האמיתי

גיבור הסיפור

מסדר מלחמה (מסדרת "הצעה לסדר" חלק 3)

פרטים על כל ספר:

במה ללא קהל- עלילה המשלבת דרמה עם הומור, במהלך מסע של חתן צעיר קשה למידה הנכנס למשפחה בעלת עמדת השפעה.

לצד כישלונות חוזרים ונשנים שלו בכל תחום. הוא מגיע לשערי הצלחה ונכשל פעם אחרי פעם.

האם כל חייו הוא יהיה "שלימזל", או שמא ההצלחה תאיר לו לפתע פנים?

מנקודת שפל אליה הגיע, הוא מזנק במפתיע לשערי הצלחה מסחררת. וכאן ההתמודדות מתחילה, כי למרות ההצלחה הוא אינו חש סיפוק.

המאבק עם השאלות מי הוא באמת ואיך יגיע להערכה עצמית אמיתית, פותח לו פתח לעולם חדש ומסקרן.

סיפור עוצמתי דינמי, שלא יותיר אתכם אדישים.

קוד נפוליאון - תומר אהרונוביץ הוא איל הון ישראלי, נהנתן וקל דעת השואף למצוא דרכים נועזות שיסייעו לו להימנע מלהיכנס לכלא בעקבות התנהלות בלתי חוקית.

אפי לוי הוא נער צעיר ומרדן, ממשפחה חרדית, הנמלט-מגורש מביתו ומתמודד עם רחוב בלתי מסביר פנים, תר אחר חופש ושחרור.

דרכי השניים נפגשות בתקופה בה תומר מקבל כתשורה לעסקת סטארטאפ שערך עם קלוד פרנסואה, טבעת חותם עם דמותו של נפוליאון בונפרטה. תומר דורש מצ'רלי עוזרו להחליף את דיוקן הקיסר הצרפתי שבטבעת לדמותו שלו. האם צ'רלי העוזר הנאמן שותף לקנוניה המתרקמת סביב המליונר?

אפי לוי שמוצא מפלט בארמונו של תומר, מקבל את כל מה שבן גילו יכול לחלום לקבל, ומתקשה להבין מדוע אינו מאושר.

הגיבורים עוברים תהליכים מרתקים. בספר מובאות גם עלילות משנה מעוררות מחשבה, ומשולבים קטעי יומן מעטו של עיתונאי צרפתי יהודי משנות המהפכה הצרפתית.

מתוך הספר: "ההיסטוריונים טוענים שהיה לך שיגעון גדלות, יתכן שגם לי יש שיגעון גדלות, רק שזו מתנה, נפוליאון, כי רק אם אתה משוגע אחרי עצמך ויודע שיש לך מטרה חשובה, רק אז אתה יכול לחפש כל חיך אחרי הטוב שלך."

הצעה לסדר - נתנאל הלל רוצה לשנות את העולם לאחר שהוא נתקל במקרה של חוסר צדק מצד אנשי החוק. שוקי מלכה מחפש מזה זמן רב דמות מתאימה למהפך ממסדי שהוא מתכנן.

דרכיהם נפגשות והם יוצאים למסע משותף לכיבוש מטרותיהם השונות-דומות. הדרך ארוכה כשברקע מתנהל מעקב מצד שרות הביטחון הכללי.

עלילת מתח קלילה, משעשעת ואמיצה שמציעה פרשנויות מעניינות לדברים שקורים סביבנו.

סדר הפוך - מציג עלילת מתח מתוחכמת וייחודית, המשלבת אמירות אקטואליות ופתרונות אפשריים למצב במדינה.

בספר – ארגון אנרכיסטי עומד מאחורי הקונפליקט בין הרשות השופטת למחוקקת כדי לבטל את השלטון ההיררכי וליצור מרחב אזרחי של חופש מוחלט.

אנשי ביטחון שנאמנותם מוטלת בספק, דרקון מסתורי, קונספירציות, חברי כנסת, סופר קנדי וצעיר חרדי שרוצה בסך הכל למצוא שידוך מתאים, כל אלו ועוד ועוד דמויות המביאות משב רוח חדש תוך כדי מסעות ותהליכים מרתקים.

מתח קליל ומשעשע המשלב רעיונות עמוקים ואמירות מהפכניות.

דובי שיר והכתר האמיתי - ספרון ילדים מקסים

בנושא הערכה עצמית וחרם חברתי.

גיבור הסיפור – מדריך עוצמתי עם סודות מקצועיים בדרך למימוש עצמי.

כמה מילים על הספר: "גיבור הסיפור" מכיל סדרת מאמרים בהם יבקרו הקוראים בתחנות המסע המעצים והמרגש שחוותה המחברת באמצעות הכתיבה, שהעניקה לה את היכולת להתבטא, להתממש ולחיות את עצמה מחדש.

הספר פותח חלון הזדמנויות לאנשים עם פוטנציאל שבוער מבפנים, ומכוון אותם לנפץ מחסומים שקופים, לשחרר את הכישרון החוצה, ולהתחבר באמצעות הכתיבה למקור הנביעה הפנימי שמאפשר לנו להיות מי שאנחנו באמת.

מסדר מלחמה מלחמת אחרית הימים הציתה לאורך הדורות את הדמיון האנושי. הוגים, אנשי דת והמון העם ציפו בדריכות ליום הדין.

רבקה נאלצת להכניס לביתה מסך נגד רצונם של בעלה ומשפחתו – ומוצאת עצמה מתכתבת עם טרוריסט, בידיה מידע חיוני שאיש אינו מוכן לשמוע. הילו מקונן, נסיך אתיופי מיוחס, נלקח לעיר אקסום – המקום שבו, על פי המסורת האתיופית, מונח ארון הברית. נתי גרץ, מנהיג תנועת האנרכיה, מקבל משימה בלתי צפויה: להציל תינוק משמד רוחני – והולך ומסתבך. יעל גפנר, בת ירושלים, ניצבת בלב ויכוח סוער סביב שידוכה.

זהו סיפור סוחף ומעורר מחשבה, הנוגע בשאלות של אמונה, גורל, ומשמעות – ומבוסס על מחקר מעמיק ומאורעות אמיתיים מן התקופה הנוכחית.

מסדר מלחמה הוא ספר שמנסה לעשות סדר – בלב המציאות הסוערת – עם מסר אחד ברור: אין עוד מלבדו.

ניתן להשיג את הספרים במייל של המחברת peri33550@gmail.com

או בחנויות המובחרות.

ספריות ומקומות ציבוריים יכולים לקבל את הספרים ללא תשלום במייל הנ"ל